

राष्ट्रिय कार्य १४५७७

170150 - 150

ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ୩୩ - ୩୦

9m/10m 50

म. ३६

0300

700/11/12

~~scribble~~

2/0AN 7

Handwritten signature/initials

ฉากห้องนั่งเล่นของหยางปิง ในบ้านหยางสุนกรุงปักกิ่ง มีเครื่องใช้แบบคอมมิวนิสต์จีน สมฐานะของหยางสุนซึ่งเป็นเสรีชน เมืองหลังเจาะของสมบัติเป็นหน้าต่างกระจกแถบใหญ่ ไม่มีบานหน้าต่าง ตามแบบบ้านในปักกิ่ง มองลวดกระจกละเอียดออกไปสามารถจะเห็นกองเพลิงลุกแดงที่ขอบฟ้าข้างนอก สมบัติว่าเป็นภาพไฟไหม้โรงไฟฟ้า ห้องนี้มีประตู ๓ ประตู คือประตูข้างกับประตูกลาง

ของใช้ใหม่โต๊ะไม้ยาว ๑ ตัว ตั้งชิดฝาผนังหน้าต่างกระจก เคียงไม้ค้ำตั้งข้างฝาตามขวา โต๊ะไม้ค้ำเก้าอี้ไม้ค้ำ (รับแขก) ตั้งข้างฝาตามซ้าย ไม้ยืนโคเชือก ๑ อัน ขอนไม้ที่ชื่อ ไทหยอนลงไถ่ตั้งพื้น สามารถไถ่ขึ้นลงได้ ไม้ยืนยาว ๑ อัน สำหรับเชี้ยมันโคให้ทอดหยอนลงมาเมื่อต้องการ

สมบัติว่าเป็นระยะฤดูใบไม้ผลิ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น.

ก่อนเปิดฉาก

Δ 16 มอร์ 16 ต่ "จีน"

๑. คนตรีทำเพลง

๒. พอถึงเวลา เริ่มบรรยายเหตุการณ์จากฉายาในฉาก คนตรีประสานควมเพลงเราใจ

(กล่าวบรรยายเหตุการณ์ในฉาก)

ปักกิ่ง...นครแห่งความหลัง ปักกิ่ง...นครแห่งความสุขและความเศร้า... ปักกิ่งแห่งนี้ได้เจริญรุ่งเรืองมาตลอดยาวนานนับที่ ๓๐๐๐ ปี ตลอดเวลา ๓๐๐๐ ปีนี้ ปักกิ่งได้ผ่านฤดูใบไม้ผลิซึ่งมีดอกเจ๋อชุนแดงเต็มหน่อ... ปักกิ่งได้ผ่านฤดูร้อนซึ่งมีแสงแดดและความอบอุ่น... ปักกิ่งได้ผ่านฤดูใบไม้ร่วงซึ่งมีสีส้มและสีเหลือง... ปักกิ่งได้ผ่านฤดูหนาวซึ่งมีหิมะขาวโพลน... ตลอดทั้งร้อยปีมานี้และหน้าตา ๓๐๐๐ ปีนี้เป็นเวลานานพอสำหรับประวัติศาสตร์ที่บันทึกลงไปว่า ชีวิตมนุษย์นั้นเหมือนสายน้ำในลำธาร ไหลนิ่ง ไหลเนิบ มีแต่ความผันแปรเปลี่ยนแปลงไม่หยุดนิ่ง

ก็ในบัดนี้ ปักกิ่งได้ผ่านหน้าตาฤดูใบไม้ผลิอีกครั้งหนึ่งแล้ว สะปริง ๒๔๕๕ หิมะกำลังละลาย... ดอกไม้กำลังบาน ทุกหนทุกแห่งกำลังเต็มไปด้วยสีเขียวของฤดูใบไม้ผลิและดอกเจ๋อ ปักกิ่งกำลังสวยงามสง่างามอยู่ภายใต้ท้องฟ้าของจีนเหนือ มดเมืองหลวงแห่งความสุขสง่างามนั้น เลือกลำดับไหนลอง น้ำตาลกำลังไหลริน....

สงคราม..... ในที่สุดสงครามที่ไม่มีการประกาศก็เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ระหว่างจีนกับญี่ปุ่น เพราะสาเหตุนี้เกิดขึ้นที่นั่น กล่าวคือญี่ปุ่นได้กล่าวหาว่าทหารจีนคนหนึ่งได้ฆ่าเชี้ยว ซึ่งอยู่ทางปักกิ่งไปประมาณ ๑๐ ไมล์ ไคยงเข้าไปในกองทหารญี่ปุ่น ด้วยสาเหตุอันนี้เป็นเสมือนน้ำผึ้งหยดเดียวนี้ ญี่ปุ่นได้ฉวยโอกาสส่งแสนยานุภาพเข้ายึดครองจีน เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามแผนการสร้างวงใหญ่ของตน

ในบุรพาทวีป

นั่นคือความหลังฉากหนึ่งของกรุงปักกิ่ง.... ความหลังที่เต็มไปด้วยความตาย และความทุกข์ยาก ความหลังที่เต็มไปด้วยความเจ็บแค้นไว้ในหัวใจของประชาชนชาวจีนทั้ง ๔๕๐ ล้าน

แต่ด้วยความเจ็บแค้นอันนี้ ประชาชาจีนก็โคลุกขึ้นพร้อมกันเพื่อต่อต้านการบุกรุกของญี่ปุ่น แมกครองที่รัฐบาลจะปราชัย แมกครองที่ของประชาชนหาโคปราชัยไม กองทัพประชาชนโคซุนซ่อนคอยที่อยู่ทุกหนทุกแห่ง เมื่อใดโอกาสก็เข้าโจมตีญี่ปุ่นให้พินาศไปทีละน้อย.....

นั่นคือชะวนเสรีจีน... ชะวนเสรีจีนที่ร้องเพลงรัก ปลุกใจให้สู้ ขึ้นทุกซอกทุกมุม... ~~คือเพลง "อึ้งย้งจู"~~

(กบฏทำเพลง "อึ้งย้งจู" และร้องหมู่ในฉาก)

(สำเนียงจีน)

ฉันทาย...

ปูซานจอนูฉีที่เหวินเหมิน

ป้าหวอเหมินตีเสียโรว

จูเจิ้งหวอเหมินฉันทายเจิ้ง

จงหวาหมินจู ตาวเออะจวนว้ายเสียนต้อโหว

เหมเกือเหรินเป๊วะ... เจอะ ฟาซุจอยโหวกัโหวเซ้ง

ฉันทาย... ฉันทาย... ฉันทาย

หวอเหมินวานจูฉันทาย... เมาเจอะตีเหรินต้อหวอ

เฉียนจีน... เมานเจอะตีเหรินต้อหวอ

เฉียนจีน... เฉียนจีน..... เฉียนจีน.... จัน..

(สำเนียงไทย)

ลูกขึ้น

เราผู้ไม่ยอมเป็นทาสศัตรู

จงเอาเลือดเนื้อของเรา

มาสร้างกำแพงใหม่อีกครั้งหนึ่ง

ชาติจีนชาวจีน ไก่มาถึงยามคับขันสุดแสน

เราทุกคนถูกบีบคั้น ให้เปล่งเสียงร้องกริ่งสุดท้าย

ลูกขึ้น... ลูกขึ้น... ลูกขึ้น...

พวกเรารวมจิตใจเดียว พันฝ่าปืนไฟของไพร่

หนาเกิน... พันฝ่าปืนไฟของไพร่

หนาเกิน... หนาเกิน... หนาเกิน... เกิน...

ชะวนเสรีจีนก็ออกเดินแล้ว.... ~~ชะวนเสรีจีนก็ร้องเพลง "อึ้งย้งจู"~~

เดินไปทุกหนทุกแห่งที่มีญี่ปุ่นอยู่ ชะวนเสรีจีนพร้อมแล้วที่จะตาย เพื่อชาติจีนจะได้

ยืนอยู่ต่อไป

และภายในระฆังเสริจีนอันมีแถวยาวเหยียดหลายร้อยหลายพันไม้นี้ ยาวจนจีน นักศึกษาชายหญิงกลุ่มหนึ่งในกรุงปักกิ่งและ เทียนสินได้คุยกันขึ้นในพรรคเสริจีนฝ่ายนักศึกษา เด็กหนุ่มสาวเหล่านี้ได้แอบหนีออกจากบ้านไปล่อวีนาสงครามจีนตลอดจนหนีไปพยายามทำลายชีวิตและทรัพย์สินสมบัติของญี่ปุ่นทุกโอกาส ทำให้แนวหลังของญี่ปุ่นซบเซา วุ่นวายไม่มีความสงบ ลูกชายหญิงแห่งแมนจูอิงให้โคให้คำทอบอนเด็กขาดแถมกองทัพอญี่ปุ่นแล้ว.. เขาได้บอกศัตรูของเขาว่า ญี่ปุ่นชนะโคแต่ศึกในสมรภูมิ แต่ญี่ปุ่นชนะนะ หัวใจชาวจีนนั้นหาโคไม

หยางปิง... หัวหนาเสริจีนฝ่ายนักศึกษาในปักกิ่งและเทียนสิน.. โคตั้งเขตพรรคเสริจีนออกปฏิบัติการแล้ว ไปกำลังใหม่... เลือกลำดับน้อง...

(เสียงไฟไหม้... เสียงตึกพัง... เสียงปืนกล... เสียงลูกระเบิด)

และในบัดนี้.... โรงไฟฟ้าที่เป็นกำลังการผลิตอาวุธและเครื่องอุปโภคให้แกกองทัพญี่ปุ่นในกรุงปักกิ่งก็กำลังลุกเป็นไฟ กวียอานาถูกระเบิดเพลิง....

เปิดม่านช้า ๆ

๑๐ โมง - ... ๑๒๐๐

เวทิมัก... เสียงไฟไหม้... ตึกพัง... ปืนกล... ลูกระเบิด... ยังคงโคยืนอยู่ในระยะใกล้ ท้องฟ้าเบื้องหลังแดงกล้า ไฟกำลังลุกโผลงอยู่รอบฟ้า มองเห็นได้จากหน้าต่างกระฉีกด้านหลังเวที....

(หยางปิงออกทางประตูกลาง ส่วนหนวก.. ขึ้นคอด้วยผ้าพันคอใหม่พรหมทาทางเหนือเหนือ เพราะกลับจากการปฏิบัติงานล่อวีนาสงครามที่โรงไฟฟ้า โยนหนวกไปที่เตียงไม้ค้ำพร้อมคูด้วยผ้าพันคอ เดินกลับไปกลับมา.. แล้วก็ไปหยุดอยู่ที่หน้าต่างกระฉีก ยืนเอามือไขว้หลังมองดูแสงเพลิงอย่างไรความมืด ทันใดนั้นมีเสียงเคาะประตู)

หยางปิง - ใคร.....?

เหลาซาน - ผม... เหลาซาน

หยางปิง - เชามา

(เหลาซานเปิดประตูเข้ามา)

หยางปิง - เรื่องอะไร.....?

เหลาซาน - เมืองหลินมาครับ....

หยางปิง - ส่งตัวเข้ามา นี่แน่.. เหลาซาน ฉันบอกก็ครั้งแล้วจะให้เคาะประตู ๓ ครั้ง ถ้ามีเรื่องเกี่ยวกับพวกโคฉิ่นของเรา

เหลาซาน - ผมลืมไปครับ.. อ้อ.. จะให้ผมจุกเทียนใหม่ครับ วันนี้ไฟฟ้าเสียหาย...

หยางปิง - จุกโค... (เหลาซานจุกเทียนแล้วกลับออกไปหาตัวเทียนอื่นเข้ามา เสร็จแล้วก็เอากาน้ำมาเติมน้ำร้อนใส่ถ้ำน้ำชาที่โต๊ะ. ต่อจากนั้นก็ถนัดมือออกไปทางประตู...)

กลาง เมืองหลินมีผู้คนหาหนาทามอนแมน....)

* เมืองหลิน - หยางปิง... เธอรู้เรื่องแล้วหรือ...?

- หยางปิง - เรื่องอะไร....?
- เมิ่งหลิน ๑ - หลีเฟ่
- หยางปิง - หลีเฟ่...? ทำไม... หลีเฟ่...?
- * เมิ่งหลิน - หลีเฟ่... ไปเสียแล้ว
- หยางปิง - ว่างนะ...?
- * เมิ่งหลิน - หลีเฟ่ตายเสียแล้ว....
- หยางปิง - (ยืนนิ่ง) ตาย.. เอ๊ะ ทำไมถึงตาย เมื่อฉันกลับมา ยังเห็นเขายืนดูปากทางอยู่นี่นา
- * เมิ่งหลิน - (ขวางขวางไปที่เก้าอี้) ฉันพูดไว้หลายทีแล้ว ไอ้พวกเรานี้ได้เป็นเพื่อน คิดดูซิ... หยางปิง ทางลัดทางนี้ พวกคุณมันรู้ได้อย่างไร.. ถ้าไม่มีคนบอก
- หยางปิง - เธอหมายความว่าปากทางถูกล้อมรั้วไหม...?
- * เมิ่งหลิน - คำว่าจู่ปิ่นทั้งโหลจุกแน่นไปหมด เมื่อเราระเบิดโรงไฟฟ้านี้แล้วเราก็วิ่งไปที่บ้านเหลาจาง ทะลุกำแพงจะออกทางที่หลีเฟ่เฝ้าอยู่ พอออกมาถึงปากทาง ฉันไม่อยากจะเลย...
- หยางปิง - พูไป....
- * เมิ่งหลิน - ฉันพบแค่หลีเฟ่.... แล้วก็...
- หยางปิง - พูไป....
- * เมิ่งหลิน - ศพหลีเฟ่ไม่มีหัว
- หยางปิง - (ยืนนิ่งมองหน้าเมิ่งหลินอย่างงมงาย)
- * เมิ่งหลิน - ความขามูไร.. มันคนเหี้ยมเกินไป แต่มันของเรานั้นจะต้องคมกว่า ฉันสามารถว่าฉันจะต้องแกแค้นแทนหลีเฟ่ให้ได้
- หยางปิง - (จุกหูหรือหู เต็มกลับมาปกติอย่างใจเย็น) หมายความว่าจู่ปิ่นมันฆ่าหลีเฟ่เสียก่อนที่พวกเราจะออกมา มันรู้ได้อย่างไรว่าเราจะออกทางนั้น
- * เมิ่งหลิน - นั่นซิ... มันรู้ได้อย่างไร? เราทุกคนเกือบจะเอาตัวไม่รอด พอฉันเห็นศพหลีเฟ่ก็ถอยกลับ แต่เป็นพวกมันตั้งเป็นประตูดีย์แล้ว เพราะหลีเฟ่มีทองรองอยู่ข้าง ๆ เราโจนลงทองรอง แล้ววกกลับเข้าไปในบ้านเหลาจางอีก อีกอีก อยู่กรุใหญ่ จึงตัดสินใจเป็นหลังคาไปลงทางซันเตี้ยวตุง ถ้าในสระก็อยู่ทางนั้นอีก ก็จะต้องจอกอซันเตี้ยวตุง แต่เพราะหลีเฟ่ทรอกซันเตี้ยวตุงไปมีใครเลย
- หยางปิง - สงสารหลีเฟ่ เขาไปก่อนเรา เราเสียคนสำคัญไปคนหนึ่ง แต่นั่นมีประโยชน์ มันทำให้เราสู้หนักขึ้น
- * เมิ่งหลิน - ถูกแล้ว มันทำให้เราสู้หนักขึ้น แต่อย่าลืมนะ หยางปิง หลีเฟ่ถูกหักหลัง
- หยางปิง - ใครหักหลัง.....?
- * เมิ่งหลิน - พวกเรากันหนึ่ง...
- หยางปิง - ใคร....?
- * เมิ่งหลิน - ยิ่งซุบ....

มด... หงมิง ๑ สันกำลัง

- หยางปิง - ยิงชวย.... เธอรู้ได้อย่างไร...?
- * เมิ่งหลิน - ฉันสงสัยมานานแล้ว เธอไม่สงสัยเลยหรือว่ายิงชวยสนิทกับเจ้าพวกผู้ป่วนมาก *แล้ว*
- หยางปิง - ยิงชวยเป็นหัวหน้าฝ่ายจารกรรม จำเป็นเองที่เขาจะต้องสนิทกับผู้ใน
โลกนั้นสืบสวนอะไรไปได
- * เมิ่งหลิน - ฉันไม่เคียดเธอเช่นนั้น แต่เธอรู้ไหมว่าตลอดเดือนที่แล้วยิงชวยแต่งตัวโกนคิ๊ปกติ
มีเงินไปชออย่างฟุ่มเฟือย ฉันรู้ว่ายิงชวยไปชอคนมั่งมี ยิงชวยไปเอาเงินมาจากไหน
- หยางปิง - ขอสงสัยเถิดเธอฉันจะรับฟังไว้ แต่ฉันขอเตือนว่าเธอต้องไม่ไปโจ่งคำเอียง..
- * เมิ่งหลิน - คำเอียงอย่างไร...?
- หยางปิง - เธอกับยิงชวยรักกันอยู่กันเกี่ยวกับ เมิ่งหลิน... เธอรักจวนไฉงไฉไหม...?
- * เมิ่งหลิน - ฉันไม่ปฏิเสธ แต่ฉันไปไหนเหตุที่ทำให้ฉันเกลียดยิงชวยอย่างคำเอียง
- หยางปิง - ฉันขอเตือนเธอว่า ชะนวนเสรีจิ้นของเราจะเดินไปไม่ได้เลย ฉากพวกเราไม่มี
ความสามัคคี
- * เมิ่งหลิน - หมายความว่าฉันเป็นคนทำลายความสามัคคีของพวกเรานี้ไหม...?
- หยางปิง - ฉันไม่จำเป็นจะต้องหมายความว่าอย่างนั้น *ฉันต้องคิดให้เธอตั้งใจใหม่ อย่า*
เอาความเกลียดส่วนตัวเขามาปะปนกับงานหน้าที่ของเรา ขอสงสัยเถิดของเธอ
นี้ประโยชน์มาก จงพยายามสงสัยเถิดต่อไป เมื่อใดที่งานแน่นอนแล้ว ฉันจะ
จัดการอย่างเด็ดขาด เธอรู้ว่าโทษของการทรยศคือความตาย....
- * เมิ่งหลิน - แต่ฉันขอให้เธอรอไว้ เธอเป็นหัวหน้าพวกเรา เธอจะตัดสินใจอะไรสักไม่ไร
- หยางปิง - ขอใจในคำเตือนของเธอ ฉันรู้หน้าที่ของฉันดีเสมอ....
(หยางปิงเดินไปปลดเชือกที่ขึงห้อง หยอนไม้บนโต๊ะเชือกหยอนลงมาจากข้อ !
เมิ่งหลินมองอย่างสงสัย)
- * เมิ่งหลิน - นี่อะไรกัน....?
- หยางปิง - ฉันอาจจะถูกกลั่นแกล้งอะไรก็ได้ เตรียมเอาไว้สำหรับเวลาจวนตัว... ถ้าเร
ถูกลอบ เราก็ต้องขึ้นชอนบนเชือก นี่หมายความว่าถ้าหากอู่ในกลั่นแกล้งฉันซักไว้
ส่วนเกิดความฉิบหายขึ้นมามาก
- * เมิ่งหลิน - ออ... เธอเตรียมอู่ในกลั่นไว้แล้วหรือ...?
- หยางปิง - เตรียมไว้แล้ว.... ในสวน ขุดหลุมไว้ข้างประตูด้านหลังเจ้า กราวนี้
ฉันเตรียมเจาะเพดานไว้แล้ว ถ้าอู่ในกลั่นไปไหนก็ไม่ต้องขึ้นเพดาน
- * เมิ่งหลิน - รอบคอบดี นี่เธอหยอนไม้บนโต๊ะมาทำไม...?
- หยางปิง - เอกสารรายชื่อสมาชิกของเราอาจไม่ปลอดภัยเสียแล้ว ยิงชวยรู้ว่าฉันเก็บไว้
ที่เตียงนั้น ฉันจะต้องย้าย
(หยางปิงเดินไปปลดประตูประตู่ที่ซ่อนเตียง แล้วดึงกระดาษเตียงออกมาแผ่นหนึ่ง
ใส่กระดาษมีร่องใบ เป็นช่องสำหรับเก็บสมุดใดเล่มหนึ่ง หยางปิงหยิบสมุด
รายชื่อสมาชิกเสรีจิ้นออกมา แล้วปิดกระดาษเตียงตามเดิม)
- หยางปิง - สมุดเล่มนี้คือความตายของพวกเราทุกคน ฉันจะต้องเก็บไว้บนชื่อ เมิ่งหลิน

เรออุประภูไวใหญ่ ~~อ. เอมคนคนตาจูงเสีย...~~

(เสียงหลั่นเดินไปใต้คอนประตูทุกประตู แล้วเอามานท้าวทางลง หยางปิงไต่บันไดขึ้นไป... พอถึงตัว ก็มีเสียงเคาะประตูด้านขวา แล้วมีเสียงเรียกจากข้างใน)

อย่างหลังเขียน- ฟ. ฟ. ทำไปกี่ประตูแล้ว...?

(เบ๊งหลั่นตกใจ..ทำท่าเงอะงะ มองขึ้นไปบนมือ ให้สัญญาณกับหยางปิงให้ลง
มาเร็ว ๆ)

เสียงหยวนเหมย- ฟี..... เปิดประตูใหญ่ทลาย

เสียงทยอยลง— อ่าป๋อง..... อ่าป๋อง... แก่ป๋องประตุทำไม...?

(เสียงเคาะฉิ่ง... เมืองหลันตะวันออกว้ายใจยิ่งขึ้น ทันใดนั้นหยางปิงก็ลงมา...
โถมเข้าไคอย่างใจเย็น พอถึงขั้นก็สาวเชือกถ่วงมันไคขึ้นไปเก็บไว้ตามเดิม...
แล้วเอาทางเชือกซ่อนไว้ที่มุมห้อง หลังฉากกัน...)

๒. ข้างปิง - เมืองหลิน... เธอออกไปเที่ยวอยู่ในสวนหลังบ้านสักครู่... ฉันไม่อยากให้คน
 ในบ้านรู้เรื่องของเรา

(เมืองหลิน)...รับเปิดถนนออกทางประตูกว้างบ้านขวา หมายปองกันไปเปิด
ประตูด้านขวาออก หมายสุน บุษวา หลิวเขียว หยวนเหลย เดินทาง
กันเข้ามาอย่างรีบร้อน.....)

ขยายสน - นี่มันอะไรกันอีกละ...? ไฟฟืนกับหมก

ดียงบึง - โรงไฟฟ้า...อ่า... โรงไฟฟ้าเกิดไฟไหม้กับ...

หมายสั้น - ห้า... จี่... เรอะ... อ้าวใครไปจุกมันเขาคะ หรือว่ามันจุกกันเอง หนู
 ปักถึงใจไหมทุกวัน มันจุกกันใหญ่

หยางไท่ไท่ - ไครกะจุค....?

หยางฮุน - จาไปรูอะไร เขาอาจจะเผาบัญชีใส่ป่าก็ได้ หรือไม่ก็คงเป็นพวกแนว ๕

หัตถ์เขียว - หนูว่าเป็นพวกแนว ๕ ค่ะ เค้ามันปักกิ่งกำลังเต็มไปด้วยแนว ๕ ทั้งนั้นค่ะ

ทรายงโตโต - มันมาจากไหนกันนะ อจ่าพวกแนว ๕ เหล่านี้

ทิวเขี้ยว - จากพวกนี้เจียนกะ

หยางฮุน - พวกนักเรียนอะไร...? ปากยังไม่ทันสิ้นกลิ่นนํ้านม รีบจะเป็นแนว ๕ ท่อว่า
ไม่สำเร็จหรอก

หย่างปิง - สำเร็จรับคุณพ่อด

หนึ่ง - แกรู้ได้อย่างไร... หรือว่าแกแอบไปสำเร็จมาแล้ว อย่าที่เดียวนะ... อ่าปิ้ง
 พอสอดถามก็ชักขาด ถ้าแกขึ้นไปเกี่ยวกับพวกแนว ๆ บ้านเราจะถูกคนสักวันหนึ่ง
 หนึ่ง - ผมว่าพวกนักเรียนเขาทำถูกแล้วครับ เราต้องช่วยชาติทุกทาง เราจะนั่งอยู่
 นิ่ง ๆ ยังไงไหวครับ...

หยางฮุน - ก็ไปสมัครเป็นทหารซี จอมก๊าดับ ๆ ล้อ ๆ คุยทำไม...?

หย่างปิง - แต่เขาช่วยชาติด้วยการเป็นแนว & โด่ประโยชน์น้อยกว่าการเป็นทหารนักรบ..

ขยายส่วน - ฉากแนว ๕ เหนือเขาเมืองอย่างมีดอกไม้เห็นด้วย ชาวบ้านเกิดกรอนกันหมด..

- หยวนเหมย - บ้านเพื่อหนีอยู่ใต้ร้านญี่ปุ่นละ เขาเผาบ้านญี่ปุ่นบ้านโดยไหมไปด้วย
- หยางปิง - ถึงเวลาแล้วครับคุณพ่อ ที่เราจะต้องเสียสละทุกอย่างเพื่ออนาคตของชาติ ถ้าเราไม่ยอมตายวันนี้ วันหน้าของเราก็จะไม่มี
- หยางฮุน - แก่พวกของแกถูก อ่าปิง แก่อย่าลืมว่าถ้าพวกนักเรียนพวกนี้ตายหมด อนาคตของชาติก็จะมีเหมือนกัน ทุกวันนี้พวกก็หวังพึ่งพวกแก พวกแกก็อมั่นสมองของชาติในเวลาข้างหน้า พอไม่เห็นด้วยหรือก็จะชวนไปสังคายกันเสียหมด พอไปนอนละ... เมื่อพอเลอะอย่ารู้เป็นแนว ๕ หน่อยเลย เรียนหนังสือดีกว่า.. (หยางฮุนออกทางประตูเดิม ยู่หวา หลิวเซียว หยวนเหมย ออกตามไปด้วย)
- หยางปิง - เมืองหลิน.... เมืองหลิน....
(เมืองหลินออกทางประตูกลางคานชา)
- * เมืองหลิน - ออกไปหมดแล้วอะ ฉันทิ้งไปตรวจดูโมงคลุแล้ว เธอทำสมบัติมาก หนีไปอย่างสบาย
- หยางปิง - นี่ยังไม่เห็นใครมาเลย เธอว่าทุกคนหนีออกจากโรงไฟฟ้าได้หมดใช่ใหม่นอกจากหลิวเฟ
- * เมืองหลิน - (อย่างตลกขบขัน) เข้าใจว่าออกได้หมด เมื่อออกจากโรงไฟฟ้าแล้ว หน่วยของฉันทิ้งกระจายกันออกไปคนละทางสองทางเพื่อไม่ให้ตำรวจสงสัย เกี่ยวกับมากันหรือ
- (มีเสียงเคาะประตู ๓ ครั้ง หยางปิงบอกให้เข้ามา เหล่าจวนฟางจวนฟางเข้า)
- หยางปิง - ออ... จวนฟาง ฉันทิ้งหวงเธอแทบแย่ เป็นอย่างไรบ้าง....?
- * เมืองหลิน - (เข้าไปหา) ฉันทามหาเธอเสียอนใจ
- จวนฟาง - ฉันทิ้งออกทางตรอกโลวเตียวหู้ง ไม่ให้ตำรวจสักคนเกี่ยว เสียเงินหนักหน้อยเงินก็มากมัน แต่เราแยกกันที่ ซิวอู๋ผายโลว ฉันทิ้งอยากเดินจับกุม
- หยางปิง - ดีแล้ว... เธอทำงานไถ่คนมาก ไถ่พวกนั้นมันไม่สงสัยเธอเลยไม่ใช่หรือ ?
- จวนฟาง - มันคิดว่าฉันทิ้งเป็นพวกแผนกบัญชี พวกเราปลอมตัวไล่จับทุกคน พอไฟไหม้แล้วฉันทิ้งก็ออกไปกับพวกแผนกบัญชีเขา เดินออกอย่างสบายที่เดียว...
- * เมืองหลิน - พวกฉันทิ้งจะเอาชีวิตไม่รอดนะ จวนฟาง ออ.. เธอคงยังไปรู้... หลิวเฟเออ.... เราเสียหลิวเฟไปคนหนึ่ง...
- จวนฟาง - หลิวเฟ... เธอหมายความว่า...
- * เมืองหลิน - หลิวเฟตายเสียแล้ว.... ถูกใบพัดขาด...
- จวนฟาง - (ตะลึง) ไร... หลิวเฟ... คนที่ดีที่สุดของเรา..
- หยางปิง - ถูกแล้ว คนที่ดีที่สุดของเรา... แต่เราจะตอบแทนมันในเงื่อนไข...
- จวนฟาง - เงื่อนไข.... เราจะทำอะไรละ... เงื่อนไข
- หยางปิง - เราจะล้างชีวิตคน ๕ คนเกือบแก่แก่แก่แก่แก่ หลิวเฟ รบให้มาครบกันเสียก่อนฉันทิ้งจะแถลงในที่ประชุมให้ทราบ เธออยู่ก่อนนะฉันทิ้งจะออกไปสังคายเธออยู่ที่ประตูนอกสักครู่ ฉันทิ้งไม่แน่ใจว่าเราจะถูกคนหรือไม่....?

(พยายามออกไปทางประตูกลาง)

- เมิ่งหลิน * - เธอรู้ไหม จวนฟาง ว่าทำไมหัดเฟื่องไถ่ตาย...?
- จวนฟาง - ฉันก็กำลังจะถามเธออยู่เลยนี่
- * เมิ่งหลิน - เราถูกหักหลัง
- จวนฟาง - หักหลัง... หักหลังอะไรกัน....?
- * เมิ่งหลิน - พวกผู้ป่วนรบกวนทางลับของเรา หักเฟื่องถูกฆ่า ทางลับทางนี้พวกผู้ป่วนไม่ควรจะรู้ไม่ใช่หรือ...?
- จวนฟาง - เธอหมายความว่าความลับรั่วใช่ไหม...?
- * เมิ่งหลิน - แนอน ไส้เราเป็นหนอนเสียแล้ว เรากำลังจะถูกขายให้แก่ผู้ป่วนเธอรู้ไหม ?
- จวนฟาง - ใครขาย ?
- * เมิ่งหลิน - ฉันไม่อยากจะพูด ฉันไม่คิดว่าเธอจะเชื่อ
- จวนฟาง - พูดมาเถอะเมิ่งหลิน ใคร....?
- * เมิ่งหลิน - ยิงงุย....
- จวนฟาง - ยิงงุย เป็นไปได้อย่างไร...? ยิงงุยจะกล้าทำเหี้ยมหรือ ? เธอมีหลักฐานไหม ?
- ๑ เมิ่งหลิน - ฉันยังหาหลักฐานไม่ได้
- จวนฟาง - อ้าว... ถ้าเช่นนั้นก็ไม่ควรปรักปรำยิงงุย
- ๑ เมิ่งหลิน - ฉันไม่คิดว่าฉันปรักปรำ แต่ฉันแน่ใจ
- จวนฟาง - (ฉิว) เธอแน่ใจเช่นนั้น เพื่อนฝูงก็ตายกันหมดเท่านั้นเอง
- ๑ เมิ่งหลิน - เธอไม่เชื่อใช่ไหมละ....?
- จวนฟาง - ฉันจะเชื่อเมื่อเธอมีหลักฐานมาพิสูจน์
- ๑ เมิ่งหลิน - ฉันก็บอกแล้วว่า เธอจะต้องเป็นทนายให้ยิงงุย
- จวนฟาง - ฉันไม่ใช่ทนาย แต่ฉันเพียงต้องการเป็นตำรวจ เธอรู้หรือไม่ว่าโทษของการหักหลังเพื่อน ก็คือความตาย นี่คือการตายของเรา ถ้ายิงงุยหักหลังเรายิงงุยก็ต้องตาย...
- ๑ เมิ่งหลิน - จวนฟาง เธอคงจะไม่พอใจที่ฉันกล่าวโทษยิงงุย เธอรักยิงงุยมากกว่าฉันหรือ...
- จวนฟาง - นั่นเป็นเรื่องของฉัน
- ๑ เมิ่งหลิน - ฉันรู้ว่าเป็นเรื่องของเธอ แต่ฉันถามก็เพราะฉันรักเธอ....
- จวนฟาง - (นิ่งอึ้ง)
- ๑ เมิ่งหลิน - ฉันได้ออกมาเธอเสมอว่าฉันรักเธอ ฉันบอกเธอทั้ง ๆ ที่ฉันรู้ว่าฉันไม่มีหวังอะไรเลย แต่ฉันก็ทนเก็บนิ่งไว้ไม่ได้ ฉันเป็นคนพูดตรงไปตรงมา เมื่อฉันรักเธออย่างสุดชีวิต ฉันก็ต้องบอกเธอ ฉันไม่เอาช้ายิงงุยบอก / แต่ฉันไม่บอกให้เธอไปรักคนอื่น ๆ หรือ...?
- จวนฟาง - ยิงงุยไม่ใช่คนแล้ว เธอรู้ความเขามาทำไม... ~~ดีแล้ว~~
- ๑ เมิ่งหลิน - (หัวเราะ) งั้นหรือ...? เธอรักเขามากไปจนกระทั่งมองไม่เห็นว่าเป็นห่วงเธอ แต่เธอก็ควรจะรักยิงงุย เพราะเขาเป็นคนเก่งตัวโต ทุกอย่าง ประจบเก่ง เขียวเก่ง ไชโยมันดี ทำงาน ไม่รอบคองตัวผู้หญิงจะมารักฉันได้อย่างไร.

จวนฟาง - เธอถูกกดดันมาก เบ้งหลิน เธอกลัวหรือว่าฉันรักย้งงูเพราะ เขาประจบฉัน...
ฉันไม่ใช่นกเงือกที่จะไปเที่ยวรักคนหัวประจบ เธอกลัวว่า ย้งงู... เธอ... และ
ตัวฉัน เข้าโรงเรียนหรือกับ เรียนหนังสือเรียนเดียวกัน เราเป็นเพื่อนกันมา
มากกว่า ๑๐ ปี เวลา ๑๐ ปี ไม่นานหรอกหรือที่จะช่วยให้ฉันเลือกคนที่คุณ
คิดจะรัก...? ฉันไม่เลือกเธอไม่ใช่เพราะเธอเป็นคนเก่า เธอเป็นคนดี...
ฉันชมความดีของเธอเสมอ แต่ฉันรักเธอไม่ได้เพราะฉันโหดเหี้ยมตัวของฉันไม่ได้
เธอควรจะได้เห็นใจฉันบ้าง...

เบ้งหลิน - อ้อ... ฉันเห็นใจ... เห็นใจเสมอ

จวนฟาง - สำหรับย้งงู เธอเป็นเพื่อนเก่าเพื่อนเก่าของเรา เธอกลัวว่าเธอใจเขา
เธอเป็นนักกีฬา เธอไม่ควรจะไปอิจฉาย้งงูเลย...

เบ้งหลิน - จวนฟาง... นี่เธอยังกลัวอยู่หรือว่าฉันอิจฉาย้งงู ฉันเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง
ฉันจะอิจฉาย้งงูไม่ได้ / ~~ฉันก็เห็นเธอรักคนผิด~~ ฉันเห็นว่าเธอรักคนผิด คน
อย่างย้งงูไม่ควรจะเกิดมาเป็นคนจีน เขาควรจะไปเกิดในเมืองญี่ปุ่น...

จวนฟาง - ฉันคิดว่าเธอหยุคคาย้งงูดีกว่า

เบ้งหลิน - ก็ได้... เธอมีจุดจบด้วยตาของเธอเองก็แล้วกัน...
(หยางปิงเข้ามาพบกับซีหยวน ซีหยวนแต่งตัวมอมแมม)

ซีหยวน - ฉันเกือบจะเอาตัวไม่รอด *ค. พัง เซิน*

เบ้งหลิน - ทำไม....?

ซีหยวน - ฉันถูกคนที่ใส่แกล้งซีฮอนยาลัว มึงเฒ่าท่านจาวซิงมานานแล้ว จึงรอดไปได้

หยางปิง - คนที่เราควรจะไปช่วยหาจาวซิง อธิบัตการจว ท่านช่วยชีวิตพวกเราไว้
หลายครั้งเหลือเกิน

เบ้งหลิน - ฉันว่าอีกไม่นานท่านจาวซิงก็คงถูกญี่ปุ่นจับตัวไปแล้ว ท่านช่วยพวกเราไปได้

จวนฟาง - ถ้าท่านจาวซิงถูกฆ่า แล้วคนอื่นมาเป็นอธิบดีแทน พวกเราก็คงจะแย่

หยางปิง - ถ้าท่านจาวซิงถูกฆ่า เราก็คงต้องชานากามุระเป็นเลขาตอบแทน

ซีหยวน - ฉันคิดว่าชานากามุระเป็นนักคิดคนหนึ่ง ฉันรู้ประวัติชานากามุระดี เขาเป็นนักวรรณคดี
มีความคิดสูง เขาต้องมาเป็นหัวหน้าตำรวจฝ่ายทหารของญี่ปุ่นก็เพราะหน้าที่
บังคับ

หยางปิง - นักวรรณคดีกับชาวยุโรปมีความเหมือนกันเสมอ ถ้าสมมุติว่าพร้อมทหารญี่ปุ่น เราจะไว้
ชีวิตชานากามุระไม่ได้เลย ถ้าเรายังอยู่ในชะนวนเสรีจีน

(เสียงเคาะประตู ๓ ครั้ง)

หยางปิง - เขามา...

เหลาซาน - (โผล่หน้าเข้ามา) เบ้งเขียนมาครับ (เขามารินน้ำชาแล้วออกไป)

เบ้งเขียน - (ตามเข้ามา) ฉันเป็นคนลาที่สุกไรไหม...?

หยางปิง *พอสักครู่* ถูกคนหรือไปลา

เบ้งเขียน - เกือบไป... แต่ฉันวิ่งเข้ามารอด

- หยางปิง - โธ... วังใหม่ทำทำไม...? บ้างจริง
- เฟิ่งเซี่ยน - พุทโธ... ลูกกระเบิดกะปองยังเหลืออีกลูกหนึ่ง จะไม่ให้วังยังง
- หยางปิง - ทำไมในสว่างได้โรงไฟฟ้าไหนเลย...?
- เฟิ่งเซี่ยน - ฉันทันใจว่าจะหนีออกมาได้สักวัน จึงเหลือไว้ป้องกันตัวลูกหนึ่ง
- หยางปิง - เธอทำสิ่งที่เป็นอย่างที่สุด ฉันทันใจแล้วว่าถ้าจะต้องเกิดขึ้น พวกผู้ชาย
จะหนีไปไหนลูกกระเบิดไม่ได้ เราถูกคนทุกแห่ง.. เฟิ่งเซี่ยน ถ้าเราจะอยู่ด้วยกัน
กัน เธออย่าชักคำสังฉัน..
- (เสียงเคาะประตู ๓ ครั้ง)
- หยางปิง - เขามาไ
- เหล่าซาน - (โผล่เข้ามา) ห้วยเหวียนกับเสียนเหวียนกับ...
(ห้วยเหวียนกับเสียนเหวียนเข้ามา)
- ห้วยเหวียน - ไม่นึกเลยว่าจะถูกคน
- จวนฟาง - เธอหรือถูกคน
- ห้วยเหวียน - ถูกคนหมดทั้งสองคน ที่ซื้อผ้ายี่สิบนั้นเอง แต่เราไม่ได้ทำอะไรเลยรอดตัว
- เสียนเหวียน - ฉันได้ข่าวประหลาด
- หยางปิง - ข่าวอะไร....?
- เสียนเหวียน - กงเซา นายตำรวจเพื่อนของฉันทันเล่าให้ฟังว่า ยังงรับเงินจากนาตามูระไป
๓๐๐๐ เหรียญ เมื่อวานนี้
- จวนฟาง - จริงหรือเสียนเหวียน
- เสียนเหวียน - ฉันได้ยินมาอย่างนี้
- หยางปิง - ประหลาด
- ๑ เมืองหลิน - ถ้าเป็นจริงตามนี้ ยังงก็ต้องขายหนี้ฟักกับพวกเราก่อนราคา ๓๐๐๐ เหรียญ
- จวนฟาง - เธอปรักปรำยังงอีกแล้ว
- ๒ เมืองหลิน - เธอจะไม่ยอมเชื่อเหี้ยมหรือว่ายังงขายพวกเรา
- จวนฟาง - เธอมีหลักฐานอะไร เมืองหลิน.. เรื่องคบชู้คบสาวตายเช่นนี้เธอไม่ควรจะพูด
ง่าย ๆ เธอควรจะให้ความเป็นธรรมแก่เพื่อนของเธอบ้าง....
- หยางปิง - อย่าเถียงกัน เรื่องยังงยังเป็นหน้าที่ของตัวเอง นี่ทำไมยังงถึงยังไม่มา
- ๓ เมืองหลิน - นั่นเป็นข้อพิพาทอีกอันหนึ่ง ยังงรับหนี้ที่เป็นคนเผ่าไท่ก๊วงที่นางหลังห้องเครื่อง
เขาควรจะออกไถ่ถอน เพราะเป็นรื้อก็ออกถอนนี้ใหญ่ไ
- ซีหยวน - นั่นซี ทำไมยังงถึงยังไม่มา
- เฟิ่งเซี่ยน - ฉันทันรองให้ใจเป็นใจก่อน เขาอาจจะถูกคนกลางทางก็ได้
(เสียงเอะอะข้างนอก เหล่าซานวิ่งพรวดพราดเข้ามา)
- เหล่าซาน - เร็วกับ... ถูกจับมาแล้ว โอนาคามูระก็มาด้วย...
- หยางปิง - ทุกคนนั่ง ฟังคำสังฉัน ออกไปทางประตูนี้ (ชี้ประตูกลางด้านขวา) เมืองหลิน
นำไปที่อุโมงค์ในสวน เธอรู้หรือไม่ว่าทำไม ? ถ้าเหตุการณ์ไม่เกิดขึ้น

ดูโมงค์หนีออกทางศาลเจ้าโคเคียว

- เมิ่งหลิน - แลวเธอเล่า...?
- หยางปิง - ฉันจะอธิบายตามใจเอง
- จวนฟาง - เธอหนีไปกับเราไม่คิดหรือ หยางปิง....?
- หยางปิง - จวนฟาง ฟังคำสั่งจากฉัน ออกไปเร็ว...ช้าไม่ได้
(เมิ่งหลินรีบพาออกทางประตูกลางคานชว หยางปิงวิ่งไปนอนเอกเซนบน
เตียงไม้คำ หันหนังสือพิมพ์มาอ่าน....)
(เสียงจะอะทางนอกประตูกลางคานชว จาวซิงกระแทกประตูเปิดเข้ามา
พร้อมควายจางเออ.. นากามูระ ทานากา ทาเคคา)
- จาวซิง - เธอชื่ออะไร...?
(หยางปิงลุกขึ้นจากเตียง)
- หยางปิง - ผมหรือครับ....?
- จาวซิง - เธออะไรล่ะ...
- หยางปิง - ผมชื่อหยางปิง...
- นากามูระ - หยางปิง.. คุณนี่หรือชื่อหยางปิง (เดินเข้าไปดูตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า) ท่าทาง
ไม่เลวนี่
(ทานากา.. ทาเคคา เข้าไปยืนชิด)
- ทานากา - เอาตัวไปเลยนะครับ...
- ทาเคคา - ผมจับเลยนะครับ..
- นากามูระ - เกียวก่อน... พวกนี้ใหญ่เรื่องเสียก่อน
(จางเออ.. เขาไปกระชับจาวซิง จาวซิงตะยักหน้า)
- จาวซิง - (เดินเข้าไปหาหยางปิง) นั่งลง...
- หยางปิง - (นั่งที่เก้าอี้) มีอะไรหรือครับ...?
- จาวซิง - ออ... มีสิ เธอเป็นหัวหน้าสตรีจีนใช่ไหม...?
- หยางปิง - สตรีจีน... เอ๊ะ.. ทำไมครับ ผมไม่รู้เรื่องเลย
- จาวซิง - ยั้งนั้นหรือ ไม่รู้เรื่องอะไรเลยที่เกียวกหรือ
- หยางปิง - ใครบอกครับว่าผมเป็นหัวหน้าสตรีจีน
- จาวซิง - ออ... มีสิ คุณบอกนะฉันมีตัวคุณจะเอามายืนกับเธอได้เสมอ เราพูดกันง่าย ๆ
ดีกว่านะ อย่าให้มันต้องไขว่คว้าเลยนะ พอหลานชาย
- หยางปิง - ผมไม่รู้เรื่องอะไรเลย
(นากามูระก้าวเขาไปใกล้)
- นากามูระ - เอาตัวไปก่อนนะจากการที่คิดว่า สักวันให้ผมเจอจาวซิง
- จาวซิง - ผมว่า...เออ.. ให้ผมรีบไปรอบเกาะครับ เจ้าหมอนี่มันต้องผม ผมมีวิธีให้มันพูด
- ทานากา - (เขาไปติดนากามูระแล้ววันหน้าดีกว่า) เราเอาตัวไปเลยดีกว่าครับ
- ทาเคคา - (เขาไปวันหน้าดีกว่า) ผู้การครับ.. ให้พวกผมจัดการกันดีกว่าครับ..

- นาคามุระ - ทิ้ง... ไปยืนโน้น (ชี้มือให้ทานากากับทาเคดาออกไป) แต่เป็นผู้บังคับการ
หรือฉันเป็นผู้บังคับการ (ตบหน้าคนละที)
(ทานากา กับ ทาเคดา ถอยออกไป)
- จาวซัง - ผมขอรับรองว่าจะรายงานเรื่องนี้ให้ทราบได้อย่างเร็วที่สุด มันไม่เหมือนผมหรอก
- นาคามุระ - อยากสอบสวนเสียเอง
- จาวซัง - มันมีเด็คนัยมากครับ ผมรู้นะแต่แล้วหลายอย่าง เอาตัวให้ผมเถอะครับสะดวก
กว่าแน่
- นาคามุระ - คุณกลัวผมจะทรمانมันหรือ... จึงไม่อยากให้ผมเอาตัวไป...?
- จาวซัง - (อย่างพิถีพิถัน) โอ๊ะ.. เปล่าครับ... เปล่าเลย ผู้บังคับการควรจะต้อง
มากกว่าผมกลัว
- นาคามุระ - กลัวอะไร....?
- จาวซัง - กลัวว่าผมจะทรمانมันมากไปนะซีครับ
- นาคามุระ - (หัวเราะ) คุณคิดหรือว่าคุณมีฝีมือทางทรมานคนเก่งกว่าผม...?
- จาวซัง - ผมเคยทรมานคนตายมาหลายรายแล้วนะครับ
- นาคามุระ - ถ้าคุณแน่ใจ ก็ตามใจคุณ
- จาวซัง - ขอขอบคุณที่ให้อภัยครับ
- นาคามุระ - แต่เราจะต้องคนมานะเสียก่อน (หันไปทางทานากากับทาเคดา) คนมานะให้ตัว
เจอใครก็ลากตัวออกมา
(ทานากา กับ ทาเคดา ลงมือคนทอง)
- จาวซัง - จางเอ๋ ช่วยเขาคัน..
- จางเอ๋ - ผมไปคนทองอื่นดีไหมครับ....?
- จาวซัง - เออ... ก็เหมือนกัน
(จางเอ๋.. เขาทางประตูข้างคานซาย)
- ทานากา - (กับนาคามุระ) ผมไปคนทองอื่นนะครับ
- นาคามุระ - ไปใด
(ทานากา เขาทางประตูข้างคานซาย)
- ทาเคดา - (เขาไปเกาะคามโตะ เกียง เกาอิ ในที่สุดไปเกาะที่พื้นกระดานเตี้ย)
เสียงมันไปรงเหลือเกิน (เกาะอีก)
- นาคามุระ - เปิดกระดานออกมา
- ทาเคดา - (จึกกระดาน) มันคงมีทางเปิด (จึกอีก) แน่นเหลือเกิน (หันไปทางหยาง
ปิง) บอกมาตรง ๆ ว่าเปิดยังไง
- หยางปิง - กระดานเตี้ยสำหรับนอน ไม่ใช่สำหรับเปิดเค้น เราได้ยื่นบอกตาปูตาย
ฉันจะไปเปิดให้ไต่บังใจ
- ทาเคดา - โอ้ไอ้หน... เกียวขอ... ค่ะ..
- นาคามุระ - อวยมาก จึกกระดานออกมาให้ไต่

- วาเลกา - (งัดกะดานออกมา) ไม่มีอะไร (ก้มลงพิจารณา) มันไม่ควรจะทำกะดานสองชั้น กะดานเดียวเขาก็ทำกันขึ้นแล้วทั้งนั้น นี่จะต้องแอมเอาไว้ซะไรซ่อนไว้
- หยางปิง - ก็มีไหมเลว...? มีอะไรซ่อนไว้ไหม...?
- วาเลกา - เอ็งอย่าทา... มันต้องมีอะไร (ก้มลงแหกกะดาน คนอย่างละเอียด)
- นากามูระ - มีอะไรไหม...?
- วาเลกา - ไม่มีครับ...
- จาวซิง - ไปคนอย่างอื่นดีกว่า อย่าเสียเวลา
(วาเลกาขึ้นขึ้น มองดูความฝาและเพดาน)
- วาเลกา - เอะ.... มันมีรอยอะไรครับ
- นากามูระ - รอยอะไร...?
- วาเลกา - รอยเหมือนตักเป็นช่อง
- จาวซิง - (แหงนคิ้ว) ไม่เห็นมีอะไรสักนิด
- วาเลกา - มันยังงี้... เห็นไหมนั้น
- จาวซิง - พุทโธ... มันมีรอยกะดานแตก เสียเวลาน่า คนอย่างอื่นดีกว่า
(จางเออเขามาทางประตูข้างคานซ้าย หยางฮุนและหยางไทไทเขามาด้วย)
- จางเออ - เจ้าของบ้านครับ...
- จาวซิง - ค่ะ... เอาตัวมานี้
- นากามูระ - นี่ลูกชายของท่านหรือ...?
- หยางฮุน - ลูกแล้ว ฉันเป็นพ่อ
- นากามูระ - ลูกชายของท่านเป็นหัวหน้าเสรีจีน ท่านจะว่าอย่างไร...?
- หยางฮุน - หัวหน้าเสรีจีน
- หยางไทไท - (ตกใจ) เสรีจีนอะไรกันละ... ไม่มี... ไม่มี..
- นากามูระ - ถ้าท่านไม่ปดบัง ท่านมีโอกาสรอด เชิญขึ้นดีกว่า
- หยางฮุน - ลูกฉันเรียนหนังสือตลอดวัน ไม่เคยไปยุ่งกับใครเลย
- นากามูระ - (กับจาวซิง) คุณจะให้ผมสอบหรือคุณจะสอบเอง
- จาวซิง - ไช้พระคุณเออะครับ ผมเอาเอง...
- (ทวนภาเขามาทางประตูข้างคานขวา พาตัวหลิวเซียวกับหยวนเหมยเข้ามา)
- ทวนภา - ผมเจอสองคนนี่
- นากามูระ - เป็นอะไรกับคนคนนี้
- หลิวเซียว - ฉันเป็นน้องกะ
- นากามูระ - นี่ละ...?
- หยวนเหมย - เป็นน้องกะ
- นากามูระ - พี่ชายของเธอเป็นหัวหน้าเสรีจีน เธอจะว่าอย่างไร...?
- หลิวเซียว - ไม่จริง.... ไม่จริง พวกเราไม่มีใครเป็นเสรีจีนเลยละ
- หยวนเหมย - หนูไม่เคยรู้จักเสรีจีนเลยละ... เสรีจีนไม่มีที่รอกตะพี

- หานากา - บอกมาตามตรง ไม่บอกฉันทำไมล่ะ (เงื้อมือขึ้น)
- จาวซิง - (เขาสวาท) ฉันจัดการเอง ไว้เป็นธุระของผมนะ
- นางามูระ - เป็นอันว่าคุณจะรับไปจัดการทั้งหมด
- จาวซิง - ฉันรับไปเอง แล้วฉันจะรายงานให้ทราบ
- นางามูระ - ก็แล้ว ฉันกลับไปก่อน ฉันจะต้องไปรับผู้ทรงยศเจ้าคนหัวชาคนั้นที่โรงโม่ (นางามูระ หานากา และทาเคดะ กลับออกไป)
- จาวซิง - (กับหยางฮุน) ฉันขอทราบความจริง คุณพูดได้ เจ้าพวกซามูไรมันกลับไปหมดแล้ว
- หยางฮุน - (ประสาธน์อย่างเคารพ) ฉันไม่ทราบจริงๆ ลูกฉันเป็นนักเรียน ไม่ยุ่งเกี่ยวอะไรเลย
- จาวซิง - แทนที่นางามูระเขาได้หลักฐาน เขาต้องการจะจับสงสัย ฉันกลัวว่าเขาจะตายจึงขอเอาตัวไว้
- หยางฮุน - เป็นพระคุณอย่างล้นเหลือครับ เป็นพระคุณเหลือเกิน ถ้ามันเอาตัวไป...ก็ตายแทน
- จาวซิง - (กับหยางปิง) เธอเป็นเสรีจีนหรือเปล่า...?
- หยางปิง - ฉันเป็นคนจีนครับ ถ้าฉันจะเป็นอะไรก็เป็นอย่างที่คุณจีนควรจะเป็น
- จาวซิง - หนอยแน... เสนอจำนวนเสียยักยอกที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวฉันเอาตัวไปเสียเลย...
- จางเออ - (ขยับกุดแจ๊ว) เอาหรือยังครับ...?
- จาวซิง - ช่างก่อน...ช่างชอบใส่กุดแจ๊วคนอื่นเสียจริงๆ นี่แนะ...หยางปิง ฉันเป็นคนจีนเหมือนอย่างเธอ ฉันรู้ใจเธอดี ฉันไม่ทำอะไรจะตำหนิเธอเลย สิ่งใดที่เธอทำลงไป เธอได้ทำเพื่อชาติ เพื่อพี่น้องของเรา ฉันอยากจะชมเธอมากกว่าอยากจะจับ แต่เธอก็รู้ว่าหน้าที่ของฉันก็คือจับ..... ไม่ใช่ปล่อย
- หยางปิง - ฉันทราบครับ... ก็แล้วแต่ท่านอธิบดีจะ เบนตามิครับ
- จาวซิง - แล้วฉันจะไม่จับเธอในวันนี้ เธอไปหาผู้หญิงนี้ที่กรม เธอกล้าเสียสละบางอย่างให้แก่วาตไคใหม่...?
- หยางปิง - ฉันพร้อมเสมอ
- จาวซิง - ฉันจะต้องเขียนเธอจนมีแผล เธอจะทนเจ็บไคใหม่...?
- หยางปิง - ยิ่งกว่านั้นก็ทนไคครับ
- จาวซิง - ก็แล้ว ฉันจะเขียนเธอเพื่อเป็นพยานการสอบสวน แล้วฉันจะปล่อยเธอไป..
- หยางปิง - เป็นพระคุณอย่างยิ่งครับ
- จาวซิง - แท้ว่า...นี่แนะ หยางปิง ขอเลื่อนสักนิด ถ้าเธอจะทำอะไรต่อไปอีก...ใช้ไหวหรืไม่มากกว่านี้
- หยางปิง - ครับ.....
- จาวซิง - แล้วอีกข้อหนึ่ง....(ก้มลงกระซิบหูเบา ๆ ไม่มีใครได้ยิน)
- หยางปิง - ครับ...ฉันจะระวัง (หน้ามึง) ถ้ามันเป็นอย่างนั้นจริง ฉันก็ต้องฆ่ามันทิ้ง...

(จาวจึงลาหยางสุนกับหยางไท้ไท้ ทุกคนประสานมือคำนับขอบคุณ..จาวจึงกับ
จางเออเขาทางประตูกลางคานชาย)

- หยางสุน - อาปิง แกลไปยุ่งอะไรกับเขา พอแม่จะพากันตายหมดแล้ว เห็นไหม...?
- หยางไท้ไท้ - อาปิง... จริงหรือ... แกลเป็นเสรีจีนจริงหรือ...?
- หยางปิง - (ถอนใจ) เปล่าครับ... ผมไม่ได้เป็น
- หยางสุน - แกลโกหกหรือเปล่า...?
- หยางปิง - ผมไม่ได้โกหก...
- หยางสุน - อือ... พอขอเตือนอีกครั้ง.. เราอาจจะต้องตายหมดทั้งครอบครัว ถ้าแกลขึ้นไป
ยุ่งกับเรื่องอย่างนี้ ถ้าแกลรักชาติ แกลไปสมัครทหารดีกว่า พอไม่ว่าเลย..
(หยางสุน หยางไท้ไท้..หิ้วเชียง และหยวนเหมย ออกทางประตูกลางคาน
ชาย หยางปิงเดินไปเดินมาอย่างกุ่มใจ.....มีเสียงเคาะประตู ๓ ครั้ง)
- หยางปิง - เขามา...
(ยั้งงูย... แทะงั่วสากลอยอย่างปราณีต ออกทางประตูกลางคานชาย)
- หยางปิง - ยั้งงูย...
- ยั้งงูย - ฉันทวนกับนาคามูระ เมื่อตะกี้
- หยางปิง - แล้วยังไง...?
- ยั้งงูย - เขาส่งให้ฉันสอดแนมเธอ...
- หยางปิง - นี่เธอสนิทกับเขาดังเพียงนั้นแล้วหรือ...?
- ยั้งงูย - โอ๊ย... เราสนิทกันมาก เขาคายใจว่าฉันทรยศต่อชาติ ก็เธอส่งฉันไม่ใช่หรือ
ให้ฉันสนิทกับเขา...
- หยางปิง - ถูกแล้ว... เขาพูดว่าอย่างไรบ้าง
- ยั้งงูย - เขาชอบเขฉันใหญ่โต ไม่แคสมเท่านั้น... (หัวเราะ)..ทายชีวิตฉันได้อะไร
- หยางปิง - ออย่าเสียเวลา.... เล่าไป
- ยั้งงูย - ฉันได้เงิน ๓๐๐๐ กับปืน ๑ กระบอก (ควักเงินและปืนใหญ่)
- หยางปิง - เป็นรางวัลอะไรกัน...?
- ยั้งงูย - รางวัลสำหรับให้ฉันจับเสรีจีนให้เขา เชื้อฉันและหยางปิง ฉันทานาคามูระ
ไว้อยู่มือแล้ว
- หยางปิง - (นิ่ง... เดินไปเดินมา)
- ยั้งงูย - เธอมีอะไรในใจหรือ...?
- หยางปิง - ยั้งงูย.. ฉันเกือบจะยิงเธอทิ้งเสียแล้วรู้ไหม...?
- ยั้งงูย - (ตกใจ) เอ๊ะ...ทำไม...?
- หยางปิง - ถ้าเธอไม่พูดออกมาก่อน เรื่องเงิน ๓๐๐๐ เหรียญที่นาคามูระให้เธอ ฉันจะ
ถือว่าเธอมีทรู ฉันทายยิงเธอทิ้งไค้ก่อนรุ่งเช้า
- ยั้งงูย - หยางปิง เธอ.... เธอ.... จะฆ่าฉันเหี้ยมหรือ...?
- หยางปิง - ฉันต้องฆ่าคนทุกคนที่ทรยศต่อชะบวนเสรีจีน

ฉากสวนดอกไม้หน้าสำนักงานหนังสือพิมพ์ขึ้นหมื่นในกรุงปักกิ่ง สมมุติว่าเป็นเวลาพลบค่ำในฤดูใบไม้ผลิ ดอกเจ๊กกำลังบาน กานช่ายแฉเห็นชายคาเก๋งยื่นออกมา มีบันไดหินโผล่ออกมาโผล่ข้างคานช่ายขึ้นลงได้ สองข้างบันไดหินมีโคมไฟหินสองตัว สูงเท่าศีรษะคน ทางคานช่ายเป็นกำแพงเจาะประตูกอมวงเก๋องทรงกลาง ข้างกำแพงเป็นซุ้มดอกเจ๊ก หลังคงดอกเจ๊กแฉเห็นหลังคาสำนักงานหนังสือพิมพ์ซึ่งจะสมบูรณ์ใหญ่ไฟไหม้ไฟชิงหัวและโคมจีนแขวนสะพรั่ง เพราะสมมุติว่าเป็นวันทำพิธีฉลองวันเกิดของหนังสือพิมพ์

เมื่อเปิดฉาก ขึ้นหมื่นบนบรรณธิการและผู้อำนวยการหนังสือพิมพ์ขึ้นหมื่นกำลังตรวจงานตกแต่งสถานที่กับงานรับรองแขกอยู่กับผู้อยู่ช่วย มีคนงานกำลังตกแต่งสถานที่อยู่ ๒ คน คนงาน ๒ คนนี้คือเหล่าชาวนากับเงาเขียน

- ชื่อหมื่น — (เดินไปเดินมา หันไปเรียกกงเซา) กงเซา.. เราเชิญแขกคนหนึ่งไม่ใช่หรือ
- กงเซา — ครับ... หมอกรง
- ชื่อหมื่น — นึกไม่ออก...?
- กงเซา — ย่ำค้ำกริ่งครับ....
- ชื่อหมื่น — ค่ะแล้ว... ยังมีเวลาเตรียมอีกครึ่งชั่วโมง ให้อธิบายเรื่องนั้นว่ายังงั้น.. เรื่องอะไร.... เรื่องอาหารกับคนตรี
- กงเซา — เราส่งภักตาคารทุ่งหวาไห่จี้ให้จัดเรื่องอาหารกับ สำหรับคนตรีท่านผู้จัดการเป็นคนหาหมากครับ
- ชื่อหมื่น — ฉันไม่เข้าใจเลย เวลานั้นแนว ๕ เต็มเมือง เกี้ยวฆ่ากัน.. เกี้ยวไฟไหม้ ฉันเป็นห่วงมาก งานนี้ก็เป็นงานสำคัญ เพราะจะมีคนสำคัญทั้งฝ่ายผู้เป็นฝ่ายจีนมาคนหลายคน แล้วอีก... เออ.... แล้วเรากำลังกลัวกลัวว่า... เออ.... เออ... เอาเงินผู้เป็นเราออกหนังสือพิมพ์ เราบอกเสร็จเงินจะต้องเกลี้ยกล่อมเราอย่างแน่นอน โอ้พวกนี้เอาช่วยโอกาสเล่นงานเราในโอกาสนี้ก็ได้ ฉันอยากให้เธอตรวจตราดูให้ลึกสักหน่อย
- กงเซา — ผมสั่งให้ตรวจแล้วครับ....
- ชื่อหมื่น — แล้วก็นั่นขอโทษท่านกาดำรง จงขึ้นกับตำรวจของเราช่วยระวังเหตุการณ์ด้วยนี่มากขึ้นหรือยัง....?
- กงเซา — มาแล้วครับ... กำลังอยู่ในโรงพิมพ์ อ้อ... ท่านจาวชิงมาเองครับ
- ชื่อหมื่น — ว่างั้นนะ... ท่านจาวชิงมาเอง เอ๊ะ ทำไมไม่ดังตองมาเอง เขามายืนยามทำไม นี่มันหน้าที่สารวัตรเขา นี่ ท่านจาวชิงไม่น่าจะมาชี้ข้างจับตักกะแทนเลย
- กงเซา — สิ่งเกตุหาทางดูสนใจมากครับ
- ชื่อหมื่น — ฉันไม่เข้าใจว่าเธอหมายความว่าทำไมกัน มันลึกกับเกินไป ฉันรู้สึกว่าคุณชิงมีอะไรอะไรอยู่ เวลาผู้เป็นวันแนว ๕ ที่ไร เป็นแบงกัวเอาไปทุกที่ แกะสอยสวนเองเสียเรื่อย เสร็จแล้วก็ไม่เห็นได้เรื่อง อ้อ... นี่กงเซา วันนี้แขกที่ไม่สำ

ถนัดให้เข้าทางประตูข้างนั้น ละเพาะประตูนี้ (ชี้ประตูวงเดือน) ให้เข้าเพาะ
แขกคนสำคัญที่ฉันเชิญมาเป็นพิเศษเท่านั้น เบนนายเดโทยามาคา, นายคเทศ
มนตรี และหยางสุนเป็นต้น จะคอยป้องกันช่วยหนอย ออกไปคอยเชิญแขกให้
เข้าถูกทาง ระวังอย่าให้มีอะไรเกิดขึ้นได้

- กงเซา - ครับ...
- (กงเซาออกไปทางช่องข้างสิ่งใด ชื่อเหมือนขึ้นไปบนเตียง และหายเข้าไปข้าง
ใน)
- เฟิ่งเซียน - (กุนาฮิกาวา) อีกสักนาทีเราจะแจกอารุกัน จวนฟางเอาปืนกับลูกกระเบิดเข้ามา
เรียนร่อยหรือยัง....?
- เหลาซาน - คงจะกำลังมาครับ
- เฟิ่งเซียน - นี่พวกเราปลอมเข้ามาได้ก็กินแล้ว...
- เหลาซาน - เกือบครบแล้วครับ ยังขาดแต่จวนฟาง ห้วยเหวิน กับซี้หยานเท่านั้น...
- เฟิ่งเซียน - (กุนาฮิกาวา) ตายจริง... นี่จวนฟางยังไม่มาอีกหรือ มันจวนเวลาแล้วนี่
(เฟิ่งเซียนเดินกระส่ายกระส่าย.... ทานากาออก...)
- ทานากา - เฮ้ย.. มันมันเกินหาอะไรกันวะ.. แกเป็นใคร ? ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน เข้ามา
ทำไม...?
- เฟิ่งเซียน - แหมตามยาวเหลือเกิน... ผมชื่อเฟิ่งเซียนเป็นคนสวน
- ทานากา - (เขาไปจองหน้า) หน้าตาของแกไม่น่าจะเป็นคนสวนเลยนี่ แกแน่ใจหรือว่าเป็น
คนสวน...?
- เฟิ่งเซียน - ก็ผม เป็นคนสวนนี่ครับ
- เหลาซาน - ผมก็เป็นคนสวน...
- ทานากา - (กรากเขาไปหา) หลับ... ใครถามแก...?
- เหลาซาน - ยังไงเสียคุณก็จะตอบถาม ผมก็เคยตอบเสียก่อน..
- ทานากา - หลับ... ระวังจะถูกตบหน้า
- เหลาซาน - หนอยเน... ก็ลองดูหนอยซี..
- ทานากา - อ้าว... โอئی.. (เขาคบหน้า)
(เหลาซานจะตอส เฟิ่งเซียนเขาคาม)
- เฟิ่งเซียน - ประทานโทษ เจ้านิสัยไม่ค่อยจะดีครับ....
- ทานากา - พวกแกชอบแกตัวเสมอ เกิดเรื่องอะไรสติไม่ทันทุกที ฉันสงสัยแกเสียแล้ว...
ฉันจะตบแกตามแกตัวปัญหาหลายข้อ..
(ทานากากับเหลาซานและเฟิ่งเซียนโถกการกันวันวาย แยกบทชมขึ้นใจพอสมควร... ทานากา
จวนฟางซึ่งออก...)
- จาวซิง - อะไรกัน....?
- ทานากา - (หัวความเคารพ) สงสัยว่าจะเป็นแนว ๕ ครับ...
- จาวซิง - เจาสองคนนี่หรือ...? (เขาไปจองหน้าอย่างไกล) แกเป็นใครมาจากไหน

- เฟื่องเขียน - ผมเป็นคนสวนครับ
- จาวซิง - คงจะอยู่มานานแล้วสินะ...?
- เฟื่องเขียน - หลายปีครับ
- จาวซิง - นี่ก็คงจะช่วยตกแต่งสถานที่กระมัง...?
- เฟื่องเขียน - ถูกแล้วครับ ผมกำลังตัดโกม
- จาวซิง - ความประหลาดก็คงจะเรียบรอยก็ไม่ไช้หรือ...?
- เฟื่องเขียน - ผมเป็นคนเรียบรอยครับ
- จาวซิง - อ้อ...ไช้ได้ ทำงานต่อไปซี
- ทานากา - แหม...ถามเรื่อยไปเลย ท่านอธิบดีเห็นจะชำนาญตามแบบนี้มากทีเดียว
- จาวซิง - ถ้าไม่ชำนาญ ฉันจะเป็นอธิบดีตำรวจได้อย่างไร
- ทานากา - นั่นสิครับ แต่ท่านอธิบดีครับ ผมขอคนไก่อู่นั้น...ผมไก่อู่นั้นอะไร เสียแล้วละครับ
- จาวซิง - ไก่อู่นั้นอะไร...? ออ... ก็ไปยืนอยู่ไก่อู่นั้น
- ทานากา - เปล่าครับ ไก่อู่นั้นอย่างที่ท่านอธิบดีเคยชมหรือครับ..
- จาวซิง - เอ๊ะ... ฉันเคยชมไก่อู่นั้นอะไร
- ทานากา - ก็ท่านอธิบดีว่าไก่อู่นั้นอะไร เค้าครับ...?
- จาวซิง - ไก่อู่นั้นไรก็ช่างเออะ แลฉันเห็นว่าเธอสงสัยมากหายไปเปล่า ๆ
- ทานากา - ไม่มากนักครับ.. ไม่เห็นหรือครับว่าทางมันควรจะเป็นอย่างเสียมากกว่าจะเป็นคนสวน
- จาวซิง - ก็ช่างมันปะไร ถ้าอย่างเสียเขาอยากจะเป็นคนสวนก็ต้องปล่อยให้เขาเป็น.. ไม่ไช้เรื่องอะไรของเรา
- ทานากา - เอ๊ะ... ท่านอธิบดีพุดยังงี้ ผมว่าผมคนละ ผมขอใช้อำนาจพระเจ้าจักรพรร
- จาวซิง - (หันไปทางเฟื่องเขียนกับเหล่าขาน) เธอไม่ไก่อู่นั้นอะไรมาไช้หรือ...?
- เฟื่องเขียน - เปล่าเลยครับ
- เหล่าขาน - ผมก็เปล่าครับ
- จาวซิง - เธอไม่กลัวกันไช้หรือ...?
- เฟื่องเขียน } - ออ... ไม่กลัวหรอกครับ
(เหล่าขาน)
- จาวซิง - เชิญคุณไก่อู่นั้น ทานากา
- ทานากา - ออ... ขอฉันเสียเรียบรอยที่ไก่อู่นั้น...
(ทานากาเขาค้น แสดงบทขับขึ้นโดยตามสมควร ต่อจากนี้ก็มีเสียงเอะอะนอก
ประตูวงเวียน จวนฟาง.. หอยเหวี่ยงแทงตัวเป็นนักดนตรีหรือด้วยขลุ่ย...
ซึ่งแทงตัวเป็นคนเสิร์ฟอาหารก็พรูพรูดเข้ามา จวนฟางกับหอยเหวี่ยงหัวตบ
ขิมมาคนละใบ กูงเราตามติดเข้ามา)
- กงเขา - บอกว่าเขาไก่อู่นั้น... เขาไก่อู่นั้น
- จวนฟาง - ถ้าไม่ไก่อู่นั้นแล้วกันนี้ใครจะเล่น

- ทานากา - เบนอะไร...?
 จวนฟาง - ร่องเพลง ระบุ... รอยแปด
 งเงา - ประณีย์ให้เขาจะเพาะแขกผู้มีเกียรติสองสามคนเท่านั้น เมือทองเจ้าประตุนั้น
 จวนฟาง - ฉนั้นเขาไม่โก เขาไม่ให้เขา เขามองให้เขาประณีย์
 จาวซัง - เอะเออะนะ อย่าให้มันเจียนนักเลย นี่แขกผู้มีเกียรติก็ยังไม่ว่าหรอก ให้
 เขาไปก่อนก็แล้วกัน
 งเงา - ถ้าท่านอธิษต์สิ่ง นมกไม่ขัด
 ทานากา - เกี่ยวก่อน นั้นหิมอะไร...?
 หวยเหวิน - ซิม....
 ทานากา - เปิดออกดูก่อน
 หวยเหวิน - เปิดออกดู กอ... เจอซิมเท่านั้นเอง
 ทานากา - เจอทำไมเป็นไร เปิดออกดู..
 เฟิงเซียน - เธอไม่รู้จักซิมคอกหรือ...?
 ทานากา - หลิ่ง.. เกี่ยวโค่นกมหนา (เงื้อมือ)
 ซี้หยวน - (จับมือ) ประทานโทษ คุณดูจะแตกหน้ามากไปเสียแล้ว
 ทานากา - อ้าว... ไหวพจน์นี้ถักกหนึ่งหรือ...? แกเป็นใคร...? หรืออะไร...? มาจากไท
 ซี้หยวน - ฉนั้นมาจากทุ่งหวาไหลว เป็นคนเก็บโต๊ะ
 ทานากา - แกมีพิธี ท่องผูกกับก่อน...
 ซี้หยวน - (ให้สัญญาจวนฟางกับหวยเหวินให้รีบเดินเข้าไป) พิธีอะไร...?
 ทานากา - เอะ.. ไหวพจน์นี้ผูกจางของทองจริงแะ กมหนาสิ่งสอนเสียทีเออะ
 (จะกมหนา.. ซี้หยวนยกมือรับ เกิดขลุ่ย จวนฟางกับหวยเหวินช่วยโอกาส
 ที่หิมซิมจะเข้าไปทางซอกซึ่งไฟโต แต่ทานากาเห็นเสียก่อนจึงตะโกนใหญ่)
 ทานากา - หยุด..จะไปไหน..? เอะ ไม่โค่เรื่องเสียแล้ว ไหวพจน์นี้ต้องมีอะไรแน
 จาวซัง - มันจะมีอะไร ไม่เคยเห็นซิมหรือยังใจ...?
 ทานากา - ในนามของพระเจ้าจักรพรรดิ ฉนั้นขอคุณเธอ (ทรงรีเข้าไป)
 (หวยเหวินวางหิมซิม แล้วยืนเช็ดหน้า จวนฟางยืนกอดอยู่ที่อยู่ใกล้ ๆ)
 หวยเหวิน - ฮัลโล... นี่เธอจำฉันไม่ไคหรือ...?
 ทานากา - จำอะไรกัน...?
 หวยเหวิน - อุกคาย... นี่จำฉันไม่ไคจริง ๆ หรือกะ...? ก็เพิ่งเมื่อคืนวานฉันนี่เองนี่กะ
 ทานากา - เมื่อคืนวานฉันอะไร ? เอ... เวนี่ประหลาดเหลือเกิน
 หวยเหวิน - นี่เธอแกล้งทำเป็นไม่รู้จักจริง ๆ หรือนี่..? เธอ... เข้าไปในบ้านฉันแล้ว
 ทำมิดีมีร้าย ฉนั้นมิชานหลักฐานเธอ
 (หวยเหวินเฉียงเอะอะกับทานากา เพื่อตวงเวลาให้เฟิงเซียนหาทางช่วย
 เฟิงเซียนรีบหลบเข้าไปข้างในเพื่อปิดสวิทไฟดู ทันใดนั้นไฟดับมืดเกิดวุ่นว
 กัน ชั่วขณะเดียวไฟก็สว่าง เฟิงเซียนออกมาตามเดิม)

- ทานากา - (เข้ายึดหีบขึ้น) นี่มันยังงักกันเสียแล้ว ต่อไปมันจะไม่ยอมเปิดกับใครอีก
เปิดหีบเดี๋ยวนี้
- จาวซัง - (ก้มจวนฟาง) เธอแน่ใจหรือว่าในหีบไม่มีอะไร...?
- จวนฟาง - ไม่มีอะไรจริง ๆ ละ เปิดดูก็ได
- จาวซัง - แน่หรือ...?
- หวยเหวิน - ยิ่งกว่าแนเสียอีกละ...
- จาวซัง - ฉันทันเปิดนะ...
- ซิดเหมียน - เชิญเปิดให้สบายเถิดครับ
- จาวซัง - ถ้าเธอแน่ใจว่าไม่มีอะไร... ฉันทันจะเปิด
- ทานากา - ออ... ต้องแน่ใจว่าจะไม่มีอะไรเสียก่อนจึงจะเปิด (จาวซังเข้าไปเปิดหีบ ในหีบขึ้นวางเปล่า ทานากาเข้าไปดู)
- จวนฟาง - ฉันทันบอกแล้วว่าไม่มีอะไร
- ทานากา - แต่มันควรจะมิดอะไร
- จาวซัง - อะไรเล่า...?
- ทานากา - อย่างน้อยก็ควรจะมีหีบ นี่หีบไปไหน เธอหัวหีบเปิดมาทำไมยังงักกันหรือ ?
- หวยเหวิน - เอะ... ไม่มีหรือละ...? อ้าวทำไมถึงไม่มีเล่า...?
- จวนฟาง - ความเป็นจริง ลืมเอาหีบมา
- ทานากา - นี่มันยังงักกัน...
(ซิดเหมียนคงมาจากร้านโก๋เก็ง)
- ซิดเหมียน - ออ... ทานอริบิตี (เข้าไปโง่งง) ผมกำลังไปรับแขกอยู่ทางโน้น ต้อง
ขอประทานโทษครับ
- จาวซัง - ผม... จา... ผมมาช่วยครับ ไม่ใช่ไรกันเอง..ผมเป็นทงนายพลยามากา
จะมารวมทวย จึงมาช่วยดูแล
- ซิดเหมียน - ผมสนใจที่ทานอริบิตีมาเอง แต่สงสัยสารวัตรมากโก๋เก็ง
- จาวซัง - ไม่ไกลออก ผมปล่อยมือไปโกลานายพลยามากามา คุณก็รู้ว่าพวกคุณจะแย
ถ้ามีอะไรเกิดขึ้น
- ซิดเหมียน - ผมมีเรื่องหนักใจอยู่บ้าง ผมอยากขอเชิญทานอริบิตีไปบนเตียงประเดี๋ยว ขอ
เชิญท่านด้วย... ทานากา
- จาวซัง - เรื่องอะไร...?
- ซิดเหมียน - เมื่อคืนนี้ใครไม่ทราบไปยกสวิทไฟ
- จาวซัง - ออ... เอาสิครับ ลองไปสอบสวนดูก็ได
- ซิดเหมียน - เชิญบนเตียงครับ ออ กงเขา ไปคอยรับแขกคนสำคัญที่จะเข้าทางประตู
เกื่อนนี้
(ซิดเหมียน จาวซัง ทานากา ขึ้นบันไดเก็งออกไป กงเขาออกไปทาง
ประตูวงเกื่อน)

- เฟื่องเขียน - เร็ว...พวกเรา เกือบก็ใครเขาเป็นกับลูกกระเบิดออกจากหีบซิม ?
- เหลาซาน - umpy...
- เฟื่องเขียน - เอาไปซ่อนไว้ที่ไหน...?
- เหลาซาน - (วิ่งไปหยิบมาตามไอซุนไม) นักรับ....
- เฟื่องเขียน - พวกเราหยิบเอาไวเร็ว ที่เหลาซานจะเอาไปให้..หยางปิงกับเบิ่งหนั้น...อ้อ มึงงูยอีกคนหนึ่ง
- (หยิบอาวุธกับคนละชิ้น เหลาซาน, ซี้หยวน หยิบลูกกระเบิด เพราะมีหน้าที่.. ขวางระเบิดได้ถึงใต้โรงงาน อาวุธที่เหลือ เฟื่องเขียนเหวี่ยงออกไปทางของข้าง สิ่งที่ไม่เห็น ทุกคนค่อย ๆ หย่อนกันตามเฟื่องเขียนไป...)
- (ชื่อเหมียน จาวซิง พานากา เดินลงบันไดลงลงมา)
- ชื่อเหมียน - ตกลงก็ไปรู้ว่าใครเป็นคนยกสวิทไฟ
- จาวซิง - มันยกเหิดอะไร...?
- พานากา - ขอผมจะเปิดหีบซิม ไล่ก็กับ มันข้างบนจะมึงเิดดู ผมขอเตือนว่า ผมไล่ก็กับ อะไร เสียแล้วคืนวันนี้
- (ลงเขาเขามาทางประตูวงเวียน) — ๑๗๗
- ลงเขา - ท่านนายกเทศมนตรีมาแล้วครับ
- (ลิ้นนายเทศมนตรี เขามา ลงเขาอีกออกไป)
- ชื่อเหมียน - (โค้งคำนับท่อนรับ) ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ท่านนายกดูสำคัญอำนาจมา
- ลิ้น - ขอบคุณที่ไ้เกียรติผม สมบัติหรือครับ ไม่ได้ยากกันหลายเดือน คงขอขอบคุณ ที่คุณเขียนสนับสนุนงานของผมเสมอ
- ชื่อเหมียน - ผมสนับสนุนด้วยใจจริง มีอะไรก็ใช้เถิดครับ
- ลิ้น - ขอบคุณ ออ...ท่านอธิบดี (โค้งคำนับ จาวซิงคำนับพร้อมกัน) วันนี้มาแคว้น เที่ยวครับ
- จาวซิง - เมื่อทราบว่าท่านนายกจะมา ผมก็ต้องเข้านั่งพักผ่อน
- (ทุกคนหัวเราะ ลงเขาเขามาทางประตูวงเวียน)
- ลงเขา - ท่านนายกสนับกับครอบครัวครับ
- ชื่อเหมียน - เสรีรัฐใหญ่เมืองปักกิ่ง ผมเขามาเพื่อการเงินเล็กน้อย
- ลิ้น - คนคนนี้มีเงินเยอะ คนคนนี้มีเงินสบายใจดี
- (หยางฮุนออกทางประตูวงเวียน พร้อมด้วยหยางไท่ไท่ หลังเขียวและหยวนเหมย ตามคำนับกัน)
- ชื่อเหมียน - (โค้งคำนับท่อนรับ) ผมยินดีเหลือเกินที่ท่านดูสำคัญา เชิญครับ...
- หยางฮุน - (คำนับตอบ) ขอบคุณที่ไ้เกียรติผม (หันไปทางลิ้นแล้วคำนับ) สมบัติ รัับท่านนายก...
- ลิ้น - ผมไ้ไม่คอยไ้พบกัน คุณสมบุรณ์ดีกว่าเก่าเวลานี้ครับ
- หยางฮุน - ครับ...ก็เรื่อย ๆ ครับ ออ...ท่านอธิบดี (คำนับ) ท่านสมบัติหรือครับ...

เราพบกันครั้งสุดท้ายเมื่อ.....เออ.....เมื่อ..

- จาวซิง - เมื่อคืนวันไฟไหม้โรงไฟฟ้า
- หยางซุน - กรี๊... คืนนั้นแหละ หวังว่าคงจะไม่กลับมาพบอีก
- จาวซิง - ไช้... ผมอยากถามเมื่อไหร่
- หยางซุน - ผมรับรอง... ใจลูกชายผมไม่มีอะไร ผมห้ามเสนาว่า ถ้าไปยุ่งกับเขา ให้เรียนหนังสือแต่อย่างเดียวเท่านั้น
- จาวซิง - อย่าให้ทำอะไรอีกนะก็ จะอย่างไรก็ตามผมรู้สึกว่ายางปิงไม่น่าจะมีอะไร นี่ในมาหรือ...?

- หยางซุน ~~ฉันได้ใช้~~ ใช้จากตระกูลที่โรงเรียน คงจะไม่มา ~~คงจะไม่กลับมา~~
- จาวซิง - (หัวเราะอย่างมีเล่ห์เหลี่ยม) กรี๊... คงจะไม่มา (เน่น) ~~อ้อ... คงจะไม่มา~~ ~~ถ้าไม่มา~~
- (กงเซาออกจากประตูวงเวียน)
- กงเซา - ท่านนายพลยามาซากากิท่านนาคามูระครับ
- ซื่อเหมียน - (กะลั้วกะวัก) จ๊นหรือ เกรียมตัว เกรียมตัว
- (นายพลยามาซากากิกับนาคามูระ พร้อมควายทาเกดา ออกมาทางประตูวงเวียน ทุกคนคำนับ ซื่อเหมียนเขาไปทอนรับควายดาการทั้งกเงินและประจบ)
- ซื่อเหมียน - โท่เขาโศกครุณากระผมมากเหลือเกิน หนังสือพิมพ์ขึ้นหมิ่นรู้สึกเป็นเกียรติยศอย่างยิ่งเพียวครับ
- ยามาซากา - ผมขอบคุณ ผมดีใจที่หนังสือพิมพ์ขึ้นหมิ่นได้เจริญก้าวหน้าดีมาก ผมรู้สึกว่าหนังสือพิมพ์ขึ้นหมิ่นได้ช่วยโฆษณาปรับความเข้าใจเรื่องวงไฟโดยได้เขียนเหลือเกิน
- ซื่อเหมียน - เพื่อวงไฟใหญ่ซึ่งมีประเทศญี่ปุ่นเป็นผู้นำ หนังสือพิมพ์ขึ้นหมิ่นขอรับใช้ทุกอย่างครับ ไก่โปรดโซมาเด็กครับ...
- ยามาซากา - เราต้องควรให้ช่วยกันโฆษณาให้ประชาชนชาวจีนเลื่อมใสในวงไฟใหญ่ครับ เราพร้อมเสมอที่จะช่วยคุณทุกทาง คุณจะต้องทำอะไรกับออก
- นาคามูระ - ซื่อเหมียนเป็นคนที่ดีเลื่อมใสในแผนการวงไฟใหญ่อย่างที่สุด ตลอดเวลา ๒ ปีนี้ ได้ช่วยเราโฆษณาแผนการวงไฟใหญ่อย่างมากมา
- ซื่อเหมียน - ผมเลื่อมใสในวงไฟใหญ่เหลือเกิน เราจะได้อยู่ด้วยกันกันก็คราวนี้แหละ
- ยามาซากา - ไง... ท่านอธิบดี ไม่มีความเห็นอะไรบางหรือ...?
- จาวซิง - ก็เห็นกันอย่างที่เห็นแหละครับ (หัวเราะ)
- นาคามูระ - ท่านจาวซิงเป็นอธิบดีตำรวจที่เข้มแข็งมาก
- ยามาซากา - นั่นสิ ช่วยกันหน่อย เราผิวเดียวกัน
- จาวซิง - กรี๊ผิวเดียวกัน เราต้องไม่ชมเชยกัน ต้องร่วมมือกัน ถ้าทำได้อย่างนี้ ก็เรียกว่ารวมวงไฟใหญ่ ไช้ไหม้ครับ...?
- ยามาซากา - ไช้... ไช้
- ซื่อเหมียน - กระผมขอเชิญไต่เต้าไปบนกอง เพื่อรับประทานอาหาร (ยามาซากาเดินขึ้นบันได)

กย๑

- ฮ่อเหมียน - (หันไปทางแขกอื่น ๆ) เชิญครับ....
- หยางปิง - (ทุกคนหันมาโหลยหาเขาไปในเง..... หยางปิงออกทางซอกสิ่งไหนกับเฟิ่งเซี
- เฟิ่งเซียน - มันเริ่มกันแล้ว นี่ก็...?
- หยางปิง - (คนพี่กา) ทุบรี้ง....
- เฟิ่งเซียน - เมื่อมันกันแล้ว ก็จะมีการละเล่นเพื่อความรื่นเริงเล็กน้อย ที่จากนั้นเราจะ
- หยางปิง - ลองมือทำการ ฉะนั้นจะเป็นคนลงมือก่อน
- เฟิ่งเซียน - ทุกคนรู้เรื่องดีแล้วไม่ใช่หรือ
- หยางปิง - รู้แล้ว... ฉะนั้นจะยังยามาว่า เธอยังซื้อเหมียน ยิ่งสูงยิ่งดีหึน เมืองหลิน
- ยังนากามูระ เหลาซานปิดสวิทไฟเมื่อยังแล้ว ชีหยวนกับพวกผู้หญิงเป็นคนวาง
- ระเบิดเพลิง
- เฟิ่งเซียน - เราปิดสวิทไฟแล้วจึงวางระเบิดเพลิงใช่ไหม ?
- หยางปิง - ถูกแล้ว... เราต้องการให้มันเกิดขอมัน จะโค่นให้ตาย...
(ยังสูงออกทางซอกสิ่งไหน)
- หยางปิง - เขาใจดีแล้วไม่ใช่หรือ
- ยังงุย - เขาใจดี.. ฉะนั้นจะยังใจดีหึน เพราะใจเหลือเกิน ใจนี้มันเกลียดใจพวกฉันท
- จากงาน แล้วเอาญี่ปุ่นเขาแทน
- หยางปิง - อย่าลืมว่าหลี่เฟิงถูกฟันคอขาด เธอต้องแก้แค้นแทนหลี่เฟิงให้ได้....
- ยังงุย - ไวไวฉันเถอะ หยางปิง
- หยางปิง - กลับเขาไป อย่ายืนจับกลุ่ม มันจะสงสัย..
(ยังงุยกับเฟิ่งเซียนเขาทางซอกสิ่งไหน.... ห้วยเหวินกับเสียนเหวินออกทาง
- ซอกสิ่งไหน....)
- หยางปิง - ลูกกระเบิดขอมไวก็แล้วหรือ....?
- ห้วยเหวิน - พรอมแล้ว มันไม่มีทางรอดใครเลย ฉะนั้นรับหน้าที่ด้านห้องพิมพ์
- เสียนเหวิน - ฉะนั้นรับหน้าที่ด้านโรงเก็บกระดาษ
- หยางปิง - ดีมาก... ระวังตัวหน่อย พอไฟดับ.. เธอต้องรีบระเบิดทันที.. แล้วหนีออก
- ทางนี้ (ชีประสูพระจันทร์) รีบไปเสีย อย่ายืนจับกลุ่ม...)
- (เสียนเหวินกับห้วยเหวินเขาไปทางซอกสิ่งไหน)
- (ชีหยวนกับเหลาซานออกทางซอกสิ่งไหน)
- หยางปิง - เหลาซาน ปิดสวิทไฟแล้วคงต้องฟังห้วยเหวิน...อย่าลืม เราต้องการเวลา
- อย่างน้อย ๕ นาทีที่จะหนี
- เหลาซาน - นอกจากจะถึงหัวแล้ว ผมจะตัดสายไฟให้ขาดเลย....
- หยางปิง - ดีมาก.... แล้วก็...ชีหยวน....เธอควบคุมเรื่องระเบิดเพลิงให้ฉันนะ อย่า
- ให้พลาดเป็นอันขาด ถ้าไม่ระเบิดระบิด...เราแย่ ฉะนั้นต้องการให้มันรุนแรง
- จะโค่นใครเป็นใคร
- ชีหยวน - ฉะนั้นจัดการเริ่มบรอยแล้ว วางใจเถอะ...หยางปิง

(ซีหยวนกับเหล่าชาวเขาทางซอกสิงห์โต... เมืองหลินกับจวนฟางออกทางซอกสิงห์โต)

- หยางปิง - เมืองหลิน เธอรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าเธอต้องยิงใคร...?
- เมืองหลิน - ยิงนาคามูระ
- หยางปิง - ฉันขอเตือนสักหน่อย ระวังยูโกโด้ อย่าคิดว่าฉันมันดื้อเธออยู่นั่น
- เมืองหลิน - ไปยุ่งเกี่ยวกับ... มันจะลดยังไง *การยิง*
- หยางปิง - อย่าประมาณ ออ...จวนฟาง เธอคุมระเบิดเพลิง *การยิง* เธอระเบิดออกฟิต ไม่ใช่หรือ
- จวนฟาง - ฉันรับหน้าที่ด้านออกฟิต ไว้ใจเถอะ...พี่หยาง ไม่มีอะไรเหลือแน่คราวนี้
- หยางปิง - ฉันจะเป็นคนยิงก่อน ฟังเสียงปืนเป็นอันดับสัญญาณะ ฉันจะต้องรีบไปเสียพาทา (หยางปิงเข้าทางซอกสิงห์โต)
- เมืองหลิน - จวนฟาง... ฉันรู้สึกสังหรณ์ใจบอกกล เราต้องระวังให้วันนี้ เราได้ทำงานสำเร็จมาแล้วหลายครั้งแล้ว คราวนี้เราต้องไม่ประมาณ
- จวนฟาง - ฉันแน่ใจว่าเราจะคงทำได้เรียบรอย
- เมืองหลิน - *การยิง* หักเฟตตาย ทำให้มันเสียขวัญเรื่อยมา
- จวนฟาง - เมืองหลิน... เธอเป็นผู้ชาย ทำไมเธอจะกังวลเสียขวัญ
- เมืองหลิน - (มองหน้า) ทำไมฉันจะต้องเสียขวัญนะหรือ เธอไม่รู้อะไร...?
- จวนฟาง - ~~นั่นสิ... ทำไมเธอจะต้องเสียขวัญด้วย...?~~
- เมืองหลิน - ~~เธอกำลังเข้าใจผิดนักแล้ว ฉันไม่เคยกลัวใครตั้งแต่ฉันเกิดมา... แต่ฉันกลัวเธอ....จวนฟาง~~
- จวนฟาง - (อย่างสงสัย) กลัวฉัน....? กลัวอะไร....?
- เมืองหลิน - ~~ฉันกลัวทุกสิ่งทุกอย่างที่จะ เกิดกับเธอ เพื่อนวันก่อนหนึ่ง เป็นนายแพทย์ เขามีเพื่อนรักที่ถูกลูกคนหนึ่ง วันหนึ่งเพื่อนรักของเขาป่วยเป็นโรคไต เขาไปหมดตัวทำการผ่าตัดไม่ได้ ต้องวานเพื่อนหมอมารักษาผ่าตัดแทน เธอกำลังเข้าใจว่าเหตุใดเขาจึงไม่กล้าทำการผ่าตัด ถ้าเธอเข้าใจเขา...เธอก็ควรจะเข้าใจมัน~~
- จวนฟาง - ~~ออ ฉันเข้าใจ เธอกำลังจะตายใช่ไหม...กะ~~
- เมืองหลิน - ~~กลัวทุกอย่าง หวาดทุกอย่าง ฉันเป็นห่วงเธอที่สุด ถ้าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับเธอ ไหมมันเกิดกับฉันเสียดีกว่า *คิดเผื่อห่วงเธอมาก จอห์น*~~
- จวนฟาง - ~~เมืองหลิน ฉันเข้าใจเธอดี เธอต้องการจะบอกกับฉันว่าเธอรู้สึกค่อนข้างใช้ใหม่กะ....?~~
- เมืองหลิน - ~~ฉันบอกโดยแค่เพียงว่า ฉันเป็นห่วงเธอมาก จวนฟาง~~
- จวนฟาง - ~~ฉันเห็นใจเธอที่สุดกะ...เมืองหลิน (ตอนใจ..เดินไปที่งดดอกเธอ เมืองหลินตามไป) เธอเป็นผู้ชายที่ดีที่สุดคนหนึ่ง ถึงจนเกินที่ฉันจะพูดอะไรถูก~~
- เมืองหลิน - ~~จวนฟาง เธอรู้สึกเช่นนี้จริง ๆ หรือ....?~~

- จวนฟาง - ฉันมีความจริงใจที่จะพบกับเธอนานแล้ว แต่ฉันไม่รู้จะพูดอย่างไรถูก
- เมิ่งหลิน - เธอคงจะเข้าใจฉันดีขึ้น
- จวนฟาง - ฉันเข้าใจเธอเสมอ แต่เธอเข้าใจฉันน้อยไป
- เมิ่งหลิน - น้อยไป...? ฉันนะหรือเข้าใจเธอหน่อยไป...?
- จวนฟาง - เธอยังไม่เข้าใจว่าหัวใจผู้หญิงเป็นอย่างไร ฉันอยากสื่อสารภาพกับเธอว่า ถ้าฉันพบเธอก่อนยิ่งงูย ฉันก็คงจะรักเธอละ... เมิ่งหลิน
- เมิ่งหลิน - จวนฟาง.....
- จวนฟาง - จริง ๆ นะเมิ่งหลิน เธอเป็นสุภาพบุรุษทุกอย่าง แต่เธอเข้าใจว่าความรักครั้งแรกของผู้หญิงเป็นของที่มีมายาก เธอก็คงจะเห็นใจฉันบ้าง....
- เมิ่งหลิน - (ถอนใจ) ความจริง ยิ่งงูยเขาก็มีอะไรหลายอย่างที่เธอจะรักเขาได้ เธอพบเขาก่อน.... รักเขาเป็นคนแรก... เขาเป็นคนโชคดี [ฉันเข้าใจ จวนฟาง มันเป็นเรื่องของโชคชตามากกว่าอื่น แต่ถึงจะอย่างไรก็ตาม ฉันรัก..... รักจนเกินขั้นจะพูดได้อีก]
- จวนฟาง - ขอขอบคุณเธอเหลือเกินละ เมิ่งหลิน คิดฉันเป็นคนเกรงใจที่มีสุภาพบุรุษอย่างเธอมารัก แต่ฉันไม่เป็นธรรมเลยที่ฉันตอบแทนอะไรไม่ได้สักนิดเดียว....
- เมิ่งหลิน - แต่ฉันก็มีความสุขแล้วที่ได้รักเธอ.... *ดิฉันเพิ่งพอจะพูดได้ทีไรก็รู้สึกอาย*
- จวนฟาง - (เอามือเกาะแขนแล้วมองตา) เมิ่งหลินละ... ~~ฉันน่าจะไปพบเธอจนจบแล้ว~~ *อ่าว/โอ.*
- จวนฟาง - ... (มีเสียงอวยพรพระเจ้าจักรพรรดิและเสียงบันไซในโรง...) *อ่าว/อ. 11/1*
- จวนฟาง - มันก็เรียบร้อยแล้ว... เตรียมตัวเถอะละ เมิ่งหลิน *มันไม่ผิด*
- เมิ่งหลิน - ถึงเวลาแล้ว... ระวังตัวให้ดีนะจวนฟาง เมื่อไปใหม่แล้วฉันจะคอยเธอที่ประตูนี้ เราจะหนีออกไปด้วยกัน *รวม*
- (เมิ่งหลินกับจวนฟางเขาทางซอกหลังโต๊ะ) *เลย*
- (นายพลยามาดาเดินลงมาจากบันไดหิน ชื่อเหยียนเดินตาม แยกอื่น ๆ เช่น *พิศม*
ตีหมัน, นากามุระ, โทมิโกะ จูวซัง ทานากา ทาเคดะ กองเขา พยายาม *ตามแทน*
กับกรอกริ้ว ฯลฯ ก็ตามลงมาด้วย) *อ. 12/1*
- ชื่อเหยียน - กระผมมีอะไรจะอวดโกเทานักหน่อยครับ *โกเท*
- ยามาดา - ยิงขึ้นหรือ....? เห็นจะสวดยมาก *จพ/หัด*
- ชื่อเหยียน - สวดยพอกครับ.. ถ้าโกเททอดงาร.....โอ้อ...โอ้อ กรุณาบอกกระผม *โอ้อ*
- กระผมจะจัดการให้ทันที
- ยามาดา - (ยื่นจับแขนชื่อเหยียน) คุณเป็นคนดีที่สุดในหมู่โง่พวกนี้ ส่งไปให้สักคนหนึ่งก็ได้ *15/1*
- พวกรุ่นนี้....
- ชื่อเหยียน - กระผมจะส่งสองคน
- ยามาดา - (หัวเราะ) มันจะมากไป.....
- ชื่อเหยียน - ไบ่หากครับ กระผมจะเริ่มนะครับ (หันไปทางกองเขา) บอกเขาให้แสดงได้

(กงเขาเข้าไปบอกทางซอกสิ่งใดก็ บรรดาผู้แสดงระบำและผู้เอนกเกรี้ยวต่างก็
ทะยอยกันออกมาจากซอกดอกเดา การแสดงเบื่ก่เกล็ดต่าง ๆ คำเน้นไปจนจบ
กงเขาเป็นผู้ประกาศรายการพอแสดงจบอันดับสุดท้าย ยามาคาก็เข้าไปหา
ชื่อเหมียน)

ยามาคา - กงหรือเพงนั้น... นั้นยืนอยู่นั้น.... เห็นไหม.. ผมอยากพูดด้วยสักหน่อย

ชื่อเหมียน - กงเขา... บอกแมคนั้นมาที่

(กงเขาเดินไปกระซิบจวนฟาง.... จวนฟางเดินไปหายามาคา)

ยามาคา - เธอชื่ออะไร.....?

จวนฟาง - (ทำเป็นยืนอย่างอาย ไม่ตอบ)

ยามาคา - เธอสวยมากทีเดียว ฉันอยากจะเชิญเธอไปรับประทานอาหารเย็นที่บ้านฉันพรุ่ง
นี้ ตกคงนะ...

จวนฟาง - เออ... คำน... เออ.. มีเรื่องจะกราบเรียนท่านเจ้าคะ

ยามาคา - เรื่องอะไร.....?

จวนฟาง - (มองรอบ ๆ) ขอประทานโทษเจ้าคะ ขอเชิญท่านไปทางประตูนั้นสักครูได้
ไหมคะ...?

ยามาคา - (หัวเราะ) ไฉน... แมคนสวย

(ยามาคาเดินไปตีหน้าประตู่วงเดือนพร้อมด้วยจวนฟาง ทันใดนั้นหยางปิงซึ่งได้
หนวดปลอมเพื่อไม่ให้หยางสูนกับครอบครัวจำได้ก็วิ่งเข้าไปถึงตัว ยามาคา และ
ยั้งสามัคคีตอน ยามาคาคลมดง นาคามูระวิ่งข้ามเวทีไปที่หยางปิง แต่ถูกเม้ง
หลันสะกิดไว้ เม้งหลันยังแต่ถูกนาคามูระปัดมือ และเขาสอดท้ายมือ ก็
สูดหายใจลึก ๆ นานากากับทาเคดากะราดเขาช่วย ยิงงูโคโองาคัสก็เข
ล้นมัน เม้งเขียนยังชื่อเหมียน ทันใดนั้นไฟก็มีเกิดการชุลมุนกันใหญ่ ไฟ
เบื้องหลังลูกโหลงพร้อมด้วยเสียงระเบิด ทวุ่นวาย... เสียงปืน... เสียง
ไฟ... เสียงร้องไห้อำเนนไปกรูหนึ่ง ไฟก็สว่างขึ้นอีก บนเวทีมีชื่อยามาคา
ชื่อเหมียน... และล้นมันนอนอยู่.. เม้งหลันถูกทานากากับทาเคดากะราด...
จวนฟางถูกกงเขาจับได้ เสียงเหวี่ยงกับหวิวเหวี่ยงก็ถูกตำรวจจีนจับได้ นอกจาก
๔ คนนี้... เสรีจินหนีได้หมด.. นาคามูระวิ่งไป... (มองยามาคา)

นาคามูระ - (จับศีรษะ) ไม่มีหวัง ไม่มีหวัง....

จาวซัง - (วิ่งไปดูชื่อเหมียนกับล้นมัน) สิ้นใจแล้วทั้งสองคน... (ไปหานาคามูระ)
ส่งโรงพยาบาลด้วยดีกว่าครับ...

นาคามูระ - ไม่มีประโยชน์อะไร สิ้นใจแล้ว (ลุกขึ้น...หันไปทางเม้งหลัน) โอ้เปรค..
แมจะคงโชติมีปาปของแก...

จาวซัง - เกลามา ผมจะคงจัดการ ตำรวจ... เอาตัวไปที่กรมเตี้ยนี้

นาคามูระ - ประเด็นพวกคุณ... จาวซัง ผมคิดว่าคราวนี้ผมจะสอบสวนเอง

จาวซัง - ไม่คงลำบากหรอกครับ... ผมเอง

- เวทามูระ - คุณเอาตัวไปขายคนแล้ว หายเงินไปทุกคน... กราวนี่ผมจะเอาตัวไปเอง
วาชิง - (มองหน้าเบิ่งหัด... แล้วหันไปทางเวทามูระ) ปล่อยตัวร่วของผมนักกว่า
ครั้น... เชื้อผมเออะ
เวทามูระ - ไม่ได้.... กราวนี่ท่านแน่แท้ถูกยิ่ง ผมต้องสอบสวนเอง ทานากา....
เอาตัวไป...
(ทานากากับทาเคดะและตำรวจจีนฉากตัวทั้งสี่คนออกไปทางประตูระจันทร์)

- ปักมานจนฉาก ๒ -

ฉากภายในที่คุมขังของญี่ปุ่น เป็นห้องขังล้อมกรงเหล็กอยู่ทางซ้ายมือ มีกิ่งเคียว
ใบหนึ่ง เกรียงทรมานอยู่ทางซ้ายมือ กลางถึงโต๊ะทำงานของทหารญี่ปุ่นผูกมัด
กำแพงเป็นกำแพงหิน การทรมานในนี้จะไม่โหดร้าย มีน้ำดื่ม ๒ - ๓ ถ้วย ธรรมดา
เป็นเวลาเย็นใกล้ค่ำ เวลาทางจากฉากสองประมาณ ๓ ชั่วโมง

เปิดฉากตัวละครมี นาคามูระ นั่งอยู่ที่เก้าอี้โต๊ะทำงาน ทาเกดะยืนระวังทรงอยู่
ข้าง ๆ

- นาคามูระ - ดึกที่เราจะมาทางแผนก ๒ เขาสอบสวนเสร็จหรือยัง...? อะไร ทั้งสามวัน
แล้ว ง่วงมากเหลือเกิน
- ทาเกดะ - เมื่อเราเข้าไปที่แผนก ๒ เห็นยังขังอยู่ครับ
- นาคามูระ - ยังทั้งสามวัน สอบสวนไม่รู้จักเสร็จ แล้วเมื่อไหร่เขาจะเสร็จ ?
- ทาเกดะ - ผมได้ยินมานานักจิบอกว่าวันนี้อาจต้องส่งมาที่นี่ครับ เพราะทั้งดึกในขังนอนอะไร
เลย
- นาคามูระ - หมายถึงว่าส่งมาให้เราทรมานใช่ไหม...?
- ทาเกดะ - ก็คงจะรูปนั้นแหละครับ
- นาคามูระ - ทรมาน... โอ้เรานี้คงทำหน้าที่ยุติมาเสียเรื่อย ขาคีหน้าเต็มจะไม่ไ่ผูก
ไ่ไ่เกิดเป็นแน่ เฮ้อ มนุษย์เรา อยู่กันดี ๆ ไม่ชอบ... รวมกัน ซากัน ทรมานกัน
เหมือนเมืองนรก เมื่อไหร่มันจะเลิกกันเสียที โอ้ เราก็คงต้องคอยเป็นกบ
มีากันเกินไปครับ
- ทาเกดะ - แต่ที่สนุกก็ขังครับ ผมชอบทรมานไ่พวกแนว ๕ ร้องเหมือนหมาขี้เรื้อนเวลา
ถูกเตะ
- นาคามูระ - ไม่เห็นมันจะน่าสนุกที่ตรงไหน เขาเอาแต่ไปทรมานบ้าง และสนุกไหม...?
- ทาเกดะ - มันคงแล้วแต่ใครทรมานใครครับ ถ้าผมทรมานเขาผมก็สนุก แต่ถ้าเขา
มาทรมานผม มันก็ไม่สนุก
- นาคามูระ - โอ้โอ้อย่างงั้น ถ้าไปแล้วถูกทรมานแน่ ฉะนั้นไ่ก้นอย่างงั้นมันมีมากเหลือ
ในโลกนี้ เพราะฉะนั้นจึงต้องรวมกันไ่หยุดไ่หย่อน โลกไม่มีความสงบทุก
ก็เพราะคนเราไม่รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา อีกไม่ช้าเราก็คงต้องซากัน
ไ่ไ่ใครเหลือ ว่ากันมนุษย์จะคงอยู่เท่าไร เพราะไ่มันจะต้องล้างโลกแน่นอน
(ยังพูดไม่จบเข้ามา นาคามูระหันไปบอกให้ทาเกดะหอบไปเสีย ทาเกดะออก
ไปทางประตูเดิม...)
- นาคามูระ - ~~ฉัน~~อยากพบตัวเหลือเกิน *อย่างงี้* ~~ฉัน~~จะไปตามหาไหม...?
- ยั้งซุชิ - ครับ... คงมีผู้ระงับนะครับ
- นาคามูระ - ฉะนั้นอยากจะทราบว่าเธอเข้าไปในส่วนงานหนังสือ...? เห็นหรือเปล่า...?
- ยั้งซุชิ - เปล่าครับ...? อะ... ทำไมครับ...?

- นาคามุระ - นี่เธอไม่หรือหรือว่าโรงพิมพ์ขึ้นหมิ่นถูกระเบิดเพลิงไฟไหม้หมดเมื่อสามวันก่อน นอกจากนี้บรรณาธิการ, นายกเทศมนตรี, กับทนายเมย์พิณปิ่นถูกยิงตายคาที่...
- อิงฮุย - ผมทราบจากหนังสือพิมพ์ครับ...
- นาคามุระ - อ้อ... แล้วเธอทราบไหมว่าใครเป็นตัวการ
- อิงฮุย - เอ... ผมไม่ทราบเลยครับ มันก็แนว ๕ อิกนะแหละครับ
- นาคามุระ - (หัวเราะ) แนว ๕ นะเห็นจะไม่มีหรืออ้อ แต่มันกว้างนัก ฉะนั้นยากจะถาม เธอว่าใครเป็นตัวการ
- อิงฮุย - ผมไม่ทราบครับ เอ... ใครล่ะครับ
- นาคามุระ - มันก็พวกเธอนี่แหละ นี่นะ...อิงฮุย เธอรู้แผนการวินาศกรรมคราวนี้หรือเปล่า
- ถามจริง ๆ เกอะ...?
- อิงฮุย - ผมไม่ทราบเลยครับ ผมไปเขียนส่นเรื่องกลับมา
- นาคามุระ - ไปทำไม...?
- อิงฮุย - ไป.....เออ.....ไปเขียนข่าวครับ
- นาคามุระ - เธอไม่รู้เรื่องเขยว้าง ๆ หรือ...?
- อิงฮุย - พุทโธ... ผมรู้ผมก็ต้องรีบมาบอกให้ป้องกันตัวสิครับ....
- นาคามุระ - นี่นะ...อิงฮุย เธอจะทำตัวไหนล่ะ เธอรู้หรือว่าเธอหักหลังเราวันไหน... เธอคงตายแน่นอน
- อิงฮุย - ครับ....ผมทราบดี ผมไม่กล้าหักหลังคุณครับ
- (จาซังออก พอเห็นอิงฮุยก็วิ่งจิกแอมทั้งอยู่ที่ประตู)
- นาคามุระ - ฉันทองการจะทราบว่า มันก็ศึกษาโรงเรียนไหนบางที่เป็นสมาชิกพวกไคกัน ถ้าเธอไครายชื่อมายังระก็ใหญ่ เรากำลังจะวางแผนกับโรงเรียนทุกโรงเรียน
- อิงฮุย - ไคสิครับ ผมจะพยายามเต็มที่
- นาคามุระ - เธอต้องการเงินใช่ไหมไหม...?
- อิงฮุย - ก็เหมือนกันครับ
- นาคามุระ - เออ....เออไปสองพันเหรียญ (กวักเงินให้)
- อิงฮุย - (รับเงินไคกระเป๋) ขอบคุณครับ ผมเห็นจะกลับไคนะครับ
- นาคามุระ - ไปไค...
- (จาซังรีบเดินเข้าไป ส่วนกับอิงฮุย)
- จาซัง - (มองหน้า) ไง...สมอยดีหรือ...? เกินตัวเบาที่เดี๋ยวนะ...
- อิงฮุย - ครับ...ผมเออ...ผม...เออ...ผมไม่ทำอะไรคอกครับ...ผมมาเที่ยวครับ
- จาซัง - ออ...มาเที่ยว กุอามาเที่ยวเที่ยวหรือที่นี่...?
- อิงฮุย - ก็.... ไม่ทำอะไรครับ
- จาซัง - ออ...ไม่ทำอะไรหรือ..อ้อ...ไม่ทำอะไร เอะ...ไม่ทำอะไร ก็ไครเขาไปถามเธอว่าเธอทำอะไรหรือไม่ทำอะไร...?

- (ทานากากับทาเคดะไขกุญแจเอาคนทั้งสี่เข้าไว้ในกรงขัง)
- จางซิง - (เดินเข้าไปใกล้กรงขัง) ใจ... เป็นยังใจมั่ง..
- เมิ่งหลิน - ผมหรือกรับ...? ก็ไม่เห็นเป็นไร
- จางซิง - จ้าหรือ...? ซดกลาวทานะ เขาท้าวเราถึงกันตายโซ่ไหม...?
- เมิ่งหลิน - ผมยังไม่รู้เคยว่าถูกกลาวหาอะไรมา ? มันยุ่งไปหมด
- จางซิง - อย่างไรจงเรียกวานันยุ่งไปหมด
- เมิ่งหลิน - ก็เพราะมันยุ่งนะซี...
- จางซิง - เอ... พูดกันดี ๆ ซิโว้ย...
- เมิ่งหลิน - ทานะ เป็นใคร...?
- จางซิง - อู่วะ... นี่เธอไม่รู้หรือว่ามันเป็นใคร
- เมิ่งหลิน - รู้ว่าทานะชื่อจางซิงเป็นอธิบดีตำรวจ ผมอยากจะรู้ว่าทานะ เป็นคนจีนหรือ
คนญี่ปุ่น
- จางซิง - ก็เธอเห็นมันเป็นคนจีนหรือคนญี่ปุ่นแล้ว ?
- เมิ่งหลิน - ผมว่ามันเกิดผิด
- จางซิง - ผิดยังไง...?
- เมิ่งหลิน - ผิดซี... ทานควรจะเกิดเป็นคนญี่ปุ่น แต่ดันทะเล้นมาเกิดเป็นคนจีน
- จางซิง - เอ... หนอ นี่เธอถามหรือ...?
- เมิ่งหลิน - ออ.... ค่ะ
- จางซิง - ในข้อหาอะไร....?
- เมิ่งหลิน - ในข้อหาคนขายชาติ..
- จางซิง - (โกรธ) อู่วะ... ใจคือมันจะวอนเสียแล้ว
- เมิ่งหลิน - วอนยังใจ..? ก็ขายชาติจริงหรือปล่าวเล่า...?
- จางซิง - (เกือกดาล) นี่... แกะยังเด็กเกินไปที่จะรู้อะไร....?
- เมิ่งหลิน - รู้อะไร....?
- จางซิง - รู้ว่าใครขายชาติ... ใครไม่ขายชาติ
- เมิ่งหลิน - ผมนะหรือไม่รู้ว่าใครขายชาติ ใครไม่ขายชาติ
- จางซิง - ออ.... เธอไม่รู้
- เมิ่งหลิน - (หัวเราะ) แล้วไอ้ชื่อเหมียน ไอ้ลี้หมิ่นที่มันยังเห็น... ว่าจะขายชาติหรือเปล่า
- จางซิง - (อึกอัก - มองหน้าทานากะ) มันมันไม่ใช่เรื่องพื้นที่จะถาม
- เมิ่งหลิน - (หัวเราะ) ไม่กล้าตอบโซ่ไหมละ ? ถ้าตอบว่าเราสองคนนั้นขายชาติ ญี่ปุ่น
มันก็จะเขม่นเอา... จริงไหมอะ...?
- จางซิง - พูดกะหมอนี่กวนโมโหอย่างว้าววาย
- เมิ่งหลิน - จนผมเขาแล้ว มันจะไม่กวนโมโหยังใจ....?
- จางซิง - อย่าพูดกันเดี๋ยวจะ... เสียเวลา แก่มันก็เหมือนไม้เท้า

- เมื่องหลัน - ฮ่า...ฮ่า... ในที่สุดมันก็เป็นคนไม่มีค่า พุทกับคนขายชาติมันยากเหลือเกิน
- จางซิง - (หันหลังกลับอย่างโกรธ) ขอโทษท่านนาคามูระ ผมเห็นจะอยู่ไม่ไหวเสียแล้ว
- นาคามูระ - (หัวเราะอย่างขื่น) จะกลับหรือครับ...? ผมก็จะออกไปเหมือนกัน (หันไปทางท่านนาคา) ท่านนาคา... แกลไปจัดสำนวนให้เสร็จ อีกสักครูเราจะได้มีของซัก ทาเลกา เตรียมเครื่องทรมานไว้ให้พร้อม
- (นาคามูระ จางซิง ท่านนาคา กลับออกไปทางประตูเดิม เหลือทาเลกาไว้คนเดียว ทาเลกาเข้าไปตรวจดูเครื่องทรมาน)
- เมื่องหลัน - (มองเครื่องทรมาน) พวกเรา จำไว้ว่าวันนี้เราจะยอมตายเพื่อชาติ....
- ทุกคนในห้องซิง - เรามองไม่พบ... เราต้องไปทรยศต่อตัวของเรา ดังนั้นจะทรมานเรายังไง
- เมื่องหลัน - เราก็คงไม่พบ ~~เราต้องไปทรยศต่อตัวของเรา~~
- ทุกคนในห้องซิง - เราจะไม่พบ....
- เมื่องหลัน - ก็แล้ว... มา... ร้องพร้อมกัน
- (ร้องเพลงอันทรงคุณค่า ทาเลกาเอามืออุดหู เพื่อร้องจบทาเลกาที่พูดอะไรอย่างโง่เง่า....)
- ทาเลกา - มันจะร้องหว่าอะไรกัน...?
- จวนฟาง - ร้องเพื่อเตรียมตัวตาย...
- เสียนเหวิน - อย่างนี้คนเดียวเครื่องทรมานของแกจะไถอะไรไปจากเรา
- ทาเลกา - ไถไม่ไถก็ขึงเรื้อยไปทนกว่าจะไถ
- ห้วยเหวิน - นี่... แกรู้ไหมว่ามันวันที่สามแล้ว นี่จะขึงกันไปถ้งไหน..? เอาไปยิงเป้าเสีย
- ทาเลกา - ไม่เห็นอะไรหนอยกให้ไถ
- ห้วยเหวิน - ว่างใจนะ...?
- ทาเลกา - ฉันว่าคงมีแค่ตั้งสามวันแล้ว
- ห้วยเหวิน - แล้วยังใจ...?
- ทาเลกา - จะยังใจ แกก็รู้ทำไมหรือว่าฉันยังไม่เคยได้รับโอกาสไปประสาธน์สักทีเดียว
- ทาเลกา - ชูหรือ...? นักโทษการเมืองไม่มีชู... ชูระสำคัญอะไรกัน....?
- ห้วยเหวิน - ถ้าแกเห็นว่าไม่สำคัญ ฉันก็อยากจะให้แกลองมาถูกขึงดูบ้าง....
- ทาเลกา - ถูกขึงฉันก็นอนสบายไปเท่านั้นเอง
- ห้วยเหวิน - นอนโดยไม่ทรมานทำอะไรเลยเช่นนี้หรือ...?
- ทาเลกา - ชูระอีกแล้ว? มันจะต้องทำอะไรสักอย่าง ถึงเวลาแล้วเอาข้าวมาให้กิน
- ห้วยเหวิน - สบายเสียอีก ไม่ทรมานทำงาน
- ทาเลกา - แนหรือว่าไม่มีชูระ....?
- ห้วยเหวิน - ดอ... แน...
- ทาเลกา - คั้นเขาแกทำอะไร....?
- ห้วยเหวิน - กุ๊ย...

- ห้วยเหวิน - แล้วทำอะไรอีก ?
- ทาเลดา - ห้วยเหวิน ล่ะหรือ
- ห้วยเหวิน - แล้วทำอะไรอีก ?
- ทาเลดา - กันซาร....
- ห้วยเหวิน - แล้วทำอะไรอีก
- ทาเลดา - หลอนจะตามไปทำไมกัน... แล้วทำอะไรอีก...เฮอะ แล้วก็ไปชวนนะซี...ตาม
อยู่ไค
- ห้วยเหวิน - นั่นแหละ..... สำคัญละ...
- ทาเลดา - อะไรสำคัญ...?
- ห้วยเหวิน - ไปชวน...
- ทาเลดา - อ้อ... นี่หลอนจะบอกฉันว่าอยากไปชวนยังงั้นหรือ ?
- ห้วยเหวิน - เอ... เพิ่งจะเข้าใจ
- ทาเลดา - แล้วเรื่องอะไรจะตามมาบอกฉัน
- ห้วยเหวิน - ก็จะได้เห็นไปลาชที่ไหนละ...?
- ทาเลดา - นั่น... ในถ้ำนั่น..
- ห้วยเหวิน - แก่กว่าฉันจะอะไรหรือ... ใจฉันไม่ไหว *ไม่ไหวไปไหน... ใจฉันไม่ไหว*
- ทาเลดา - ~~นั่นมันเรื่องของหลอน~~ *แล้วสัก... ทำอะไร*
- ห้วยเหวิน - ~~แล้วจะได้ไปขึ้นไปยังไงกัน...?~~
- ทาเลดา - ~~นั่นมันเรื่องของหลอน~~
- ห้วยเหวิน - สมมุติว่าฉันขึ้นไปแล้ว แก่กว่าฉันจะตายไ้ในเมื่อ... เออ...ในเมื่อ
.....มันอยู่เต็มห้อง....
- ทาเลดา - ~~นั่นมันเรื่องของหลอน~~
- ห้วยเหวิน - เอ...ใจฉันเห็นจะบาเสียแล้ว มันไม่ใช่เรื่องของฉัน มันเรื่องของแก
นี่ทุกอย่างทั้งฉันจะบอกให้
- ทาเลดา - ฉันไม่คิดว่านี่เป็นเรื่องของฉัน
- ห้วยเหวิน - ทำไมจะไม่เป็นเรื่องของแก ถ้าฉันไม่ปดัง แล้วก็ฉันดูไม่ไหว แล้วว่า
ฉันทำอะไรอะเหอะออกมา... โกรธจะบ้า ฉันจะไม่รักแน่...
- ทาเลดา - ก็ตามใจซี... แก่กว่าฉันจะออกจากห้องซึ่งฉันไม่ไค
- ห้วยเหวิน - (โกรธ) ที่โกรธนั้นจะ... ไม่ใช่ว่าเรายังก็แล้วไป
(ทาเลดามองเพลงดูที่นั่น...)
- ห้วยเหวิน - (เปลี่ยนเป็นเสียงอ่อนหวาน)... เพลงอะไรละ...
- ทาเลดา - เพลงอะไรก็ช่าง...
- ห้วยเหวิน - แหม... เพราะจำใจ ลองอดสักเพลงสิคะ
- ทาเลดา - (สนใจ) แล้วเพราะอะไร...?
- ห้วยเหวิน - อ้อ... ฉันยังไม่เคยฟังเพลงอะไรที่เพราะ เหมือนอย่างนี้เลย
(ทาเลดามองต่อไป)

- ห้วยเหวิน - แหม... จังหวะน่าเล่นจริง ๆ

ทาเลา - เล่นหรือ...? โจ้เล่นหรือ...? ฉันร้องจนเธอใจเกินเที่ยวหรือ...?

ห้วยเหวิน - ไม่ใช่โจ้เล่น ฉันหมายความว่าฉันอยากเล่นระบำใหญ่

ทาเลา - ยิงนั่นหรือ...? ไม่แล้ว รูปร่างของเธอคงจะเกินไปสวยมากทีเดียว คงถูก
ดักนิกซีเรือ...

ห้วยเหวิน - เล่นในห้องแถว ๆ นี่หรือ...? ไม่ได้หรอก ฉันต้องเล่นข้างนอก

ทาเลา - หมายความว่า เธอยังคงอยากออกจากห้องซึ่งอยู่คนเดียว ใช่ไหมละ...?

ห้วยเหวิน - ฉันไม่ได้บอกนี่ว่าฉันจะหนี ฉันจะออกไปข้างนอกเพื่อจะเล่นให้เธอดู ฉัน
จะหนีออกไปไถ่ยังไง ประคองตั้มหลายชั้น

ทาเลา - (ลึกลับ) แนหรือ...ไปหนี...?

ห้วยเหวิน - สาธุการใด... ไต่...ไต่...ไต่...

ทาเลา - ไม่น่า... (เข้าไปไขกุญแจ)

ห้วยเหวิน - (ออกจากห้องซึ่ง) เธอเป็นสาวพุ่มไม้พันธุ์แรกที่ทำอะไร

ทาเลา - (ปิดประตูใส่กุญแจตามเดิม) แปลว่าเธอไม่เคยชอบคนญี่ปุ่นเคย

ห้วยเหวิน - เธอเป็นผู้เป็นคนแรกที่จะทำให้ฉันชอบคนญี่ปุ่น

ทาเลา - เธอถูกเหมือนเป็นผู้หญิงจีนคนแรกที่ทำให้ฉันชอบผู้หญิงจีน...

ห้วยเหวิน - (เข้าไปช่วยงาน) งั้นหรือคะ..? เธอเริ่มชอบผู้หญิงจีนแล้วใช่ไหมคะ...?

ทาเลา - ฉันกำลังจะเริ่มชอบ

ห้วยเหวิน - คิดมันเป็นผู้หญิงจีนล่ะ....

ทาเลา - (เข้าไปใกล้) เธอสวยเหมือนลูกกะตาหยก....

ห้วยเหวิน - (มองเห็นเป็นแว่นนัยน์ตาสำหรับทราน) งั้นหรือคะ คิดว่าจะช่วยมากจาก
ลูกกะตาหยกนี้ล่ะ ถ้าคุณยอมให้ฉันเล่นระบำใหญ่ให้คุณ...

ทาเลา - (หัวเราะขมขื่น) กอดกันซะ... เธอคงมีดี
(ห้วยเหวินเล่นระบำไปรอบ ๆ ห้องพยายามเดินไปที่เสาซึ่งแขวนเป็นผืนผ้า
ใต้ที่ติดกระจกเป็นออกุ....)

ห้วยเหวิน - ถึงพิณบ้างละ... เอาคุณเจ้าหนี่

ทาเลา - (สะอึกเข้าไป) พึงเป็นเคี้ยวมัน นวดให้ฟัง...

ห้วยเหวิน - อย่าเขามาละ... ฉันก็อย่างนี้จะทำร่างกายของฉันเสีย

ทาเลา - (ชะงัก) ไม่มีประโยชน์หรอก ถ้าเธอจะออกจากห้องนี้ได้ เธอก็ผ่านประตูที่พอ
ไม่ได้ พึงเป็นเสียดีกว่า... เรายังนั่งเฝ้ากันนะ..

ห้วยเหวิน - สงสัยเธอจะเร็ว... ถ้าแกไม่รีบๆ

ทาเลา - (กรีดร้องสุดเสียงโศก) ถึงแม้จะมีอีกกี่คนเธอก็ออกไปไม่ได้ ประตูนั้นก็ยังล็อก
กับฉันเธอรู้ไหม...?

ห้วยเหวิน - บอกให้ส่งคุณเจ้านี้... เร็ว... แล้วอย่าพูด...

ทาเลา - (โกรธ) (หยิบขวดไวน์ขึ้น) แกไป... ระงันะเธอจะท้องไรทีนี้ถ้าเรารู้

ของเธอกุญแจ....

(ห้วยเหวินก้มลงหยิบกุญแจ)

- ปิงหลัน - โอเร็ว...ห้วยเหวิน
- วานฟาง - เร็วเขา...ห้วยเหวิน.. เร็วเข้าซี
- ฮุ่ยเหวิน - คูซี.. บัวขาวอยู่ไกล อย่าไปคุ้มกันให้เสียเวลาหน่อยเลย ปล่อยประตูเร็วซี...
- ห้วยเหวิน - (ก้มหากุญแจ) ไปยืนข้างกำแพงโน้น
- วานฟาง - อย่าลืมนะว่าเธอจะชนะฉันได้ ระวังตัวหน่อย ฉันจะเฝ้างานให้อยู่เหนือที่เดียว
(ห้วยเหวินเข้าไปไขกุญแจ ทันทีนั้นวานฟางก็โผล่เข้ามา)
- วานฟาง - (ชักปืนออก) หนีไปเสีย.. (มองอย่างเกรี้ยวกราด) ฉันบอกให้หนี...
- ห้วยเหวิน - (หนีไปลงบนโต๊ะ) โอพวกมา...
- วานฟาง - (หัวเราะ) เฮ้ย...ทาเลา นี่มันยังงั้นวะ เฝ้าทำยังงั้นถึงเสียที่ผู้หญิง
- ทาเลา - (อึกอ๊ก) ก็ไม่รู้ละ.. เราขอออกมา แลวก็...มันไว้มึงกะปรอท
- วานฟาง - ระวังหน่อย เฝ้าจะวอนกัดตะรางเสียแล้ว....
- ทาเลา - อีพวกนี้ต้องตบหน้าให้เจ็บ (กรรกรเข้าไป)
- วานฟาง - ซาเอง... (ผลักเข้าไปใกล้ห้วยเหวิน) แทะเก่งเกินไปเสียแล้ว...หน่อย
นะ... จะเหยียบขมุกทหารพระเจ้าจักรพรรดิเคน แทะใหม่วาโทษของแ
นะการจะมีอะไรมาง
- ห้วยเหวิน - อย่าพูดมากดีกว่า... แทะทำยังงั้นก็เชิดซี
- วานฟาง - หนีอะไรเห็นไหม... ? (เข้าไปที่เครื่องหมาน) ถ้าเข้าเข้าเพียงกรูเดียว
แทะจะรองอย่างที่ไม่เคยรองมาเลย
- ห้วยเหวิน - (มองเครื่องหมานแล้วหัวเราะ) แทะคิดหรือว่าฉันอย่างนั้นจะเข้าจากตาขาว
ถึงเพียงนั้น ฉันยินดีจะเอาจะถูกกมแน่นอนก็เพื่อจะเด็ดหัวแกออกไปให้ชนแผ่นดิน
จีน ดีกว่าจะยอมเป็นข้าแ
- ทาเลา - นางนี้ปากจืดจริง (ยกมือจะตบ)
- วานฟาง - เก็บวากอน...รอเดี๋ยว ต้องหมานนั้นให้เจ็บ (หันไปทางห้วยเหวิน) ว่ายัง
งั้นนะ...? แทะว่าแทะไม่กลัวยังงั้นหรือ...?
- ห้วยเหวิน - ก็นอย่างฉันไปเถยกลัวพวกแก แทะทำไม...? ถ้าแทะจะทำผู้หญิงไถ่คงถอก
เชิดซี
- วานฟาง - อีนี้...(เข้าตบหน้า) เป็นยังงั้น... จะเชิดอีกไหม...?
- ห้วยเหวิน - ออ...เชิดเสมอ ตบอีกทีก็ไ...
- วานฟาง - (ตบหน้าอีก) เป็นยังงั้น...? จะเอาอีกไหม...? (ตามด้วย ร้องดังก๊ากกก.)
- ห้วยเหวิน - ไถ่ซี ตบให้มันตายอยู่ตรงนี้แหละ โลกเขาจะโกรธา ซามุไรอย่างแทะจะชน
เหง่โคแบกระวังผู้หญิง
- วานฟาง - (ตบหน้าอีก) อย่างนี้เราเรียกว่าปากเสีย ต้องเอา... (กระชากแหงนคอให้ฟ.
- ทาเลา - จับเอาเหล็กแดงนามหน้าก็จวนจะ..... (ไว้ใจ)

(เข้าไปจับ ห้วยเหวียนตามหน้าทาเลกา ทาเลกาตะลึงไปพร้อมกับ)

เมิ่งหลัน - โอ้ทนายรูก มึงทำอยู่ถึงไกลงกอดเหียวหรือ ? มึงเอาเกียรติยศของทหารดีไปไว้เสียที่ไหน ?

ทาเลกา - อายากมาก... ประเดี๋ยวเดะมึง ภายไม่รู้ตัว

เมิ่งหลัน - ก็เอาชีวะ จะเอาขังใจก็เอากัน

ทานากา - เฮย... ระวังปากหน่อยโว้ย... ประเดี๋ยวเดะมึงจะรู้เรื่องรอดประเดี๋ยวเดะวันนี้กูเตรียมตัวมาตั้งแต่เช้าแล้ว กูอยากจะฟังหมาบ้า ว่าตรงสักที

เมิ่งหลัน - กูไม่เซพมา...

ทานากา - ~~แต่นางจะต้องกรางอย่างหมา คุณ... เห็นไหม ? (ชี้เครื่องทรงหมา) ...มึงรู้ไหมว่านั่นอะไร ประเดี๋ยวเดะมึงจะรู้เรื่อง~~

(ห้วยเหวียนกอด ๆ ลูกขึ้น มองเห็นเป็นที่ทิ้งไว้มันโตะ ก็วิ่งเข้าไปหยิบมาขัง... แต่ทานากาไว้วางใจเขาดักห้วยเหวียนมองและตะลึง ห้วยเหวียนสลับ)

เมิ่งหลัน - โอ้ทนายรูก... กอนอย่างนี้มันเลวยิ่งกว่าหมา มึงเอาเกียรติยศไปทิ้งไว้ที่ไหน

ทานากา - เอ... โฉนนี้ เกียวกอดใจเอาตัวมาขอมเสียเท่านั้นเอง

เมิ่งหลัน - ก็ลองดูชีวะ ตัวกอดตัวเอาไหมละ...?

ทานากา - (หัวเราะ) เฮย... มันหาเวบ เองจะเอากันมันไหมละ ทาเลกา...? แต่เสียเวลาวะรอดอีกสักครู่ดีกว่า กูจะทำให้มันรู้วาทะเลกแดง ๆ นะมันเรื่องสักเสียไหน... ๑ หข.

(ทานากากับทาเลกาช่วยกันลากห้วยเหวียนไปขึ้นกรงขัง หยิบกุญแจที่ห้วยเหวียนทิ้งอยู่กับพื้นขึ้นไขประตู แล้วนำลูกห้วยเหวียนเข้าไป.. จวนฟางรีบไปประคอง.. พื้นโคนเอง... เมิ่งหลันก็ถลันออกมาข้างนอก เกิดเหตุลึกลับขึ้นระหว่าง.. ทานากากับเมิ่งหลัน ทาเลการีบใส่กุญแจประตูเหล็กแล้วเขาช่วยทานากา กรูเกียวกเมิ่งหลันก็ถูกจับมัดคอแล้วติดกับเสาสำหรับทรมาน... (๖๖))

เมิ่งหลัน - โอ้ทนายรูก มึงจะทำอะไรกู...?

ทานากา - (หัวเราะ) ลอยคูซิเพื่อนประเดี๋ยวกรู (เดินไปเอาเหล็กนามหน้ามาใหญ่) นี้อะไร..... รู้ไหม...?

เมิ่งหลัน - มึงจะทำอะไร...?

ทานากา - ทำอะไรหรือ...? (หัวเราะ) ประเดี๋ยวเดะจะ ประเดี๋ยวหมามันจะครองคนทอง แตวก่อนจะถึงบทเหล็กวิเศษคุณนี้ กูขอขอมึงให้หาไวเสียก่อน

(ทานากาเขาตามหมา ทาเลกาเขาตะลึง เมิ่งหลันถลัน พื้นโคนนั้นผูกกับเอาตัวขึ้นหวนเขามา)

ผู้คุม - ทานากาผู้ระสังให้เอาเจ้ามึงไว้กับคนหนึ่ง

ทานากา - (เดินส่ายเขาไป) ในฐานอะไร...?

ผู้คุม - แนว ๕...

ทานากา - แนว ๕ วิเศษเลย แต่ไปได้อ...

(ผู้คุมกดมือออกไป)

- ทาเลดา - ชอบเสียก่อนดีไหม ?
- ทานากา - ประเดี๋ยว... ถามชื่อแซ่เสียก่อน แกจะอะไร...? แซ่อะไร...?
- ซีหยวน - มีอะไรอะไรของแก
- ทานากา - หนอยไอ้... เอาเสียเถอะ (เงี้ยวมือ)
- ซีหยวน - เฮย... ซากอน.. นี่จะเอากันจริง ๆ หรือ...?
- ทานากา - ก็จริงซี...
- ซีหยวน - อ้าว นึกว่าพูดเล่นกันไต่
- ทานากา - แกรู้ไหมว่าแกกำลังพูดกับใคร...?
- ซีหยวน - รู้อ...
- ทานากา - นินซี.... รู้อว่าใคร...?
- ซีหยวน - กู...
- ทานากา - มะ... ไอ้ไหนนี่กูแล้ว
- ซีหยวน - อ้าว... ก็แกไม่ใช่คนคอกหรือ...?
- ทานากา - ถ้าไม่ใช่ไซ้คน กูจะเป็นอะไรเอา ?
- ซีหยวน - ถ้าไม่ใช่ไซ้คน แกกอดเป็นสิ่งที่ไม่เป็นคนนะซี
- ทานากา - มันพูดของมันยังงี้...? หมายความว่ายังงี้ว่าที่พูดว่ากูเป็นคน
- ซีหยวน - อ้าว... นั่นแหละ เป็นการให้เกียรติกันนะ ที่มันพูดว่าแกเป็นคนนะ อันนี้ให้เกียรติ
- ทานากา - แกเขาไหวรู้ไหม...?
- ทาเลดา - ไอ้ไหนนี่พูดแบบสปีดไฟ
- ทานากา - มันควรจะทอกลูกสปีดไฟ เอาเสียหรือ...? นี่มันก็เท่ากับหาว่ากูไม่ใช่คน. ไอ้หนอนี่ทอกลูกสปีดไฟ ออ... เอ็งวอนแกยังไม่ได้ออกชื่อแซ่ จะสั่งสอนเสียก่อนก็จะมีกรรมเนี่ยไป
- ซีหยวน - แซ่จาง ชื่อซีหยวน
- ทานากา - แกเป็นแนว ๕ ไหวไหม...?
- ซีหยวน - แกจะถามไปหาหอกอะไรกัน
- ทาเลดา - มันสปีดไฟเอาอีกแล้ว
- ทานากา - (งุนงง) กูไม่ไหวแล้ว.....
- ซีหยวน - เป็นมูเตลา.... เพิ่งเห็นอุปโมโหวันนี้เอง
- ทาเลดา - นี่ก็สปีดไฟอีก
- ทานากา - กูเห็นจะเป็นบ้าเพราะไอ้หนอนี่แน่
- ซีหยวน - ก็เหมือนกัน จะใครว่าเวลาดูเป็นเป็นบ้ามันมีอาการอย่างไรว่าง เราว่าไอ้โรคบ้านี้ ก็คือโรคกลัวน้ำนั่นเอง
- ทาเลดา - มันสปีดไฟซะเรื่อย
- ทานากา - เฮย... เขากรง กูไม่พูดละมังแล้ว แต่จรรู้ไว้ว่าประเดี๋ยวมันจะโดนหนอนี่

มหากา

(จับซีทยวนเข้าข้างในกรงเหล็ก ทอปัดประตูใส่กุญแจก็ได้ยินเสียงระฆังบอกเหตุ
ราชางใน ทานากากับทาเลดาก็วิ่งออกไปดู กลับออกไปตามทางเก่า)

- เมิ่งหลิน - ซีทยวน นี่เธอถูกจับเรื่องอะไร...?
- ซีทยวน - ฉันให้มันจับเอง...
- จวนฟาง - เอะให้มันจับมาทำไมกัน...?
- เสียนเหวียน - แปลกแท้ ๆ
- ซีทยวน - หยางปิงส่งให้ฉันเข้ามาคุยกับพวกเรา
- เมิ่งหลิน - เพื่ออะไร...?
- ซีทยวน - เพื่อหาพวกเธอหนิ เรามีวิธี ๒ วิธี วิธีแรกปลอมตัวออกไปกับหมอนที่ระฆังมากรว
โรคัน ถ้าวิธีนี้ไม่สำเร็จ ก็จะใช้วิธี (ถนัดอะไรก็ไปไหนก็ได้) เราใช้
เวลา ๕ ชั่วโมงก็ถึงที่ลี้ภัยออกไปข้างนอกได้ แล้วก็ใช้ (ถนัดอะไร) เราจะ
รวมใจพวกนี้ให้นอนหลับไปภายในเวลาเพียง ๕ นาที เมื่อมันหลับหมดแล้ว ก็
ค่อย ๆ ใส่กุญแจออกไปทีละอัน...
- จวนฟาง - แล้ววิธีปลอมตัวออกไปกับหมอนจะทำอย่างไร...?
- ซีทยวน - ~~มันเป็นวิธีแรกที่เรารู้จัก ถ้าสำเร็จก็ไม่ต้องไปคิดอะไรอื่น~~ ก็อย่างนี้ เติ้ง
เขียนบั้งเอ็งนี่ของฝาแฝดคนหนึ่ง ที่มันนั้นจริงเข้ามาเป็นแพทย์ผู้ช่วยและสำหรับ
เป็นความประจำกองสอบสวนที่นี่ ของของเติ้งเขียนไปโรงศรัทธาของเรา เ
คานี้เขียนใบลาไปกิจธุระที่เขียนอื่นหลายวัน เติ้งเขียนเล็กใบลาตั้งแต่ระฆัง
ม้วนแอมเข้ามาทำงานแทนโคเรียนรอยเมื่อวานนี้ เติ้งเขียนจะต้องถูกเรียก
เข้ามาตรวจอาการไขของคน เมื่อเข้ามาแล้วก็หาวิธีจัดการกับเขาพวกทหาร
ยามแล้วปลอมตัวเป็นบุรุษยามาและนางยามมาตามเติ้งเขียนออกไป... หรือ
มันนั้นเติ้งเขียนก็จะใช้วิธีแอมใส่ยาเมื่อลงหมอนลงในโรงครัว ซึ่งคงจะสำเร็จ
โดยยาก แต่ถาเติ้งเขียนทำงานในสำเร็จเลย เราก็จะใช้ตะไบกับยาม...
- เมิ่งหลิน - แปลว่าเธอต้องเริ่มทำเป็นเจ็บ
- ซีทยวน - ถูกแล้ว... เชื้อเด็ก... ไม่มีวิธีใดก็วิธีหนึ่ง เรากงจะหลุดออกไปได้อีกหนึ่ง
อะ... มันช่วยเหวียนไม่สบายหรือ...?
- จวนฟาง - (ประคองห้วยเหวียน) ถูกมันเตะตบ คอยยังชั่วช้านางแล้ว
- ซีทยวน - โอ้สัควา...
- (ทานากากับทาเลดา เข้ามาทางประตูเดิม)
- ทานากา - โอ้เปรต... ทำเอาตกใจ อีตาหมอนนั้น มันว่ามันจะไปเพี้ยนต้นแต่ทำไมถึงคิด
เขาไปยุ่งอยู่กับหมอนลงในกรง ถ้าเขาบอกว่าหัวขาว คนกรงตกใจเรื่อง
อะ เคยยุ่งกันใหญ่ เพราะกิดแะ.. ทานากาไม่รู้ไม่เอาจเรื่อง
- ทาเลดา - มันไม่ควรจะละเลยเขาไปเลย เขายอมให้ใครเขาบ้าง ในกรงขึ้นให้เขา
กันง่าย ๆ เราก็ตายกันหมดเท่านั้นเอง

- นานากา - (เดินเข้าไปที่เตียงหล่นซึ่งถูกมัดติดเสา) เบื่อก็ซอกลง ๆ อยู่ มึงเอ๊ยเจ้าซี
หยวนเขามาอีกจังหวัดเสีย ว้ายังไง ขอหรือยัง สำหรับการทนนานกรั้งใหญ่
ในวิจักของแก
- มึงหล่น - อายาพูดมากเดี๋ยวจะ เสียเวลา ที่รองแกก็ว่าไป ถ้าถึงที่ของฉันท้างละก็...
แกตายเน...
- นานากา - แกมันจะตายเสียก่อนนะซี ว้ายังไง...? จะบอกได้ไหมว่าแกมีโรคพวกที่กิน
ไกรบาง... อยู่ที่ไหน...?
- มึงหล่น - เสียเวลาจะ จ้างถูกไหมบอก...
- นานากา - (เดินไปหยิบแซ) ก็เหมือนกัน กูจะได้อั่งข้อมมือเงินสักพัก. (รับของแล้ว
จิ้ม)
- (นานากาเขียนควยแซซึ่งทำควยมา ในโรงช่วยทำเสียงแซทางไมไกรไหน...
มึงหล่นก็ก้มหน้าและร้องบางบางกรั้ง ทุกคนที่ถูกขังในกรงเหล็กแสดงความเป็น
ท้อ หว่ยเหว่นรองคา จวนฟางก็ขายคากวย ขี้หยวนทำร้องไว้วายและ
คณคงซัก)
- นานากา - โอ้มันจะอมขี้จังหวัดเสียเรื่อย (วางแซเข้าไปดู... กับคาเลดา) เป็นอะไร
ไป...? มะ... ซักใหญ่ เอาคืนเข้า เวดสนุกดี มันมันเป็นอะไรของมัน...
- จวนฟาง - ช่วยไปตามหาหนอยซี
- นานากา - ตามหาทำอะไรจะไรกัน.....
- จวนฟาง - เห็นไหม... กนกกำลังจะตาย
- นานากา - ก็ข้างอะไร... มันเรื่องอะไรของฉันท้าง...
- จวนฟาง - แกมันสัตว์ป่า
- คาเลดา - สักไปรออีกคนแล้ว
- นานากา - นางผู้หญิงพวกนี้ ปากเหว่นตะไกร ข้างจะต้องสอนให้มันรู้จักนับถือทหารญี่ปุ่น
เสียบ้าง
(โกลูกแซ ฉากตัวจวนฟางออกมา)
- นานากา - ท่อนนะ ของทองมาสามวันแล้ว วันนี้นะจะสอนให้ขายของทอง ขานี้เนะ
ขอเลขา... มารายกันก็คิดหนอย... หรือหรือหรือหรือหรือ / เพจ
- คาเลดา - คิดอะไร...?
- นานากา - คิดให้นางกนกทำอะไรก็ได้ แกก็คิดอย่างหนึ่ง ฉันทักก็... คิดอย่างหนึ่งสักที
- คาเลดา - เวดเอาที่... เอาจะ รองเพลง ๑ เพลง... รองไป
- นานากา - รองหรือไมรอง....
- จวนฟาง - ฉันทไมรอง
- นานากา - ก็แล้ว... ฉันทจะต้องรวมท่อน ๑ ที่ ถ้าชินไมรอง มา... หาเลขาช่วยกันจับ
แมตัวกันหนอย....
(สองคนเข้าจับ... นานากาปล้ำรวม จวนฟางร้องเสียงทอง มึงหล่นร้อง
อย่างไกรร เขียนเหว่นตะไกรตามากในกรงเหล็ก ขี้หยวนลุกขึ้นมาดูควย)

เมื่อจวนฟางเห็นว่าจะพลาดท่าเสียที ก็ยอมร้องเพลง ๑ เพลง ทานากากับ
ทาเลดาหัวเราะร้อบใจ...

ทานากา - ^{1๓๑} ถึงเวรไรบ้างละ ดัน...อา...ต้องการให้ท่อนกลอนสั้นไปรอบ ๆ ห่อง
นี้ แลวเหากว...

จวนฟาง - โธ่... แกล้งไม่เคารพนิพนธ์ของเกเดียเลย... ^{1๓๒} เหนงผู้หญิงอย่างนี้
ไม่ายตัวไรบ้างหรือ...?

ทานากา - ^{1๓๓} กลานหรือไมกลาน...?

จวนฟาง - ไมกลาน.....

ทานากา - ^{1๓๔} มา....ทาเลดา... จวนนี้ฉีกกันละพูด

(สองคนเขาปล้ำจวนฟาง เสียหน้าเหวี่ยงเสียงร้องไห้จนร่ำไห้ เมืองหลินทะโกน
กา หวดยเหวี่ยงซึ่งปืนแฉกก็ร่ำไห้ ชีตวนโกรงงู่นาง แต่ในทันใดนั้น นาคา
มูระ...ก็โผล่เข้ามาทางประตูเดิม)

นาคามูระ - เฮย... อะไรกัน...?

(ทานากากับทาเลดาจะงัก ปลอดยจวนฟาง ยืนระวิ้งทรง)

นาคามูระ - นี่พวกเจ็งฟาดะไรกัน....?

ทานากา - เปลากรับ

ทาเลดา - เราล้าคังจะทรนนางลงนี้กรับ

นาคามูระ - เทวดาโหล... ก็ฉันเห็นแกล้าคังปล้ำผู้หญิงไม่ใช่หรือ...?

ทานากา - นั่นเป็นวิธีทรนนางวิธีหนึ่งกรับ

นาคามูระ - ออ....ก็แล้ว.. นานี้...

(ทานากากับทาเลดาเดินเข้ามายืนระวิ้งทรงตรงหน้า นาคามูระทบทวนทั้ง
สองคน กุนะหลายที....)

นาคามูระ - การปล้ำผู้หญิงเป็นการเสียวินัยทหารอย่างร้ายแรง ถ้าแกขึ้นทำผิดฉันจะต้อง
ซึ่งทองนิก วาอย่างไร เริ่มสอบสวนอะไรมาแล้ว

ทานากา - ^{1๓๕} ล้าคังจะเริ่มกรับ... *อริไม่โยธาไม่อดทน*

นาคามูระ - นั่นซี... ก็เรามาไปปล้ำผู้หญิงอยู่ที่นี่ เอ้า...คงมือเผลอตัวนางนั้นออกมา...
(ชี้เสียหน้าเหวี่ยง...แล้วเห็นชีตวน) เอ๊ะ...โอ้หนอนั้นมันเป็นอะไรของกัน...?
(ชีตวนนอนระกอลอยู่ในกรง)

ทานากา - มันยอมคืนกรับ...

นาคามูระ - นั่นมันก็เห็นว่า เอ๊ะ...เมื่อก็เห็นก็ ๆ นี่นา

ทาเลดา - ชางมีท่อนเจอะกรับ ปลอดยให้มันคืนไปทวนเรื่องของมันก่อนดีกว่า สมว่ากัน
อาจบารยานะกรับ

นาคามูระ - โอ้พวกนี้โหดกันเชอะ เอ้าลองดูไป ถ้ามันแกงก็ฉีกสักครั้งก็เห็นอยู่ไป
เอง ทาเลดาเอาตัวนางนั้นออกมา นางคนนั้นเอา...จวนก่อน วันนี้ยอมเพียง
สองคนก็พอ.. เจ้าหนอนี้ (ชี้เป็งหลิน) กับนางนั้น (ชี้เสียหน้าเหวี่ยง)

(ทานากาไขกุญแจจับจวนไขงอนักเข้าทรงวังตามเดิม แล้วถึงตัวเสียนเหวิน มาหานากามุระ มาเคาะปัดประตูทรงช้าง)

- นากามุระ - ซิดอะไร...?
- เสียนเหวิน - เสียนเหวิน
- นากามุระ - อยู่โรงเรียนไหน...?
- เสียนเหวิน - ไม่รู้
- นากามุระ - ทุกวันนี้ก็เหนื่อยซี อยู่โรงเรียนไหน...?
- เสียนเหวิน - มากกว่าไม่รู้
- นากามุระ - ฮือ... คงจะอยากจับตัวเสียแล้ว ทีนี้เนะ... เรามาทุกคนนี่ ๆ ก็คิดว่า ฉันจะไม่อยากจะทำยุ่งวุ่นวายหรือโอเรื่องการทรมานทรมานอย่างนี้ ฉันเกลียดการทรมานกัน เกลียดการทำตัวเป็นสัตว์ท่อนั้น เราควรอยู่ในโลกเกี่ยวกับความรักความเห็นใจ แต่ถึงฉันจะเกลียดโอสิ่งเหล่านี้ แต่ฉันเป็นทหาร ก็ต้องทำหน้าที่อย่างทหาร ฉันจะ~~ยอมสละชีวิตของฉันไป~~ ขอโทษเธอจงเข้าใจฉันและพยายามเห็นใจฉันฉันจะยอมทำอะไรรุนแรงกว่าที่ฉันอยากจะทำ ~~เธอ~~ เธอโทษเธออีก เธอไม่เข้าใจว่าพวกเราชาวญี่ปุ่นนี่เจตนาดีต่อกันแล้วแต่ต้องทุกคนเพียงไร เราต้องการจะสร้างวงใหม่โดยฉันก็อยากจะทำให้พวกเราทุกคนมีอายุยืนกัน มีอิสรภาพและความเสมอภาค มีเอกลักษณ์อย่างสมบูรณ์ในการที่จะอยู่ไม่ว่าของเรานี้ได้โดยไรต้องตกอยู่ในอิทธิพลของใคร ก็เป็นต้องการอิสรภาพสำหรับตัวฉันเอง แต่การที่จะได้อิสรภาพนั้นมา เราต้องทำการแก้ตัวครั้งใหญ่ เราต้องไรกำลัง ~~เราต้องกำลังก็อย่างเดียวกันที่จะทำให้เราทำงานครั้งนี้ได้สำเร็จ~~ แต่เมื่อเราไรกำลัง ผู้ที่ไม่เห็นด้วยก็ยอมจะต่อต้าน เมื่อมีการต่อต้าน ก็อดคิดต้องนอง ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนดี มีความรักชาติ... ~~เธอเคยตั้ง... และรักตัว...~~ ~~ชาวญี่ปุ่นไม่จำเป็นต้องที่จะเกิดเป็นเธอหรืออีกกว่าเธอ~~ ความกล้าหาญของพวกเธอฉันยกย่องไว้อย่างสูง เธอได้ทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว เธอต้องยืนหยัดเพื่อชาติของเธอ ถ้าฉันเป็นเธอ ฉันก็จะต่อสู้ ฉันเป็นพวกของเธอยิ่งยุด... แต่ว่า... เธอได้ต่อสู้กับสิ่งที่เธอไม่เข้าใจ... เธอได้ปฏิเสธความหวังดีที่เธอก็ดูหวังร้าย ~~ฉันอยากใหเธอพยายามเข้าใจ~~ ฉันต้องการให้เธอไรความผิด... ฉันต้องการให้เธอเห็นอนาคตอันสวยงามของตัวฉันเอง ซึ่งเราจะต้องรวมมือกันสร้าง ขอให้เราเข้ามาเป็นเพื่อนกัน และร่วมมือกันสร้างวงใหม่โดยให้สำเร็จดีกว่า... เธอเข้าใจฉันบ้างไหม...?
- เสียนเหวิน - ขอบอกที่ท่านเข้าใจพวกเรา แต่เสียใจที่เราไม่มีทางจะเข้าใจท่านได้โดย
- นากามุระ - นั่นเป็นบาปกรรม... เป็นโชคร้ายของพวกเราชาวญี่ปุ่นนี่เอง เราต้องฆ่ากันต่อไปทั้ง ๆ ที่เราควรจะเป็นพี่น้องกัน ทานากา... ทำตามหน้าที่... (ทานากาจับเสียนเหวินไปนั่งเก้าอี้ แล้วลงมือถาม)

- ทานากา - บอกมาว่าเธออยู่โรงเรียนไหน...?
- เสียนเหวิน - (นิ่ง)
- ทานากา - บ้านอยู่ที่ไหน...?
- เสียนเหวิน - (นิ่ง)
- ทานากา - ไม่พูดรี...? (ตบหน้า) พูดหรือไมพูด...?
- เสียนเหวิน - ฉันขอมอบกำธจากดา ถึงฉันจะต้องตายฉันก็พูดไม่ได้
- ทานากา - (หัวเราะ) งั้นหรือ...? ใจเด็กถึงขนาดนั้นเชียหรือ ? เฮ้ย ทาเกลาหักแบ (ทาเกลาเข้เข้ามาแตะที่อกไปทางหลัง เสียนเหวินมิดตัว ในที่สุดก็ร้องกวยกวย เจ็บ ^{ส่วนนี้} นากาถูกระกระสับกระส่ายเพราะสงสาร ทาเกลาปล่อยมือ....)
- ทาเกลา - นี่เป็นแค่ ๑ ใน ๑๐๐ ที่ฉันจะทำโทษคนรู้จัก ที่นี้จะพูดหรือไมพูด...?
- เสียนเหวิน - (นิ่ง)
- ทานากา - เล่นไม่ถึงอีกแล้วเว... เฮ้ยทาเกลา เจ้าหลอนผู้ไหนตายด้วยไม่ใช่เล่น ลองไปเหล็กก็เสียดูสักทีใหม่...? หลอนรู้จักเหล็ก...? เล่นใหม่....?
- เสียนเหวิน - แกจะทำอะไรก็เชิญ...
(เมืองหลันทรนทราย ผู้ทองขังในกรงแสดงความเป็นท้าว ทานากาเดินไปทาง เมืองหลัน....)
- ทานากา - เฮ้ย...ไอหนูมอญ เอ็งรู้จักไปหรือว่า ถ้าเอาเหล็กอันนี้เฝ้าไป เหล็กจะ รอน...รอนจนแดง... แล้วถ้าเอาเหล็กขึง ๆ นั้นมาไปตีบนหน้า เ็งจะ ใหม่.. เมื่อเนื้อใหม่แล้วหน้าคนก็จะไม่เป็นหน้าคน เอ็งรู้ไหม ? อ่า..เอ็ง รู้ก็ แล้วก็..เอ็งดูแขนนี้ของเอ็ง หลอนช่วยนำ ช่วยอย่างหยาดฟ้าผ่ากับ ที่เกี่ยว ถ้าเอาเหล็กมาชนหน้า หลอนจะกลายเป็นชายแก่ไปทันที วายังไป เอ็งจะรักยังใจ ? ถ้าเอ็งอยากให้เป็นก็กลายเป็นชายแก่ เอ็งก็ไปปากท่อไป แคดถ้าเอ็งอยากให้เป็นก็ช่วยอย่างนี้ เอ็งก็บอกมาว่า ใครบ้างที่เป็นพวก เสรีจีน แล้วหัวหน้าของเอ็งจะเป็นใคร อยู่ที่ไหน เล็กเอางจะพูดหรือไมพูด (เมืองหลันรองดาและลิ้น....)
- เสียนเหวิน - เมืองหลัน... เธออย่าห่วงฉัน เธอคงไม่พูด
- ทานากา - ไม่พูดหรือ...? ออ..ไม่ให้เขาพูดหรือ ? (หันไปทางเมืองหลัน) เอ็งจะ พูดหรือไมพูด
- เมืองหลัน - ไอ้สัตว์ป่า ไม่มีใครในโลกอีกแล้วที่ป่าเถื่อนเหมือนฉัน
- ทานากา - ก็แล้ว... ก็ก็จะลงป่าเถื่อนดุสีกี่เหมือนฉัน เฮ้ย..ทาเกลา..นามหน้า (ทาเกลา..หยิบเหล็กในเตาแล้วออกมา แล้วเอาไปจ่อที่หน้าเสียนเหวิน... ทานาการวมมือเสียนเหวินไว้หลัง)
- ทานากา - เฮ้ย...ไอหนูมอญ เอ็งจะพูดไหม...?
- เสียนเหวิน - อนุญาต...เมืองหลันอนุญาต ฉันรอนแล้วที่จะตาย
- เมืองหลัน - เสียนเหวิน... โอ..เสียนเหวิน นี่ไอ้สัตว์นรก มันมาเลิกทำไมให้ฉัน

- ทวนากา - พุทหรือไม่พุท...?
- เมืองหลัน - โอ้สัการี...
- ทวนากา - พุทหรือไม่พุท...?
- เทียนเหวียน - ออพุท... ไม่ตองพุท
- ทวนากา - เฮย.....หาเกลา..... ลงมือ
(หาเกลาคงป้อนาบทนา..... ห้วยเหวียนร้องหวัค... แคว้นนี้ไป..... นาคามู
ระ... ยืนคั่งมองตลอดเวลาดู แสดงความกระวนกระวายที่ตองตอสุระหวาง
ความสงสารคัมพนาที่ แต่ไม่สามารถจะพูอะไรได้... ทวนากาปล่อยห้วย
เหวียนให้ไปอยู่บนที่ตอง แคว้นนี้มาทางเมืองหลัน.....)
- ทวนากา - 1. เอ็งใจเล็กก็มาก.. แต่เอ็งจะเกิดไปกวาซาไมโลกอก ขารูว่าเอ็งยังไม่
ไดรูกะ กากา ๑. กัวจิก:
อปากพุท เพราะฉะนั้น ขาวะตองตองก่าดั่งกับเอ็งกุศักหนอยกอน....
๒. กากา
๓. กากา
๔. กากา
(ทวนากาบอกหาเกลาให้ลงมือเขียนเมืองหลัน เมืองหลันพยายามออกทน ไม่ยอม
ไปคอกไปพุท... เสียงร้องคาจากในกรุงวัง นาคามูระแสดงความกระวนกระวายอย่าง
เห็นใจรัก ใจหนึ่งอยากหาบให้พุท แต่หน้าที่ยังกับ เคยตองนั่ง.)
- ทวนากา - ยืนกับการกรับ ยืนไม่ยอมพุทกรับ โหมมเลนงานมันตอไปหรือกรับ....?
- นาคามูระ - (นั่งกึด... อักอึด)
- ทวนากา - วาอย่างไรกรับ....?
- นาคามูระ - (เดินไปเดินมา ไม่ยอมตอม)
- ทวนากา - กระผมเลนงานมันตอไปนะกรับ....?
- นาคามูระ - (กระสับกระส่าย)
- ทวนากา - หรือว่า ยืนคั่งการมีวิธีหรานาที่โลกกว่านี้ กรุกาบอกผมซึกรับ ผมจักการ
ไคเคย
- นาคามูระ - (ยืนนิ่ง) แกจะทำยังใจของบักเจ้าเออะ.....
(ทวนากาบอกหาเกลาให้เตรียมเหล็กแดงเผาไฟ)
- ทวนากา - ขาวะทำไคเอ็งรูว่า เพราะเหตุใดมันคั่งใจคอกไป แต่เอ็งคงจะตอม
เพราะขาวะทำว่า ๆ
- เมืองหลัน - มันจะทำยังใจก็เอื้อน ๆ ทุร้อนแล้วที่จะตาย...
- ทวนากา - (หัวเราะ) ออยาเหิงกายซี กวนตายเสียก่อนแล้วขาวะรู้ไคยังใจว่าเอ็งยังมี
พรรคพวกอยู่ที่ไหนบาง (หันไปทางหาเกลา) เฮย... คงมี...
- ทวนากา - (หาเกลาเหลวลงนามที่เขน เมืองหลันออกทนที่จะไม่รอง แต่กลัวกราง)
- ทวนากา - มีเอากันเพียงวันตม ยังใจ? เย็นหรือร้อน แกจะยอมเผาไคหรือยัง....?
- เมืองหลัน - กุไม่พุท....
- ทวนากา - ก็แล้ว บางทีไคเอ็งก็งจะมันเย็นมากไปก็ไค....
(ทวนากาแยงเหล็กจากหาเกลาไปเผาไฟ แล้วเอากลับมาที่เมืองหลัน...
จิกหัวเมืองหลัน... ขูเหล็กตรงหน้า.....)

พูด

โครงเฟื่อง

หน้า

พูดจบ

- ทวนากา - กราฟนี้เองจะคงรอ วาดอย่างไร ข้าไท่เองคัดสัใจจริงสุดท้าย...
- เมิ่งหลิน - ไม่มีประโยชน์หรอกนา โอทวนากา ถูกคัดสัใจแล้วก็จะตาย ทายชาตาย ไม่สำคัญออก มึงอยากทำอะไรก็ทำไป ถูกคัดสัใจตายอยู่แล้ว...
- ทวนากา - โอ้! พูดอย่างนั้นหรื เอาจี๋เป่เอ็งทำ... ข้าก็รับคำทำของเอ็ง...
(ทวนากาจับมือไท่เมิ่งหลินหนาหางาย แลวนามเล็กคงทิดนามาก เมิ่งหลินร้องเสียงหลง.....)
- ทวนากา - นั่นเห็นทีหนึ่ง ขออีกเส้นหนึ่ง จะได้เป็นปลากะบาก ใจจะพูดหรือไม่พูด
- เมิ่งหลิน - ถูกไม่พูด
- ทวนากา - ก็เหมือนกัน... เอ็งจะได้ปลากะบากบนหน้า....
(ทวนากานามหน้าอีกกรั้งหนึ่ง เมิ่งหลินร้องดัง สด.....)
- นาคามูระ - (ทนไม่ไหว) ทวนากา.... พอ พวกนี้ เจ็ดโค
- ทวนากา - (งง) อ้าว.... ทำไมละกรับ...
- นาคามูระ - ฟังคำสั่งของฉันทัน เล็กทรน ไปตามหมอมารวจาการเจ้าชัธยม แล้ว
ให้หมอกสองคนนี้ด้วย จักตามคำสั่งของฉันทัน
(นาคามูระ เดินกลับออกไปตามทางเดิม)
- ทาเกคา - นี่มันอะไรกัน
- ทวนากา - แปลก... แปลกเหลือเกิน เคี้ยวไทรมาน เคี้ยวใบไทรมาน เอ้า...จาก
สองคนนี้เขากรง ข้าจะไปตามหมอ เอ็งดูแลให้กันนะ...
(ทวนาการวยเอาเมิ่งหลินกับเลี่ยนเหว็นเขากรง เหล็กขวานก็ออกไปตามทางเดิม
(เฟื่องเขียนออก..... แต่งตัวเป็นนายแพทย์ หัวกระเป่า ในกระเป่ามี
ยานางพยามากและมูรุษยามากพร้อมด้วยบัตรยาน.....)
- เฟื่องเขียน - ไกรป่วย....?
- ทาเกคา - เจ้าคนนั้น... (ชี้ชัธยม)
- เฟื่องเขียน - ก็แล้ว ไปเอาตัวออกมา
(ทาเกคาเข้าไปไขกุญแจ พอมองก็ถูกเฟื่องเขียนที่กรั้งสะบ เฟื่องเขียนเอา
กุญแจมาจะไขตอ ทันใดนั้นทวนากาก็เข้ามาเห็นเขา จึงวิ่งหนีออกมาอย่างแฉ
ไม่ถูก เฟื่องเขียนแกล้งทำค่อมลงนอนตาย....)
- ทวนากา - โอ้! หมานรก นี่เอ็งหักข้อมันง่าย ๆ มึงมันหรือ...? โอ้! หมอทรยศ (เข้าไป
เตะเล่น) ก็แล้วประเดี๋ยวเอ็งจะไกรองกรางเป็นหมาอีกคนหนึ่ง โอ้! ก็เสียด
ใจเหมือนกัน มันเขามาอยู่ตั้งนาน แหม...)
- (เขาไปดูทาเกคา แต่ทาเกคายังนอนสลบอยู่ เห็นเขาเตะเฟื่องเขียนอีก)
- ทวนากา - มันสำคัญ โอ้! หมอนี้คงทรนเป็นพิเศษ
(เดินกลับไปไกรองทรน ทรวจกส่วนต่าง ๆ อย่างดีตัว เฟื่องเขียนกอด
ลูกขึ้นแล้วกอด ๆ ย่องไปทิดทวนากา ไส้ไม้คัศิระทวนากาอมลง แต่ไส้ไม้
ทวนากาไม่สลบ จึงเกิดกรปล้ำกันขึ้น ชัธยมเขารวย ในที่สุดจับทวนากา

ได้ จึงเอานักเข้กับเส้า.....)

เฟื่องเขียน - วายังไง...? ที่ผู้ที่จะมีที่...

ทวนากา - โอ้ทวนมา... เอ็งปล่อยชานะ ปล่อยนะจะบอกให้

เฟื่องเขียน - ปล่อยให้ทำอะไรกัน...?

ทวนากา - ถ้าเอ็งไม่ปล่อย เอ็งตาย....

เฟื่องเขียน - (หัวเราะ) ชานะหรือตาย...? ก็นอยางง่าได้ตายมานานแล้ว ข้าตายได้ทุกวัน ข้าไม่กลัวหรอกเรื่องความตาย ว่าแต่เอ็งเอะ ข้าอยากจะทดลองสักหน่อยว่าเองเคยกลัวตายมาไหม...? **ตมท้าวททท**

(จวนฟาง...ช่วยเหวิน...ซึ่งพ้นจากสคมแล้ว อุมเบ็งหลินและเหวินเหวิน ออกมา ช่วยกันทำปฐมพยาบาล...)

จวนฟาง - อย่าเสียเวลาไปทำอะไรกันโดยเฟื่องเขียน เราหาทางหนีออกไปดีกว่า

เฟื่องเขียน - เลือดคุณนางพยาบาลกับบรรดาพยาบาลอยู่ในกระเป๋าทรงทองที่กระดาน เปลี่ยนเลือดเสีย.... เร็วเรา

(จวนฟาง ช่วยเหวิน ช่วยกันทำปฐมพยาบาลและช่วยกันเปลี่ยนเลือดน้ำ เฟื่องเขียนได้อิทธิพลไปเปลี่ยนเลือด อิทธิพลเปลี่ยนเป็นคุณพยาบาลแล้วก็พาช่วยเฟื่องเขียนทรมาณทวนากา..)

เฟื่องเขียน - (เขาไปกมหนา) ใจ.... เจ็บไหม...?

ทวนากา - มีปล่อยคุณ... โอ้ทวน

เฟื่องเขียน - (กมหนาอีก...) ใจ มีนักเรียนจีนอยางง่าใจได้ไหม...?

ทวนากา - อายเปเรต... ปล่อยนะจะบอกให้ **(พูดเสียงเกร็งกลัวจวนฟางหัวเราะ)**

เฟื่องเขียน - ใจนี้มันมา.. ข้าจะปล่อยเอ็งทำไม ? เฮ้ยอิทธิพล มาช่วยกันหน่อย มันเคยไรอยู่โคหักแขนพวกเรว ลองหักมันดูเล่นบ้างปะไร...

(อิทธิพล..เขาหักแขนทวนากา ทวนาการ้องเอ็ดกระไร)

เฟื่องเขียน - เฮ้ย...ใจวะ เอ็งว่าพวกข้ารองถูกตายมา เอ็งจะรองเหมือนหมาไหม... ข้าว่ามันโหดเหี้ยมยิ่งกว่าหมาตายเท่านัก...

ทวนากา - ปล่อย...ปล่อย...ข้าเจ็บ.... เฮ้ย..แขนหัก บอกว่าปล่อย

อิทธิพล - อายระยำ ที่มันหักแขนคุณทั้งนี้ยังหักได้ กูจะเอะใจให้หักที่เดิมวันนี้

ทวนากา - โอ้ย...โอ้ย...เฮ้ย..ปล่อย ข้าเจ็บ...ขวบอกรว...เจ็บ

เฟื่องเขียน - มันมันเรื่องของเอ็ง ยิ่งเจ็บยิ่งดี... เอ็งจะใคร่เสียบ้างว่า คนอื่นเขาคิดเจ็บเหมือนกัน เวลาเอ็งทรมาณเขา....

ทวนากา - โอ้ทวนาว่าดี ถ้าหักลูกได้ กูจะหันมึงออกเป็นอื่น ๆ ก็เดียว....

เฟื่องเขียน - มึง ไม่เป็นพหุค ถ้ากูมาชนมู กูจะค้อมึงให้ตายกว่าเดานี้แหละ.....

อิทธิพล - นี่เฟื่องเขียน เขาเหล่านานพนามันดีกว่า เขาเสียบ้าง มันต่อเราสคมไปสองคนแล้ว.....

- ทวนากา - ออย่า...ออย่า...ออย่าจะบอกให้... กูไม่เอา... กูไม่เอา...
- ฝั่งเขียน - โอเปรต.. ยังไม่ทันไรเลย ร่องเสียแล้ว เอาเหล็กมาซีหยา...
(ซีหยาเอาเหล็กมาจากเตา ชูคอทวนาทวนากา ทวนาการองตน)
- ทวนากา - ร่องเหมือนหมา... โอ้
- ฝั่งเขียน - ออย่าเสียเวลา... นามมันเข้าไป....
- ทวนากา - ออย่า... กูบอกว่อย่า โอ้ย... โอ้ย... ช่วยด้วย... ช่วยด้วย....
(ฝั่งเขียนกับซีหยาช่วยกันจับทวนากานามทวนากาสำเร็จ ทวนากาสุดบอพน)
- ฝั่งเขียน - สดบแล้ว.... โอ้หมา.. ออย่าขานเลย เสียมือ เราไปกันดีกว่า ทุกคน
ถือไม้ทวนไว้ให้เรียบร้อย ออย่าให้ทีไรนะ
(ฝั่งเขียนนำกันทั้ง ๕ ซึ่งปลอมเป็นนางทวยหาตและบุรุษทวยหาตออกไปตาม
ทางเดิม.....)

ปิดม่าน

- วนฉาก ๓ -

ฉากเกี่ยวกับฉาก ๑ สมมุติว่าเป็นเวลากำในฤดูหนาว ในห้องให้เพิ่มเก้าอี้แบบป๊อกลิ่ง ๑ ใบ

ตัวละครมี หยางปิง ยืนบรรจุกระสุนปืนอยู่ที่โต๊ะ เหล่าซานกำลังเอาเก้าอี้ขึ้นมา เติบโต และกวาดที่โต๊ะออกไปเพื่อวางนอก มนว่าอากาศหนาวมาก หิมะคงจะตกบนในค่ำวันนี้ หยางปิงไม่ตอบ ยังคงตรวจดูปืนต่อไป

อีกครู่เหล่าซานมาเกาะประตู ๓ ครั้ง

- หยางปิง - เข้ามา
- เหล่าซาน - (เปิดประตูเข้ามา) ท่านวางซึ่งอธิบัตำรวจมากครับ
- หยางปิง - ทายจริง.... มากี่คน ?
- เหล่าซาน - คนเดียวครับ
- หยางปิง - แน่ใจหรือว่าไม่มีตำรวจตามมาด้วย
- เหล่าซาน - ไม่มีครับ...
- หยางปิง - เรานักประชุมกันวันนี้ เรื่องจะเผาโรงงานทอผ้าที่นี่ จางชิงมาทำไมกัน...? หรือว่าเรานักประชุมก็เคยมาจับตาค้างไปไม่ไถนนะ ไปเชิญเรามา (เหล่าซานไปเชิญจางชิงเข้ามา...)
- หยางปิง - (ก้านั้น) ผมขอประทานโทษที่ไม่ทราบว่าท่านอธิบดีมา เชิญนั่งสิครับ
- จางชิง - (นั่ง) เชอคงประหลาดใจที่ฉันมาในเวลาเช่นนี้ แล้วก็...ฉันไม่เคยมาเลย (เหล่าซานยกน้ำชามาถึง จักการรง หยางปิงเป็นผู้รินแล้วเชิญให้ดื่ม)
- หยางปิง - ผมคิดว่าคงมีเรื่องสำคัญมาก
- จางชิง - สำคัญสำหรับเธอ นี่นะ...หยางปิง เรามีเวลาน้อย ฉันอยากจะพูดกับเธอตรง ๆ เธอกลัวหัวหน้าเสรีจีน...ใช่ไหม...?
- หยางปิง - อะไรกันครับเสรีจีน
- จางชิง - ฉันรู้ว่าเธอจะคงปฏิเสธ เพราะเธอไม่เข้าใจมัน เธอคงคิดว่าฉันคือตำรวจ
- หยางปิง - ผมไม่ทราบเรื่องอะไรเลย
- จางชิง - เอาฉันยังงี้ก็คิดว่า เธอเชื่อไหมว่าฉันจะบอกเธอว่าฉันคือเสรีจีนคนหนึ่ง
- หยางปิง - ท่านอธิบดีคงจะมีอารมณ์เย็นมากนะครับวันนี้
- จางชิง - เปล่า...ไม่เย็น ไม่ดีอะไรเย็น เราทั้งคู่ยังพูดถึงเรื่องของความตาย ไปรอกอย มาชมมันกันด้วยเรื่องตาย ๆ เป็น ๆ หน่อยเลยเธอ
- หยางปิง - แต่....ผม...เออ... ไม่เข้าใจอะไรเลย
- จางชิง - เราเดินเจียดกันไป เจียดกันมาหลายเดือนแล้ว ฉันได้พยายามหาโอกาสจะพูดกับเธอหลายเดือนแล้ว ทั้งแต่ฤดูสปรังจนถึงฤดูหนาวก็ยังไม่มีโอกาสจะพูดกับเธอได้ มาวันนี้รู้สึกว่าจะต้องพูดกันตรง ๆ เพราะเธออาจจะตายในวันนี้ในพรุ่งนี้แล้ว
- หยางปิง - เอะ... ทำไมครับ ทำไมผมจะต้องตาย....?

- นางชิ่ง - นาคามุระจะทำการจมน้ำเธอในวันนี้หรือวันพรุ่งนี้
- นางปิง - (นิ่ง) กนยามณ... กนขอหาอะไรครับ...?
- นางชิ่ง - คอยขอหาว่าเธอถือหัวหน้าเสรีจีน... และเธอโธม้านี้เป็นสถานที่นัดพบวางแผนการก่อวินาศกรรม
- นางปิง - (นิ่งขึ้น) ถ้าเขากล่าวหาผมเช่นนั้นผมก็ตาย แต่อย่าคิดว่าผมจะไม่ตายนอกจากนี้ผมจะตายไปแล้ว ๑ คน ทานอชิบดักครับ ทานอชิบดักเกยไม่รักชาติบ้างหรือเปล่า
- นางชิ่ง - (หัวเราะ) ชาติของใครใคร่รัก ฉันเป็นคนจีน ฉันรักชาติจีนไม่น้อยกว่าเธอ... ทุกวันนี้เธอคงนึกว่าฉันขายชาติ
- นางปิง - ผมก็คิดว่าทานอชิบดักขายชาติ
- นางชิ่ง - อ้าว... ก็แล้ว จึงเรามาพูดถึง ฉันมาหาเธอวันนี้ก็เพราะรู้ว่าเธอเป็นหัวหน้าเสรีจีน ไม่ใช่รู้อย่างนี้ อยู่นานแล้ว
- นางปิง - เมื่อรู้แล้วทำไมไม่จับผม
- นางชิ่ง - เพราะฉันเป็นเสรีจีน...?
- นางปิง - เสรีจีน...? ทานอชิบดักนะหรือเป็นเสรีจีน
- นางชิ่ง - ฉันนี่แหละเป็นเสรีจีน
- นางปิง - นี่มันเรื่องตลก ลมกรรตลกเสียด้วย ขอโทษ... ผมต้องป้องกันตัว (ชักปืนออกจากซองนางชิ่ง)
- นางชิ่ง - หยางปิง... นี่อะไรกัน...?
- นางปิง - อะไรกันหรือครับ...? ก็อะไรเสียอีกเล่า ทานอชิบดักจะมาจับผมใช้ไหม ?
- นางชิ่ง - จับเธอทำไมกัน...? ฉันมาช่วยเธอต่างหาก
- นางปิง - ผมไม่เชื่อ... ป่านี้นำตำรวจล้อมบ้านผมหมดแล้ว ผมรู้อ...
- นางชิ่ง - บ้าจริง... ฉันบอกว่าคุณมาช่วยเธอ ฉันเป็นเสรีจีน เธอก็คิดว่าฉันมาจับเธอ... ถ้าเป็นจริง ป่านี้นำตำรวจล้อมบ้านเธอหมดแล้ว สงกนออกไปกูซี่ เธอจะไม่พบตำรวจแบบถล่มกรุง
- นางปิง - (ตะโกน) เหลาซาน.... เหลาซาน (เหลาซานเข้ามา)
- นางปิง - ออกไปกูข้างนอกซิว่า มีตำรวจมาล้อมบ้านหรือเปล่า... (เหลาซานออกไป)
- นางชิ่ง - เธอคงจะจำได้ว่า พวกเธอเกือบจะถูกจับทั้งหลายหน แต่ก็รอดไปได้ นั่นเพราะอะไร...? ถ้าตำรวจจีนไม่ใช่เสรีจีน พวกเธอก็ตายเสียนานแล้ว ฉันไม่ปฏิเสธเรื่องตำรวจกันสืบมาแต่ไหน แต่นั่นเป็นไอ้พวกและคำซึ่งมีจำนวนไม่มากนัก ยกตัวอย่างง่าย ๆ เธอจำตอนเธอเข้ายังโจวจ้อเหวินได้ไหม....?
- นางปิง - จำได้....
- นางชิ่ง - ตำรวจล้อมเธอไว้รอบรักรยตร์แล้วขอกันอาวุธ เราว่าเธอมีอาวุธทุกคนและหยิบเครื่องเขียนเธอก็ซ่อนปืนและกระสุนไว้อีก แต่เราไม่สนใจ เราปล่อยให้เธอไป

นั่นแปลว่าอะไร....?

- นางปิง - (นิ่ง) แต่มันยังไม่ใช่อะไร... รอดูที่จุดนั้นให้ดีก่อน ประเดี๋ยวเหล่าซานเซา
 มาถึงกัน ผมขอบอกตรงหน้าว่าท่านอธิบดีเอาตำรวจมาล้อมบ้าน ผมยังท่าน
 อธิบดีทั้งห้าที่... (ขยับปิ่น)
- นางซิง - เธอจะยังเฝ้าใครก็เชิญเถอะ แต่ขณะที่ยังไม่ยินยอมเอาเป็นมาจ้องกันเล่นอย่าง
 นี้โดย มันเสีย
- นางปิง - ท่านอธิบดีในกองวิศก ผมรู้ว่าเมื่อไหร่ผมจะค้นโก
 (เหล่าซานเซาเข้ามา)
- นางปิง - ว่าอย่างไร ?
- เหล่าซาน - ไม่มีตำรวจครับ....
- นางปิง - แม่นั่นเกี่ยว
- เหล่าซาน - ครับกนกไม่มี
- นางซิง - ว่ายังไปนางปิง....?
- (เหล่าซานกลับออกไป)
- นางปิง - (นิ่งคิด) ทุกคน ผมเชื่อท่านอธิบดี (เก็บปิ่น)
- นางซิง - อีกมาก อย่าทำให้น้องต้องเหงใจแตกอีกเลย ขอเสียที่ (กลัวผ้าเช็ดหน้าขึ้นเช็ด
 หน้า) ฉะนั้นวันนี้เธอจะบอกเรื่องสำคัญแก่เธอสามเรื่อง เรื่องที่หนึ่ง นาคามู
 ระจะนำตำรวจไปมากมายนานเธอแน่นอน ไม่วันนี้ก็พรุ่งนี้....
- นางปิง - ครับ...
- นางซิง - เรื่องที่สอง เวียดนามที่เรารู้เรื่องของเธอเธอก็ อยากจะยื่นมือมา
 ช่วยเหลือ
- นางปิง - นั่นต้องชุกกัน... เรายินดีรับความช่วยเหลือ แต่เราต้องไม่อยู่ในอำนาจของรัฐ
 ชาติ เราเป็นพวกราษฎร
- นางซิง - เธอจะเอาอย่างไรก็ได้ ทำงานให้ชาติเป็นไรก็ได้ทั้งนั้น... ว่าก็เรื่องที่สามที่จะเป็น
 เรื่องที่ร้ายแรงมาก เธอรู้ไหมว่าในชุมชนเสรีจีนมีแนวที่ ๕
- นางปิง - แนวที่ ๕ หมายความว่าคนขายชาติใช่ไหม....?
- นางซิง - ถูกแล้ว....
- นางปิง - ใคร.....?
- นางซิง - ยังชวย...
- นางปิง - ยังชวย....
- นางซิง - ถูกแล้ว...ยังชวย
 (นางปิงนั่งตะคอง จู๋บุ๋นรู้สึบลำบากขึ้นเดินไปหยุดคิดที่หน้าเตาผิง สักครู่ก็กลับ
 มา)
- นางปิง - ท่านอธิบดีมีหลักฐานอะไรบ้าง....? ผมไม่เชื่อ
- นางซิง - ฉะนั้นแล้ว.... นี่ยังไม่...? (กลัวกระดานแผ่นหนึ่งดังไห้)

- นางปิ้ง - (อ่านสองเที่ยวแล้วนั่งคิด) เป็นไปไหนหรือ....?
- นางสี - ไม่มีทางอื่น....นอกจากยืมทิ้ง....
- นางปิ้ง - ถ้าเป็นจริงตามนี้ ยืมชวยทองคำ
- นางสี - นี่เป็นเอกสารยืนยันเกี่ยวกับหลายชิ้นที่ฉันเห็นในแฟ้มของนาคามุระ ยืมชวยรายงาน ว่าเขาได้ทำอะไรมาบ้างและ...นาคายเหลือเกิน เขาขอเงินมันไซ้....
- นางปิ้ง - ะยา.....
- นางสี - ฉันเคยเห็นกับตา วันที่พวกเรากลับไปพรมานในคุก ยืมชวยก็แอบไปหานาคามุระ นาคามุระให้เงินไปหลายพัน
- นางปิ้ง - ผมไม่คิดว่ายืมชวยจะทำได้ โลกนี้ชายชาติ
- นางสี - เธอคงเก็บยืมชวยเร็วที่สุด ฉันไม่ค่อยไวพวกเธอคายหมดทุกอย่างไม่มีปัญหา
- นางปิ้ง - ยืมชวยทองคำ... ผมคัดสินใจแล้ว
- นางสี - ก็มาก... ฉันต้องรีบกลับ ระวังให้นาคามุระมากันมานะเธอแน่ไม่วันนี้ก็จริงนี่ (จางซิงอาจฮัมไป หยางปิงสุมบุหรี่เก็บกลับมาปิดบังมาอย่างไวความกึก) (เสียงเกาะประตู ๓ ครั้ง)
- นางปิ้ง - เขามา...
- (เหล่าซานเก๋เอ็งเซียน เมืองหลิน ซันหยวน จวนฟาง เสียนเหวิน ห้วยเหวิน เขามา...)
- นางปิ้ง - ก็มาก กำลังรออยู่ที่แถวนี้ นี่ก็จางซิงมานี่....
- นางสี - จางซิง อธิบตีตำรวจนะหรือ...?
- นางปิ้ง - ถูกแล้ว
- นางสี - มาทำไม....?
- นางปิ้ง - มาบอกว่าเรากำลังจะตาย....
- นางสี - ตาย...อะไรตาย.... จะมาจับตัวกันใช่ไหม...?
- นางปิ้ง - ไม่ใช่.... จางซิงเป็นเสรีจีน
- นางสี - เสรีจีน....
- นางสี - เสรีจีน....
- นางสี - ไม่เชื่อ... อธิบตีตำรวจนี่มันก็โง่พวกสอดพอดนี่มัน จะเป็นเสรีจีนได้อย่างไร
- นางสี - ฉันไม่เชื่อ... มันคนขายชาติชัด ๆ
- นางสี - เธอมีหลักฐานจะเชื่อแล้วหรือ.....?
- นางปิ้ง - ฉันได้พิสูจน์แล้วเชื่อถือได้ จางซิงมีเรื่องมาจากพวกเรา ๓ เรื่อง เรื่องที่ ๑ บานฉินจะถูกนาคามุระกินไม่วันนี้ก็จริงนี่
- นางสี - ลูกไม่กล้าเชื่อ...
- นางปิ้ง - ฟังต่อไป.... เรื่องที่ ๒ เจ๋เย่นศรีบูดาบารอรวมมือจะให้ความช่วยเหลือเรา
- นางสี - แต่ฉันไม่สำคัญ... มันสำคัญที่เรื่องที่ ๓
- นางสี - อะไร....?

- นางปิง - ยิงชวยเป็นแนว ๕
- จวนฟาง - แนว ๕...? เธอหมายความว่าอะไร...?
- นางปิง - หมายความว่ามายิงชวยเป็นกนชายชาติ ยิงชวยชายพวกเรา
- นางฟาง - จริงหรือ.....? ฉันไม่เชื่อ
- นางปิง - (หยิบกระดามที่วางซึ่งในโถงใหญ่) อานกู....
(จวนฟางรับมาอ่านแล้วนิ่งอยู่ไม่ออก สักครู่ก็ขมหน้าสะอื้น ทุกคนทั้งเงากระ
คายไปอ่าน.....)
- นางปิง - นี่มันลายมือยิงชวย....
- นางฟาง - ฮือ...เป็นรายงานเสนอใจพวกญี่ปุ่น ไม่นึกเคย....ไม่นึกเคย หดีเพ่ตาย
ก็เพราะไอกนชายชาติกนนี้....
- นางเหวียน - รายงานแนบนี้พิสูจน์แล้วว่ายิงชวยชายชาติ หนอยแน...ขอเงินมันใช้เสียด้วย
- นางเหวียน - เรื่องเศร้า... เป็นไปไกลหรือนี่
- นางปิง - ฉันขอความเห็นพวกเราจะจัดการอย่างไร
- ทุกคน - ยิงทิ้ง.....
- นางปิง - (เดินเข้าไปจับไหล่จวนฟาง) เสียใจ...จวนฟาง ฉันรู้ว่าเธอเจ็บปวดเพียงไร
- จวนฟาง - (สะอื้น) ฉันไม่คิดว่ายิงชวยจะเลวถึงเพียงนี้
- นางปิง - จวนฟาง... เราทำงานเพื่อชาติ ชาติอยู่เหนือชีวิตของเรา เธอต้องกล้าหาญ
เธอรูสึกว่ายิงชวยต้องตาย.....
- จวนฟาง - (ร้องไห้)
- นางปิง - กฎของเราบัญญัติว่า โกรธทรยศ เราไม่เอาไว้....
- นางฟาง - (ร้องไห้....)
- นางปิง - ฉันเห็นใจเธอ เธอรักยิงชวย แต่ความรักกับหน้าที่ของเธอมันคนละเรื่อง ใน
ฐานะที่เธอเป็นจวนฟาง เธอมีสิทธิ์จะรักยิงชวย แต่ในฐานะที่เธอเป็นสมาชิก
ขบวนการเสรีจีน เธอต้องตัดใจ.....
- จวนฟาง - เธอจะให้ฉันตัดใจได้อย่างไร...?
- นางปิง - ยิงชวยทรยศ.... เธอเชื่อแล้วใช่ไหม...?
- จวนฟาง - (สะอื้น)
- นางปิง - ใช่ไหม.... ยิงชวยทรยศใช่ไหม...?
- จวนฟาง - ใช่.....
- นางปิง - โทษของกนทรยศก็เกิด.....ตาย..
- นางฟาง - (ร้องไห้)
- นางปิง - ยิงชวยต้องตาย.... เธอเห็นพ้องด้วยไหม...?
- นางฟาง - (ร้องไห้)
- นางปิง - บอกมา... จวนฟาง เราไม่มีเวลา เราต้องการมติเป็นเอกฉันท์ ในการ
พิจารณาประหารชีวิตสมาชิกขบวนการเสรีจีน...

- จวนฟาง - (บิ๊กว่ามัน) ถูกแล้ว ยิ่งชวยท่งตาย..... (ชวยเสรีจก็ร้องไห้โฮ)
(หยางปิงเขาไปลอบหลังจวนฟาง ทุกคนแสดงความรักกันใจ เมืองหันเลียง
ไปยืนหน้ามึงอยู่ทางหนึ่ง.....)
- หยางปิง - เราใจคงนึกเป็นเวกฉันทแล้ววายังชวยท่งตาย...ต่อไปนี้เราต้องการจะรู้ว่า...
ใครจะเป็นคนฆ่ายิ่งชวย
- เมืองหัน - ฉันทเอง....
- เมืองเขียน - เรายังงี้คิดว่า... จับศลาก มันบุกก็ธรรมดา
- หยางปิง - วาอย่างไร...?
- ทุกคน - (นอกจากจวนฟางซึ่งยังสะอื้นอยู่) ตกตง...
(หยางปิงฉีกกระดากบอก ๙ แผน เขียนเรื่องหมายตงไป ทันใดนั้นก็เสียง
เกวาระประทุ ๓ ครั้ง....)
- หยางปิง - เขามา
- เหลาซาน - (โผล่เข้ามา) ยิ่งชวยมา.....
- จวนฟาง - ยิ่งชวย... ยิ่งชวยมาหรือ ? (จะวิ่งออกไป แต่หยางปิงจุดไว้...)
- หยางปิง - จวนฟาง เธอคงไม่ลืมราศี.... ชาติอยู่เหนือชีวิตของเธอ เธอมีหน้าที่...
มีความรับผิดชอบ เธอคงไม่ลืม (หันไปทางเหลาซาน) ไปบอกให้เขารอ
อยู่ในห้องหนังสือของฉันก่อน แล้วคอยดูว่าอย่าให้เขาไปไหน ฉันทจะเรียกเมื่อ
ประชุมเสร็จแล้ว ออ...แล้วอย่าบอกอะไรทั้งหมด บอกว่าฉันทขอเวลาสัก ๕ นาที
(เหลาซานกลับออกไป)
- หยางปิง - จับศลากได้... ๑ นาที
(ทุกคนรีบกันเข้าไปจับศลากจากมือหยางปิง นอกจากจวนฟาง ศลากจึง
เหลือในมือหยางปิง ๒ ใบ ทุกคนก็ออกอ่าน ไม่มีใครจับได้มันที่ระบุให้เป็น
ผู้ฆา... ทุกคนมองดูจวนฟาง จวนฟางยืนตะลึง)
- หยางปิง - จวนฟาง... เหลือเธอกี่ฉันท ใครจะเป็นคนฆ่ายิ่งชวย
(หยางปิงเดินเขาไปหาจวนฟาง)
- หยางปิง - เหลือชาติเธอก็จับศลาก...
- จวนฟาง - (ร้องไห้)
- หยางปิง - จับศลาก... จวนฟาง
- จวนฟาง - (สะอื้น) หยางปิง ยิ่งชวยท่งตายฉันทไม่กิดฉันท แต่อย่าให้ฉันทฆ่าเขาเลย
- หยางปิง - คนที่จะฆ่ายิ่งชวยคือเธอหรือฉันท ไม่จำเป็นจะต้องเป็นเธอ
- จวนฟาง - แก่ฉันทจับได้เเค่...?
- หยางปิง - เธอก็คงเป็นคนฆ่า...
- จวนฟาง - หยางปิง.... โฮ...
- หยางปิง - ในนามของพระนางเสรีจีน จวนฟาง....เธอก็จับศลาก
- จวนฟาง - (มองหน้าหยางปิง) ในนามของพระนางเสรีจีน... พระนางเสรีจีน (ไปหน้า
ร้องไห้....)

- หยางปิง - เราไม่มีเวลา จัมซี่... จวนฟาง (ยื่นให้)
- จวนฟาง - ยื่นมือไปจับอย่างสิ้นเชิงออกก้มปิดหน้าต่างให้...
(หยางปิงเปิดสตูดิโอของทงกวนแล้วจัมซี่ก็...)
- หยางปิง - (กลัวปิ่นส่งให้จวนฟาง) ไรปิ่นกระบอกนี้ กระสุนมันจะเสร็จแล้ว....
- จวนฟาง - (ร้องไห้) ไร.... หยางปิง
- หยางปิง - อย่ามาไร... หน้าของเธอ จวนฟาง จะบานเสร็จเงินจะไม่เกินถ้าเราไม่ทำหน้า
- จวนฟาง - (รับปิ่นไป) ยิ่งชวย.. ฉันจะต้องฆ่าเธอ ฆ่าเธอ... ไร ยิ่งชวย..
- หยางปิง - เราจะออกไปรอในส่วนนอกๆ ไม่ เธอจัดการกับยิ่งชวยได้ในห้องนี้ (หันไปทางทุกคน) ออกไปในส่วน เธอ..เมื่อก่อนเธอไปบอกยิ่งชวยให้เข้ามา ไรทองทุกอะไรหมด...
- (ทุกคนเห็นออกประตูกลางด้านซ้าย หยางปิงเป็นคนที่ออกไป ก่อนที่ประตูนั้นหน้าจวนฟาง....) ๗๕
- หยางปิง - อย่าลืม... จวนฟาง ชาติทองอยู่เหนือชีวิตของเธอ...
(หยางปิงออกไป มีเสียงเกาะประตู ๓ ครั้ง)
- จวนฟาง - (เงยหน้าจากฝ่ามือ) ไกร.....?
- ยิ่งชวย - ยิ่งชวย...
- จวนฟาง - (ตะอื้น...ในคุกอะไร)
(ยิ่งชวยเปิดประตูเข้ามา)
- ยิ่งชวย - (ชะงัก) จวนฟาง นั่นเธอร้องไห้ทำไม...?
- จวนฟาง - (ตะอื้น...ไม่ตอบ)
- ยิ่งชวย - มีเรื่องอะไรหรือ...? หยางปิงไปไหน แล้วพวกเราเลยยังไม่มีไกรมาเลยหรือ.....?
- จวนฟาง - (ไม่ตอบ)
- ยิ่งชวย - เธอรู้ไหมว่าเรียกประชุมเรื่องอะไร...? ไกรข้าว่าเรื่องเผาโรงงานญี่ปุ่นไปไรหรือ...?
- จวนฟาง - (เงยหน้าขึ้นจ้องหน้ายิ่งชวย) ยิ่งชวย เธอรู้อะไรหรือ...?
- ยิ่งชวย - รู้อะไร.....?
- จวนฟาง - เธอยังรู้สึกลอยๆอย่างสุจริตใจไหมว่า เธอไม่ได้ทำอะไรผิด....
- ยิ่งชวย - จวนฟาง...นี่เรื่องอะไรกัน ทำไมเธอถึงร้องไห้...? เธอถามฉันทำไม?
- จวนฟาง - ฉันร้องไห้เพื่อเธอ.. ให้เธอร้องเถิด มันเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะร้อง
- ยิ่งชวย - ฉันไม่เข้าใจเลย นี่มันอะไรกัน...? เรื่องอะไรจวนฟาง? ฉันอยากรู้ได้ทันทีแล้ว หยางปิงทำอะไรเธอ...?
- จวนฟาง - (พยายามสะกดใจ) ฉันไกรมันตอบหมายจากที่ประชุมให้ทุกคนเธอ...
- ยิ่งชวย - ทุกเรื่องอะไร....?

- จวนฟาง - ยิงชวย...ฉันไม่ยากเชื่อเลยว่าเธอ...เธอ เธอได้ทำสิ่งที่ฉันไม่คิดว่าเธอจะทำ
- ยิงชวย - ฉันได้ทำอะไร...? (รู้สึกดีใจตัวเอง) ฉัน...ฉันอาจจะได้ทำสิ่งที่.....
เธอ... แต่มันไม่เสียหายอะไรนี่.....
- จวนฟาง - เธอทำอะไร.....?
- ยิงชวย - เธออย่ารู้ดีกว่า ฉันทำเพราะฉันมีความจำเป็น
- จวนฟาง - ยิงชวย หมายความว่า... นี่แปลว่า...เธอเป็นคนขายชาติ...
- ยิงชวย - (ตะลึง) ขายชาติ.... ไกรขายชาติ... *อะไรที่ใครๆก็ทำได้*
- จวนฟาง - เธอขายชาติ...
- ยิงชวย - จวนฟาง... นี่เธอคิดฉันเล่นหรือ...?
- จวนฟาง - ~~ฉันไม่ได้อะไร~~ เธอใหม่ถามพวกเราทุกคนเชื่อแล้วว่าเธอขายชาติ... ~~ขายชาติ~~
~~เสร็จสิ้น~~
- ยิงชวย - ~~(นิ่งงัน) ฉันเป็นคนขายชาติ... นี่มันอะไรกัน เธอไปเอามาจากไหนว่าฉัน~~
~~เป็นคนขายชาติ... *อะไรที่ใครๆก็ทำได้*~~
- จวนฟาง - ยิงชวย...ฉันรักเธอ แต่ฉันพูดในออก ฉันจบน... ~~ฉันไม่อยากว่าเธอขายชาติ~~ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ทำให้ฉันต้องเชื่อ....
- ยิงชวย - อะไร...? อะไรทำให้เธอเชื่อ
- จวนฟาง - นี่... (ยื่นรายงานที่ยิงชวยได้เขียนในคุกมาซึ่งมีการขอเงินไว้ในตอนท้าย)
- ยิงชวย - (รับไปอ่านแล้วย่นคาง)
- จวนฟาง - เธอเขียนรายงานฉบับนี้นี่ใช่ไหม..? เธอเซ็นชื่อของเธอลงไปใช่ไหม ?
- ยิงชวย - (นิ่งอึ้ง)
- จวนฟาง - ยิงชวย เธอนิ่ง...หมายความว่า หมายความว่า...เธอเขียนจริงเช่นนั้นหรือ
- ยิงชวย - (ถอนใจ) ถูกแล้ว..... ฉันเขียน
- จวนฟาง - ยิงชวย... (ปลุกหนารองไท)
- ยิงชวย - จวนฟาง.... (เข้าไปกอด...แต่จวนฟางผลักออกห่าง) ฉันไม่ได้ขายชาติ
ฉันไม่ได้ขายชาติ ฉันมีรองไก่อัดฉันไม่ได้ขายชาติ.....
- จวนฟาง - เธอไม่ได้ขายชาติแล้วเธอติดต่อกับผู้ปล่อยทำไม...? รายงานฉบับนี้นี่เธอได้
เขียนลงไปว่าเธอไปทำอะไรมาบ้าง... ทำเพื่อประโยชน์ของผู้ปล่อย...แล้วก็...
โอ...ยิงชวย...เธอยังเขียนลงไปอีกว่าเธอต้องการ... เธอขอเงิน
มากมา... เธอกดหาเงินนี้ไว้ เงินผู้ปล่อย...โอ...เงิน...เงิน...เงิน
คือพระเจ้าของเธอ...
- ยิงชวย - จวนฟาง.... เธอเข้าใจผิด
- จวนฟาง - ฉันไม่ได้เข้าใจผิด เธอจะปฏิเสธลายมือเธอที่เขียนหรือ...?
- ยิงชวย - (นิ่ง) ถูกแล้วฉันเขียน ฉันเขียนรายงานฉบับนี้นี่จริง แต่ว่า... ฉันไม่ได้
ทรยศต่อชาติ
- จวนฟาง - เธออยู่ข้างใจฉันไม่เข้าใจ เธอมีความลับกับผู้ปล่อย เธอเก็บเงินผู้ปล่อย แล้วเธอ

- บอกว่าเธอไม่ได้ทรยศต่อชาติ...
- ยังชวย - ~~ฉันไม่ได้ทรยศต่อชาติ ฉันไม่ได้ทรยศต่อชาติ ใครว่าฉันทรยศต่อชาติ... ไ้~~
~~พวกนั้นไร้โทษ....?~~
- จวนฟาง - เราทุกคนคงจะเห็นว่าเธอทรยศต่อชาติ เธอขายชะบวนเสรีจีน
- ยังชวย - ~~(เดินไปเดินมา) เรื่องมันไม่ใช่ใจกัน ไม่เข้าใจกันโดย ฉันคงทำอะไร~~
~~เพื่อจะให้มันตายใจทางหาก~~
- จวนฟาง - ~~ฉันไม่มีใครเขาเชื่อเธอ~~ หมอ
- ยังชวย - แมแต่เธอก็ไม่เชื่อ
- จวนฟาง - ฉันถูกไม่ถูก ความผิดของเธอในเอกสารฉบับนี้ทำให้ฉันทำอะไรไม่ถูก...ฉันไม่
เข้าใจ...ไม่เข้าใจจริง ๆ
- ยังชวย - หมายความว่า.... เธอหรือว่าฉันขายชาติ
- จวนฟาง - อย่าให้ฉันตอบเลย....
- ยังชวย - (ถอนใจยาว) ฉันขายชาติ....คนอย่างฉันก็กลายเป็นคนขายชาติไปแล้ว แม้
แต่คนที่ฉันรักก็เชื่อว่าฉันขายชาติ... นี่ฉันจะอยู่ไปทำไมกัน...
- จวนฟาง - ยังชวย เธอต้องการจะตายใช่ไหม....?
- ยังชวย - ถ้าเธอก็คิดว่าฉันขายชาติ ฉันก็อยากจะตาย...
- จวนฟาง - เธออยากจะตาย (นิ่งก้มแล้วถอนใจ) ฉัน...ฉัน... (ชนหน้าโต๊ะอื่น)
- ยังชวย - ~~ทำไม...?~~
- จวนฟาง - ฉันโกรธแล้วที่จะให้เธอตาย
- ยังชวย - หมายความว่าอะไรจวนฟาง....?
- จวนฟาง - เพื่อเกียรติยศของเธอเอง....ใช่เป็นกระบอกนี้ (ยื่นปืนโท)
- ยังชวย - นี่อะไรกัน....?
- จวนฟาง - เธอต้องการจะตายไม่ใช่หรือ....?
- ยังชวย - ฉันอยากตาย ถ้าเธอเชื่อว่าฉันขายชาติ เธอเชื่อหรือเปล่า....
- จวนฟาง - ฉันเชื่อ....
- ยังชวย - (ยื่นปืนพกคัง) เธอเชื่อ....?
- จวนฟาง - ฉันช่วยไม่ได้ยังชวย เอกสารฉบับนี้ทำให้ฉันเชื่อ....
- ยังชวย - (โกลงศีรษะอย่างเสียใจ) ถ้าเธอเชื่อเช่นนั้น.... ฉันก็อยากตาย
- จวนฟาง - (ยื่นปืนโท) นี่ปืน... เพื่อเกียรติยศของเธอเอง จักการเสีย...
- ยังชวย - (งวยงง) นี่เธอพูดเล่นหรือพูดจริง....
- จวนฟาง - พูดจริง...
- ยังชวย - เธอต้องการให้ฉันตาย...แบบนี้หรือ... จวนฟาง
- จวนฟาง - ยังชวย...ฉันรักเธอ...รักเหลือเกิน...เกลียดก็ยังรัก แต่ว่าฉันต้องสละเธอ
เพื่อเกียรติยศของเธอ เพื่อหน้าที่ของฉัน... เพื่อชะบวนเสรีจีน...
- ยังชวย - จวนฟาง... นี่แปลว่า เธอต้องการให้ฉันตาย....?

- จวนฟาง - ไม่ไฉนต้องการ.... ชะบวนเสรีจิ้นต้องการ....
- ยั้งชุย - ~~ชะบวนเสรีจิ้นต้องการให้เลิกตาย...?~~ เธอหมายถึงหยางปิงและเทียน...? ~~.... เชนนั้นหรือ~~
- จวนฟาง - ยั้งชุย.... เธออยู่ในชะบวนเสรีจิ้นมาตั้งแต่ต้น เธอรู้ว่าการที่เธอ
ทอดชะบวนเสรีจิ้นก็กลัวความตาย... เราโคปรระชุมกันแล้ว เราโคลงมือแล้ว
เธอต้องตาย เธอจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้
-
- ยั้งชุย - ฉันถูกตีเพาจากมาประหารชีวิต....?
- จวนฟาง - ถูกแล้ว... เราโคมีการจับสลากรันตามธรรมนิยม แล้วก็... แล้วก็...
- ยั้งชุย - เธอจับสลากรันค่าใด.... เธอถือเพียรชีวิตของฉัน... จิ้นไรใหม่... จวนฟาง
- จวนฟาง - (ถอนใจ) ไร...
- ยั้งชุย - เธอจะฆ่าฉันลงหรือ...? เธอไม่รักฉันแล้วหรือ... จวนฟาง...?
- จวนฟาง - ฉันรักเธอ.. ฉันจะรักใคร่ไม่ได้อีกแล้ว นอกจากเธอ แต่.. ยั้งชุย ข้า
จะรอกชีวิตอยู่ได้ก็เพราะทุกคนทำหน้าที่...
-
- ยั้งชุย - แค่นั้นไม่พอตาย... ฉันรักเธอ.. ฉันจากเธอไม่ได้.. (เขาไปทอด...
ถูกเขากอดร่ำพรอด)
- จวนฟาง - ขออภัย.. (สะอื้น.. แค่นั้นใจ) ฉันก็จากเธอไม่ได้ ฉันรักเธอคนเดียวเท่า
นั้น แล้ว... เราทุกคนมีหน้าที่... มีเกียรติยศ... มีคำมั่นสัญญา ฉันได้สัญญา
แล้วว่าจะต้องทำหน้าที่ของฉัน
- ยั้งชุย - หน้าที่... เธอมีหน้าที่... โอ... (ปิดหน้า) เธอมีหน้าที่จะฆ่าฉัน.. ฉันก็
ยืนเคียงกายจวนฟาง แค่นั้นไม่พอ... เมื่อถึงคราวฉันจะต้องจากเธอ...
- จวนฟาง - เราจะจากกันชั่วคราวเท่านั้น... เราจะพบกันอีกในโลกใหม่ เธอตายก่อน
อีกไม่กี่วันฉันก็จะตามเธอไป....
- ยั้งชุย - แค่นั้นพอไม่ได้... จวนฟาง ฉันพอนไม่ได้
- จวนฟาง - ไร... ยั้งชุย....
- ยั้งชุย - อย่าฆ่าฉัน... จวนฟาง อย่าฆ่าฉัน... ให้เราหนีไปด้วยกัน หนีไปอยู่ใต้ดิน...
หนีไปไหน ฉันไม่ต้องการจะเห็นเลือด ไม่ต้องการจะเห็นความทารุณของ
สงครามอีกแล้ว....
- จวนฟาง - ยั้งชุย... ทำไมเธอจึงพูดอย่างนั้น... เราหนีไม่ได้.... เราหนีชะบวน
เสรีจิ้นไม่ได้... ถ้าเราหนี... เราก็ตึงชาติ... ถ้าเราทิ้งชาติ.....
ชาติก็ตาย....

[illegible]

Q 4573

1206

20

100
๒๐๓
VWA
PHT
OH
WTO
1 W
คท
๑๖
705
กค
ม.

(จวนฟางก้อย ๆ ยกปิ่นขึ้นจ่ออกยังซุ่ยแล้วลั่นโก... ยังซุ่ยร้องโอ้ย... หลั่งเหงา
หลัง แล้วไปลงใบวางแขนรองจวนฟางแนบนิ่งไปกรุหนึ่ง จวนฟางนิ่งอัน...)

- ยังซุ่ย - จวนฟาง... จวนฟาง... เธอยังฉัน... ?
จวนฟาง - ยอดรัก... ยอดชีวิต... (ชมหน้าคงสะอื้นกับหน้าของยังซุ่ย...)
ยังซุ่ย - จวนฟาง เธอบอกว่าไม่ยังทำไมเธอจึงยังเล่า...? ฉันเข้าใจแล้ว... ฉันเข้าใจแล้ว... เธอเก่งมาก... เธอทำหน้าที่ของเธอดีมาก... แล้ว...
แล้ว... จวนฟาง ฉันไม่ไถ่หยกศต่อชาติ... ฉันกำลังจะตาย... จงเชื่อฉัน...
ฉันจะไถ่หยกศเธอเพื่ออะไร...? เชื่อฉันสักนิด... ฉันไม่ไถ่หยกศต่อชาติ... ฉัน
เงินของมันเป็นจริง... ฉันหลอกมัน... มันไม่ไถ่ความจริงอะไรจากฉันเลย...
ฉันยอมมันเพื่อจะเอาเงินมาไร... ความรักของฉัน... ถ้าจะมี... จวนฟาง...
ก็มีเพียงว่าฉันเอาเงินของมันมา... จวนฟาง... ไปรักเธอ... ฉันไม่ไถ่
ขายชาติ... ไม่ไถ่ขายชะบวนเสรีจีนของเรา...

- จวนฟาง - ยังซุ่ย... จริงหรือ... จริงหรือ...? ยอดรัก... เธอไม่ไถ่ขายชาติจริงหรือ
ยังซุ่ย - ฉันไม่ไถ่ขายชาติ... ฉันไม่ไถ่ขายชาติ... โอ้ย...
จวนฟาง - (กอดแนบ) ยอดรัก... โอ... ยังซุ่ย...
ยังซุ่ย - (บ๊ักตัว) จวนฟาง... ฉัน... ฉัน... กำลังจะตาย... ฉันรักเธอ
จวนฟาง - ฉันรักเธอ... รักเธอคนเดียวเท่านั้น... ยอดชีวิต...
ยังซุ่ย - (ยิ้ม) ฉัน... ฉันมีความสุขแล้ว... เราจะพบ... กันใหม่ จวนฟาง... ฉัน
จะไปรอเธออยู่ก่อน... รอให้ชะบวนเสรีจีน... จงเจริญ... หยางปิง...
เกินต่อไป... เกินต่อไป

(ยังซุ่ยสั่นใจ... กอดแนบอยู่ในวงแขนจวนฟาง)

- จวนฟาง - ยังซุ่ย... ยังซุ่ย... โอ... ยอดรัก... (จวนฟางชมหน้าสะอื้น)
(หยางปิงเปิดประตูนำสมาชิกชะบวนเสรีจีนเข้ามาหยุดนั่งมองคู่ยังซุ่ยและจวนฟาง
แล้วก็เดินตรงไปหาจวนฟาง จวนฟางยังคงกอดศยังซุ่ยอยู่...)

- หยางปิง - เธอไถ่ทำหน้าที่ของเธอแล้ว จวนฟาง ฉันขอชมเธอ...
(จวนฟางยังคงสะอื้นอยู่)

- หยางปิง - เพิ่งเขียน... ซีนยาน... อ้อ... เมืองหลันควัย เร็วเข้าช่วยกันเอาศยังซุ่ยไป
ฝังเสียในส่วน

(คนทั้งสามเข้าไปค้ำศยังซุ่ยไปจากจวนฟาง จวนฟางยืนขึ้นชมหน้ากับคู่สามี)

- หยางปิง - ฉันเห็นใจเธอ... แต่หน้าที่ต้องอยู่เหนืออะไรทั้งหมด เธอทำถูกต้องแล้ว
(เหล่าขานวิ่งพรวดพรากเข้ามา ส่วนคนที่กำลังช่วยกันค้ำศยังซุ่ยจึงยืนค้ำอยู่
อยู่)

- เหล่าขาน - ดูป็นมา... ดูป็นมา...

- หยางปิง - เร็ว... พวกเรา... หลบออกไปในส่วน... เร็ว...

(ทันใดนั้นเสียงปิ่นกั๊ตดังขึ้นอย่างฉับจากภายนอก ก็... ฉาก)

- หยางปิง - (แง่มประตู่) เราถูกล้อมแล้ว... หมอบลง...
(ทุกคนหมอบต่ำเพื่อหลบกระสุน)
- เฟิ่งเชียน - หยางปิง... นี่จะทำยังไงกัน...?
- หยางปิง - (นิ่งกึก กลานไปทางประตูด้านข้างแง่มออกแล้วชะเง้อมองออกไปทางช่องหน้าต่างภายใน... เสริฐแล้วก็กลานกลับมาที่หน้าต่างกลางห้อง ชะเง้อ. กู๊ด)... มันล้อมเราหมดแล้ว ทั้งตำรวจญี่ปุ่นตำรวจจีน เราไม่มีทางออก... (นิ่ง) ทุกคน... สู้... สู้ตาย
(เฟิ่งเชียนเขาไปเปิดช่องกำแพง ลากเอาที่มู่อาวุธออกมา เปิดฝืดและจ้ายปืน... กระสุน ตลอดจนลูกกระบอกกระป๋องไทเทเนียม...)
(เสียงปืนข้างนอกเจี๊ยบดัง.... แล้วมีเสียงคนเขย่าประตู่)
- คนเขย่าประตู่ - เปิด.... เปิดประตู่เถียวนี้...
(หยางปิงยังไปที่ประตู ๑ นึก มีเสียงร้องโหย... และเสียงคนถ่ม...)
(ต่อจากนั้นเสียงปืนจากข้างนอกก็ระดมยิงอย่างหนัก กวไรจางเสียงและเสียงชวดยว...)
- หยางปิง - พวกเรา... ยัง...
(ทุกคนหาที่กำบังตามข้างหน้าต่าง แล้วเริ่มดมมือยิง... เสียนเหวินเป็นคนที่แรกที่ถูกปืนล้มลง... เมิ่งหลินเขาประคอง)
- เสียนเหวิน - โหย....
- เมิ่งหลิน - เสียนเหวิน... เธอถูกปืนหรือ... ?
- เสียนเหวิน - อย่าห่วงฉัน ไปทำหน้าที่ของเธอ จัน... จันไม่เป็นไร... (พุ่มอง กับพี่... สิ้นใจ... เมิ่งหลินเขาประจำที่ยิงต่อไปอีก...)
- หยางปิง - เฟิ่งเชียน... ระเบิดมือ... ขว้างเร็ว มันรุกเข้ามาแล้ว (ชะเง้อที่หน้าต่าง)
(เฟิ่งเชียนขว้างระเบิดกระป๋องออกไปทางประตูที่แง่ม เสียงระเบิดก็ดัง)
(ทันใดนั้น เหล่าซ่านก็ล้มลง กระสุนถูกที่ขา ด้วยความเมาเลือด เหล่าซ่านเขาแยงระเบิดกระป๋องจากเฟิ่งเชียน แล้วเปิดประตูกลางจะกลานออกไปข้างนอก....)
- เฟิ่งเชียน - (เขาลุกขา) เฮ้ย... เหล่าซ่าน... มันจะออกไปไหน อย่าออกไป... อย่าออกไป....
- เหล่าซ่าน - อย่า... ปล่อยข้า.. ปล่อยข้า ข้าจะออกไปของมัน.. ข้าจะออกไปของมัน..
- เฟิ่งเชียน - อย่าออกไป... อย่าออกไป.. เหล่าซ่าน... อย่าออกไป...
(เหล่าซ่านกับเฟิ่งเชียนหงายหลัง แล้วกลานออกไป.. มีเสียงระเบิด แล้วมีเสียงคนร้อง... โหย....)
- หยางปิง - (ชะเง้อหน้าต่าง) เฟิ่งเชียน... ระเบิดมือ.. เร็ว...
(เฟิ่งเชียนแง่มประตู่ขว้างระเบิดกระป๋องออกไป เสียงระเบิดถ่ม...)

(ซีหยวนยังไม่วินิจฉัยเป็นขึ้นโต๊ะ จะระงับอยู่ทางขวา แต่ทันใดนั้นก็สะดุ้ง
ตื่นนึกหนึ่งก็แฉกมาเฉียดหัวใจ ซีหยวนคิดว่าคงมาตื่นใจที่ในห้อง....)

จวนฟาง - ซีหยวนถูกปิ่น....

หวยเหวิน - ซีหยวน.... ซีหยวน....

ซีหยวน - หวยเหวิน... ชีวิตคือเกม... ฉันเล่นเกมของชีวิตจบแล้ว ฉัน..ฉัน..ไปจะ
ขอให้ชะวนเสร็จจึงเดินต่อไป.....เดินต่อไป....

(หวยเหวินเต็มไปด้วยความโกรธแค้น... แฉกประตูเปิดกระป๋องจากเฟิงเซี่ยน
แงบประตูขว้างออกไป กระสุนปืนนัดหนึ่งแฉกมาถูกไหล่ซ้าย จึงกุมไหล่... เธอ
มาในห้อง....)

เมิ่งหลิน - หวยเหวิน... ระวังอย่าเย็น อย่าเย็น... หมอบลง

เฟิงเซี่ยน - หวยเหวิน.... เธอถูกปิ่น... (เขาประหลาด)

หวยเหวิน - กลับไปทำหน้าที่ของเธอ... ฉันไม่เป็นไร กลับไป....เฟิงเซี่ยน

(เฟิงเซี่ยนคลานกลับไปยังต่อไปตามเดิม ไม่ทันสังเกตเห็นหวยเหวินซึ่งแอบใน
เธอถูกระเบิดกระป๋องมา ๓ ลูก แล้วกอด ๆ คลานออกไปทางประตูกลาง...
หยางปิงเห็นเขาก็เผลอเขาจับ... แต่ไม่ทัน)

จวนฟาง - หวยเหวิน... อย่าออกไป...

หยางปิง - หวยเหวิน...ออกไปไม่ได้

เมิ่งหลิน - หวยเหวิน.... หวยเหวิน...

หวยเหวิน - (ตะโกนเข้ามา) ฉันตาย ๑ แต่มันต้องตาย ๑๐

(มีเสียงระเบิด ๓ ครั้ง กัด ๆ กัน มีเสียงหวยเหวินหัวเราะแล้วก็ร้องไห้...
เฟิงเซี่ยนแงบประตูออกดู....)

เฟิงเซี่ยน - หวยเหวินยังไม่ตาย... หยางปิง เธอยังสะกดไว้ ฉันจะออกไปจากเธอ
หวยเหวินเข้ามา....

(เฟิงเซี่ยนหมอบออกไปทางประตูกลาง...)

หยางปิง - เฟิงเซี่ยน อย่าออกไป... (เมื่อเห็นว่าเรียกไว้ไม่ได้ก็หันเข้ายังสะกดการ
ของซาชิก... ทำทามันจะศูนย์ใหม่....)

(เฟิงเซี่ยนอุ้มหวยเหวิน ระมัดอุ้มกริ่งลากกริ่งเข้ามาทางประตูเดิม...)

(เฟิงเซี่ยนถูกปิ่นที่ออก.... โฉกิตของ....)

จวนฟาง - เฟิงเซี่ยน.....

หยางปิง - เฟิงเซี่ยน... เธอถูกยิง...

เฟิงเซี่ยน - ไม่เป็นไร ดูหวยเหวิน ฉันจะขว้างระเบิดใส่มันเอง

(เฟิงเซี่ยนกอด ๆ พะยุงกายกลานไปที่ประตู แฉกออกแล้วขว้างระเบิดออกไป
๒ - ๓ ลูก... เสียงระเบิดกู่ใหญ่....)

- หยางปิง - (ประคองห้วยเหวิน) เป็นอย่างไรบ้าง... ห้วยเหวิน ?
- ห้วยเหวิน - ฉันกำลังจะหาเธอไป.... หยางปิง.... ฉันทำหน้าที่ของฉันเสร็จแล้ว... ฉัน
ฉัน.... มีความสุขเหลือเกิน.... (มองห้วยเหวินใจ)
(หยางปิงวางห้วยเหวินแล้วเงยประตูดอก)
- ปิงเขียน - หยางปิง... ดูกระบอกหมกแล้ว
- ปิงหลัน - หยางปิง... มันรักเธอมาแล้ว...
- จวนฟาง - ~~(วิ่งต่อไป) อย่าคอย... ตายอยู่กับที่~~
- หยางปิง - (แอบเงยประตูดอกอย่างใจเย็น.. นิ่งคิด.. แล้วคิดขึ้นใจ) ทุกคนคอย... อย่า
ไปมีประโยชน์ อ้าวเธอเราไปขอ.. ปิงหลัน เธอจะยุ่งเฟิงเขียนไปในส่วน
จวนฟางตามไปคอย ฉันจะอยู่ระวังหลังให้ เราคงเสีย ถ้าฉันไม่สะกด
ในส่วน เราต้องออกไปข้างนอกโลกทางอุโมงค์ เร็ว... ไปที่อุโมงค์ใต้ดิน.. เร็ว
เขา.....
(ปิงหลันยุ่งเฟิงเขียนออกทางประตูข้าง จวนฟางถือปืนตามไป.. หยาง
ปิงยังสะกดวิชาฝึกไว้อย่างเข้มแข็ง ทดตะเภาสามคนไปถึงอุโมงค์แล้วก็มุด
ออกจะวิ่งออกทางประตูข้าง แต่ทันใดนั้นเองกะสุนก็พุ่งเข้ามามากมาย
เมื่อเห็นว่าจะหนีไปไม่รอด หยางปิงก็เข้าไปห่มทอง หยวนเชือกปลดอยมันไถ
เชือกให้หอยลงมา แล้วป็นขึ้นไปบนเพดานทอง เมื่อขึ้นถึงเพดานแล้วก็ชักมัน
ไถขึ้น....)
- (มีเสียงกระแทกประตู ประตูเปิด นาคาบุระนำทานากา, ทาเคดา, จาวซัง
และพลตำรวจกักพลทหารญี่ปุ่นอีก ๒-๓ คนเข้ามา....)
- นาคาบุระ - หนีไปหมดแล้ว.... ทหาร คนทุกห้อง..
- จาวซัง - ตำรวจ.. คนทุกห้อง
(ทานากา, ทาเคดา, กับพลทหารญี่ปุ่น พร้อมด้วยตำรวจ ๒-๓ คน ออกไป
ประตูข้าง เพื่อดูคนบน.. เหลืออยู่แต่นาคาบุระกับจาวซัง....)
- นาคาบุระ - (เก็บเหยี่ยวคู่พิศ พิศยังขยับ) อ้าว.... ยังขยับ
- จาวซัง - ยังขยับ... แล้ว ๕ ของท่านไม่โชหรือครับ
- นาคาบุระ - เขาเคยขยับผม เอะ... นี่ทำไมจึงมายังกับเขาอยู่ที่นี่...?
- จาวซัง - นั่นสิ มันกลับไปแล้วมายังใจกันแน่ ถ้ามันเป็นด้วยลับของเราไม่โชหรือ...?
- นาคาบุระ - ผมง... พุทไม้อุค นี่ตายถึกัน... (นับ) ยังมีอีก หายไปไหนหมด...
- จาวซัง - บางทีจะมีเพียงเท่านั้นกระมัง ? ฉันหัวหน้าทั้งนั้นนี่... ว่าพวกหัวหน้ามีไม่กี่
หรือ
- นาคาบุระ - อะไรได้ สายลับญี่ปุ่นของผมบอกว่า หัวหน้าทั้งหมดมีเจ็ดคน นี่มีอยู่ ๓ คน
ไม่นับยังขยับ มันคงหนีไปได้ ๔ คน คิดผมว่ามันไปไม่ได้ เราคงอยู่รอดมา
มันจะไปได้อย่างไร ?

(ทวนากา, ทาเลกา และทหารญี่ปุ่นพร้อมด้วยตำรวจจีน ๒-๓ คนเข้ามาทางประตูข้าง, จับหยางซุน หยางไท่ไท่ หัวเชียง หยวนเหมยเข้ามา)

ทากามุระ - เราต้องขอโทษ เราต้องจับท่านฐานเป็นเสรีจีน

หยางซุน - ผมไม่ใช่

ทากามุระ - นี้อะไร....? (ชี้ที่หัวซึ่งนอนอยู่เกลื่อน)

หยางซุน - ผมไม่ใช่... ผมไม่รู้เรื่อง

ทากามุระ - ไกรจะเชื่อ ทวนากา..จับ

(ทวนากาเข้าจับหยางซุนที่มือไขว้หลัง หยางไท่ไท่เข้าขวาง ถูกผลักลง หยวนเหมยวิ่งเข้าขวางแต่ทวนากาเกาะกิ้งไป หัวเชียงสะดุ้งเข้าไปถอยหนี หัวเชียงร้องหวีดด้วยความกลัว.....)

ทวนากา - แกล้งแกล้งอะไรเสรีจีน (หัวเราะ) ประเดี๋ยวก็รู้ว่าใช่หรือไม่ใช่ ทาเลกา เอาตัวไป...

(ทาเลกาเข้าไปลากตัวหยางซุน... หยางซุนขัดขืน)

ทาเลกา - โอ้ทำไมแก มันจะสู้หรือ...? เอาเสียเถอะ... (ถ่มน้ำหยางซุน)

หัวเชียง - พอ.....โอ...พอ (วิ่งเข้ากอดหยางซุน ร้องไห้)

ทาเลกา - จะรอนหาอะไรกัน...? (กระชากตัวออกมาแล้วเหวี่ยงลงกับพื้น) ประเดี๋ยวตาย.... อยากรายหรือ ?

หยวนเหมย - พี่.... (วิ่งเข้าไปประคองหัวเชียง) พี่จ๋า เจ็บไหม...? (หัวเชียงร้องไห้) โอ้ใจร้าย... มันทำใคร่แค้นจริงๆ

ทาเลกา - หนอยนะ.. อีนี่เด็กพริกขี้หนู เอาเสียเถอะ... (เข้าจับหยวนเหมยลากไป)

(ทันใดนั้นเสียงปืนดัง ๑ นัด หยางปิงยังคงมาจากชื่อ ทาเลกาพุ่งออกมาจับตัวตายทันที ทุกคนมองขึ้นไปตามเสียงปืน ก็เห็นร่องไหมดบนเพดานซึ่งมีปืนยิงลงมา (ทวนาการับหมดเข้าข้างหลังหยางซุน ญี่ปุ่นและตำรวจจีนหาที่กำบัง หยางซุน หยางไท่ไท่ หัวเชียง หยวนเหมยไม่หลบ....))

ทวนากา - ไกรอยู่ข้างบน...?

ทากามุระ - หยางปิง... ลงมาเสียที ๆ

ทากามุระ - ตอนที่ ๑๘/๑๖
(ทันใดนั้น... หยางปิงยังคงมาอีก ๓ นัด (โซ่แก่กระแทกในโรง... ในห้อง... โซ่กระสุนพาด....))

ทากามุระ - หยางปิง... ทั้งปืนเสีย... ลงมา

เสียงหยางปิง - กูไม่ลง...

ทวนากา - จะลงหรือไม่ลง ?

เสียงหยางปิง - กูจะลงไปทำไม...?

(หยางปิงยังคงมาอีก ๒ นัด โซ่แก่ปะทะแตก)

ทวนากา - โอ้....

- นาคามูระ ..- ทายางปิง...อย่าปิง โยนเป็นดงมาเดี๋ยวนี้ มันไม่ใช่ประโยชน์หรอก ดงมาเสีย
 รวงผึ้ง - *คือ... ทายางปิง ไม่ปิง...ได้บุญได้กุศล...ทั้งนี้แหละ.*
 (ทายางปิงระดมยิงดงมาอีก โยนกลปะทะแตกแตกแทนกะสุน ทานากาโกรธมาก
 จึงทำท่าจะยิงทายางสุน หยวนเหมยกะโหลกเขากักมือ ทานากาเหวี่ยงกระเด็น
 ไช้ป็นก็กระเด็นเหมยดงมาว่าแน่ปิงไป หัวเขียง ทายางไทไท ร้องหวีดวิ่ง.
 เขาไปประลองหยวนเหมย...)
- นาคามูระ - ทายางปิง...จะดงหรือไม่ดง ถ้าไม่ยอมดง... ทายางสุนตาย ทานากาจัดการ
 (ทานากาเอาปืนจ่อหลังทายางสุน)
- ทานากา - กูยิงพอมีงั้น... ถ้าปิงไม่ดงมา
- นาคามูระ - จันตึกฎาวาจะไม่ทำอะไร ดงมาเถิดทายางปิง
- เสียงทายางปิง- แนหรือ...นาคามูระ ไม่ทำอะไรแนหรือ...?
- นาคามูระ - ไม่ทำ...
- เสียงทายางปิง- งั้นปล่อยพอเสียก่อน....
- นาคามูระ - ดงมากอนนี่ แล้วจึงจะปล่อย
- เสียงทายางปิง- ไม่เอา... ปล่อยพอก่อน ถ้าไม่ปล่อย... กูไม่ดง
- ทานากา - มีงไม่ดงแนหรือ ? ถ้าไม่ดง พอมีงตาย... เอา... (เอาปืนชี้ท้ายทอย)
 กูจะนับ ๑ ถึง ๑๐ ถ้าดงสิบแล้ว มีงไม่ดง.....กูยิง..
- นาคามูระ - ดงมา...ทายางปิง แกไม่มีทางรอดหนา อย่าให้ตองเสียเลือกมากกว่านี้โดย
 รวงผึ้ง - *ทอยปิง ดงมาเดี๋ยวนี้.*
- ทานากา - วายงใจ... กูนับคณะ.. หนึ่ง.....
- เสียงทายางปิง- โอ้ศักดิ์นรก...
- ทานากา - สอง.....
- เสียงทายางปิง- โอ้หมาป่า....
- ทานากา - ดีแล้ว.... สาม....สี่....ห้า....หก....
- เสียงทายางปิง- ไก่จันจ้อราย... มีงจะยิง กอนไม้ดงมาขึงงั้นหรือ...?
- ทายางสุน - ทายางปิง....อย่าดงมา พอยอมตาย....
- ทายางไทไท - (โยนเขากอทายางสุน) ทายางปิง... ดงมา... ดงมา.. อย่าให้เขาฆ่าพอ
- ทานากา - จะดงหรือไม่ดง...? กูนับต่อไปคณะ.. เจ็ด...
- เสียงทายางปิง- มีงยิงคนกูมิด.. มีงไม้อายบางดงหรือ...?
- ทานากา - อย่าพูดมาก...จะดงมาใหม่...? แปด...
- นาคามูระ - ดงมา... ทายางปิง...ดงมา
- ทายางสุน - อย่าดง... เลือกลพออย่าชี้ขาด... พอไม่กลัวตาย...
- ทายางไทไท - ดงมา...ดงมา เขาจะฆ่าพอ..เห็นไหม...? เขาจะฆ่าพอ
- หัวเขียง - พี่....พี่จ๋า ดงมาเถิด มันจะฆ่าพอแล้ว (ยังถังกอดหยวนเหมยอยู่)
- เสียงทายางปิง- ทานากา.... ปล่อยพอกู แล้วจะดง...
- นาคามูระ - ดงมากอนนี่.... ทายางปิง...

- เสียงหยางปิง- ลงมาแล้วจะทำไม...?
- นาคามุระ - ไม่น่าไม...
- เสียงหยางปิง- แนหรือ...?
- นาคามุระ - แน...
- เสียงหยางปิง- ไกรจะรับรองว่าไม่ทำไม...?
- างซิง - ฉันทันรับเอง...
- านากา - โอئی...พูดความจริง... มึงจะลงหรือไม่ลงก็แล้วแต่มึง กูจะยิงพอมีงะ.....
เมื่อก็กันนั้นแปล.....ที่.....เกา.....
- หิวเซียง - พี่จ๋า....ลงมา พี่จ๋า....ลงมา
- หยางไท่ไท่ - อาปิง...ลงมาเร็ว ๆ ลงมาเดี๋ยวนี้... อาปิง....อาปิง...
- หยางฮุ้น - (ยึกตัวขึ้น.... หลับตา) อาปิง อย่าลงมา เดี๋ยวจะลงมาหรือไม่ลงมา มันก็เท่ากัน มันตายทั้งนั้น เลือดพออย่าชี้ขาด...
- านากา - จะลงหรือไม่ลง...? เมื่อก็กันนั้นเกา.....ที่.....
- เสียงหยางปิง- หยุด... ทานากา กูลงไปเดี๋ยวนี้...
- านากา - (หัวร่อ) โลกนอนวกลงหมดเรื่องกันเท่านี้เอง
(หยางปิงทั้งมันโคเชือกลงมา แล้วค่อย ๆ โยนมันโคลงมาจากเพดาน ถ้าจับอยู่ที่ทานากา ทานากาเลื่อนกระบอกลงไปจากท่ายห้อยของหยางฮุ้น แล้วจะลงมายังหยางปิง หยางปิงเห็นก็ยกปืนขึ้นจะยิงบ้าง แต่สับนกแปล... จึงรู้ว่ากะสุนหมด จึงรีบเอาปืนแท่นเขมขัด พยายามจะรูดลงมาอย่างรวดเร็วที่สุด แต่ก็ไปทันพอขยับตัวรูด ทานากาก็งยักตะนัด ๒ นัด แต่ตะนัดที่ถูกที่สำคัญ หยางปิงสะดุ้ง... เอื้อมทุกนัด แม่นะนั่นก็พยายามรูดเชือกลงมา แต่ก็ล้มลงหายใจเสียงก๊อ...
จึงห้อยทองแดงอยู่ งามซิงรูดหามแต่ไม่สำเร็จจึงยืนตะลึงถอนใจยาว...
ทานากาจะยิงนัดที่ ๓ หยางไท่ไท่หายตะลึงก็โชนเข้าขวาง กระสุนถูกอกคัมพู...
สิ้นใจ.....)
- หิวเซียง - วาย.... แม่จ๋า... (วิ่งเข้ากอดแล้วร้องไห้)
(หยางฮุ้นเห็นเบ๊ยตาย ก็เดินเข้าไปดูศพทั้ง ๆ ที่มือยังถูกมัดไว้หลังอยู่ ยืนนิ่งปลงอนิจจังแล้วก็นั่งไปยังทานากาอย่างเยือกเย็น....)
- หยางฮุ้น - กูไม่มีมือ ไม่มีปืน แตกูกก็จะสู้มึง (เดินเข้าหาได้.....)
- านากา - อย่าเขามา.... กูยิงมึงแน
- านากามุระ - หยางฮุ้น.... หยุด
(หยางฮุ้นยังคงเดินเข้าหาทานากา)
- านากา - หยุด.... อย่าเขามา...
- (หยางฮุ้นยังคงเดินเข้าหา.... ทานากายิง ๑ นัด หยางฮุ้นสะดุ้งเอื้อม... แต่ยังคงเดินเข้าหาไป หิวเซียงร้องหวีด... ทานากายิงอีก ๑ นัด.....)

หยางสุนชวนจะลม... พยายามให้เขาไปให้ถึงหัวทวนากา ทานากาจึงยัง
นึกที่ ๓ หยางสุนจึงถามว่า หัวเชียงหัวกรองแล้วไม่เขากอดศพหยางสุน ผู้
เคยเป็นหยางสุนกองกะที่อยู่มัธยมกลางเวที่ ข้าง ๆ บ้านโคกที่มีศพหยางปิง
หอยอยู่... เพื่อจะใดเป็นภาพสุดท้ายเมื่อมานิด.....)

- นากามุระ - ยังซากอีก ๔ คน... ตามเอาตัวมาให้ได้
(นากามุระเดินนำทวนากากับพวกออกไปทางประตูกลาง..... จางซึ่งเดิน
ตรงไปยังหัวเชียง ยืนดูอย่างสลดใจ เขามือคุดมบนหัวเชียงเบา ๆ....)
- จางซึ่ง - หัวเชียง ผู้หญิงก๊อแมของชาติ... ทรายโคกที่พวกเธอไปตาย... ชาติ
ก็จะไปตาย.....

ปิดม่านฉาก ๔

ฉากแจ้งเรื่องขึ้นในอุโมงค์ หิมะปกคลุมไปทั่ว สมมุติว่าเป็นเวลาเย็นพระอาทิตย์
ลับเหลี่ยมเขาแล้ว แจ้งเขาเมืองขวามีสถน ๒ - ๓ คน หิมะจับเต็ม แจ้งเขา
คานซ้ายมีต้นไม้เหลือแต่กิ่ง เพราะใบร่วงหมด ตรงกลางข้างขึ้นเขาซึ่งแต่เห็นสัน
เขาส่วนหนึ่ง ถ้าสามารถจะทำไถกวรให้หิมะปลิวลงมาบ้าง แสดงว่าเป็นเวลาที่หิมะ
เริ่มตก สองข้างซ้ายขวาควรมีหินสำหรับกำบังเวลายังกัน

พอมานเปิด เวทีว่าง... เมืองหลันคอย ๆ คอยออกทางซ้ายอย่างระมัดระวัง
มองซ้ายมองขวาจนแน่ใจแล้วว่า ไม่มีใคร จึงหวดกลับเข้าไปตะยุงเฟิงเซียนออกมา
พร้อมควยจวนฟาง....

- เมืองหลัน - ถ้าหิมะตกหนัก เราถึงกันยาก...
- จวนฟาง - ทำไมละ... เมืองหลัน เธอคิดว่าหิมะจะซ่อนเราไว้หรือ...?
- เมืองหลัน - รอยเท้าของเราจะฆ่าเรา ทั้งแต่กำแพงเมืองปักกิ่งจนถึงที่นี่ เราทิ้งรอยเท้า
ไว้ตลอดทาง ฉันแน่ใจว่ามันจะคอยตามมา ถ้าหิมะตกก็จะกลบรอยเท้าหมด
- เฟิงเซียน - เมืองหลัน... ฉันอยากจะรู้อะไรสักหน่อย... เมื่อฉันพูดแล้ว ขอให้เธอดัน
- เมืองหลัน - เธอจะรู้อะไร... เฟิงเซียน
- เฟิงเซียน - ปลอมฉันไว้ที่นี่
- เมืองหลัน - ปลอมไว้ที่นี่... เพื่ออะไรกัน...?
- เฟิงเซียน - เพื่อเธอกับจวนฟางจะได้ไปสวด (หลบอย่างเฉียบ) อ้อ... ฉันรู้ว่าไปไม่รอด
แน่....
- เมืองหลัน - ฉันทำเช่นนั้นไม่ได้หรอก *โผล่ขึ้น*
- จวนฟาง - เธอคิดว่าเราจะกลิ้งหิมะ เราได้รวมความตายด้วยกันมาตั้งแต่แรก ทำไม
ไม่เราจะมาหิมะด้วยกันเสียละ...?
- เฟิงเซียน - (พูดกับหิมะ) ฉันเป็นคนตายแล้ว... ~~จวนฟาง~~ ฉันควรจะตายเสียเมื่อวาน
นี้ แต่ฉันไม่ตาย จึงตายในมือ เธอไม่ว่าหรือ ~~ฉันตายแล้ว~~ เธอควรหวั
งกลัวของเธอ เพราะเธอมีทางจะทำประโยชน์ให้เธอชาติต่อไปอีก.. สำหรับฉัน
ฉัน... ราว... ฉันไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว (พูดออกแสดงความเจ็บปวด)
- เมืองหลัน - อย่าคิดมากไปเลย... เฟิงเซียน เรามีแผนการเตรียมพร้อมแล้ว ฉันจะพาเธอ
ไปหาหน่วยทหารกองโจรของเราที่บริเวณเขาซีซานนี้ เธอจะเดินอีกวันเดียว
ก็ถึงแล้ว เธอจะได้รับการรักษาและดูแลอย่างดี
- เฟิงเซียน - นั่นเป็นแค่ความหวัง เราจะไม่คิดว่าเราจะพบกองโจรของเรา หน่วยทหารที่
รูปแบบกองโจร เป็นหน่วยเคลื่อนที่ตามพมยากนัก และถึงจะพบก็ไม่มีประโยชน์
ฉันจะถูกกลายเป็นภาระของเขาไปเปล่า ๆ เธอเธอ... เมืองหลัน ฉันรู้ว่าดี...
ฉันไม่รอดหรอก....
- เมืองหลัน - แต่ฉันจะไม่ยอมทิ้งเธอ เฟิงเซียน *เธอ: รอดมาตายด้วยกัน*

(เฟื่องเขียนถอนใจ.. มองดูสันเขาและหน้าผาอย่างไวความมืด เขาก็จะหา
ตัวตายเพื่อให้สองคนหมดหวัง.....)

- เฟื่องเขียน - เมื่องเห็น เธอยังมีกะสุนเหลืออีกกี่นัด....?
- เมื่องเห็น - ไม่เกิน ๒ นัด
- เฟื่องเขียน - อันตราย... จวนฟาง.. เธอเล่า ?
- จวนฟาง - ราว....๕ นัด
- เฟื่องเขียน - ถ้ามันตามมาทัน เราไม่มีทางสู้ (ถั่วกับปืนออกมา) ของฉัน ไม่มีกะสุนเลย
เธอจะแบ่งให้ฉันสัก ๒ นัดได้ไหม...?
- เมื่องเห็น - เธอจะเอาไปทำไม...? ทอไปการยังเป็นหน้าที่ของจวนฟางกับฉัน...
- เฟื่องเขียน - แถว่า... ฉันอยากจะตีก้าวไวบาง...
- เมื่องเห็น - ให้ฉันไว้ดีกว่า

(มีเสียงคนตกไม้...)

- จวนฟาง - มันเสียงอะไร...?
- เมื่องเห็น - ไกรทำอะไรอยู่ใกล้ ๆ นี่เอง (ฟัง) เสียงคนตกไม้ ฉันจะออกไปดูสักครู
ขอให้เป็นหน่วยกองโจรของเราเถิด....

(เมื่องเห็น ถัดเคาะออกไปทางกองสน....)

- เฟื่องเขียน - จวนฟาง.. ฉัน...ฉันรู้สึกหนาวเหลือเกิน เธอช่วย...เอ่อ...ช่วยห่มไฟสัก
หน่อยจะไ่ไหม...?

- จวนฟาง - (เธอมาถามทำไม) เธอมีไฟ (เธอเอาไฟออกมาให้เฟื่องเขียน)

- เฟื่องเขียน - ออ... จวนฟาง ฉันรู้ว่าเธอหนาว อย่าเอา... (เธอเอาไฟมาให้เธอ)
ไฟให้ฉันแทนเธอแล้ว

- จวนฟาง - เอาไว้เถิด... เฟื่องเขียน ฉันไม่หนาว

(จวนฟาง เดินห่างออกไป เทียวเก็บกิ่งไม้ได้เล็ก ๆ น้อย ๆ เฟื่องเขียนกด
ดูตามเสื้อของจวนฟางก็พบปืนในกระเป๋า ถั่วก็ออกมาดู พอเห็นจวนฟางเดิน
ถั่วก็ปืนขึ้นจะยิงขมิ้นตนเอง แต่จวนฟางหันกลับมา จึงเก็บปืนเสีย)

- จวนฟาง - มันเธอเอาปืนออกมาทำไม...?

- เฟื่องเขียน - เปล่า... ฉันกลัวจะตกตาย...

(จวนฟางสงสัย แทะงเก็บปืนต่อไป เฟื่องเขียนเห็นจวนฟางเดินถั่วก็ปืนออก
จะยิงตัวตาย แต่จวนฟางถั่วก็ถั่วอยู่แล้วจึงวิ่งมาแย่งปืน จวนฟางแย่ง
ปืนไปได้ เฟื่องเขียนเสียกำลังจึงพูด....)

- จวนฟาง - เฟื่องเขียน... ทำไมเธอจึงถั่วขึ้นอย่างนี้...?

- เฟื่องเขียน - จวนฟาง ทำไมเธอจึงไม่ยอมให้ฉันตาย...? ฉันอยู่ไปมีประโยชน์อะไร ?

- จวนฟาง - เราจะตายด้วยกัน...

- เฟื่องเขียน - ตายด้วยกัน (ถอนใจ) จวนฟาง เธอควรจะเป็นคน... (เธอพูด ถั่วก็ให้) มีประ
โยชน์อะไรที่จะเอาฉันไว้เป็นภาระให้เธอแบก... (จวนฟางถั่วก็ปืนขึ้น)
เธอ

- จวนฟาง - ถ้าเธอเป็นฉัน เธอจะรู้ได้ที่ฉันทั้งเธอไม่ได้ เราได้รวมกายกันมานานครั้ง
ไม่วาน ฉันใจไม่แข็งพอที่จะทิ้งเธอ
- เฟื่องเขียน - ฉันหนาวเหลือเกิน
- จวนฟาง - (จับแรงสุมไฟ) หัวไหม...? เฟื่องเขียน
- เฟื่องเขียน - ก็เป็นบาง แต่มันไม่สำคัญดอก เอะ... มันเสียวอะไร...
(เสียงกลายคนพื้นไม... คอจากนั้นก็มียังเสียงป็นยิ่งหลายนักไกล ๆ)
- จวนฟาง - (กลัวป็นมาถือไว) อาจเป็นเจ้าทานากา มันต้องตามมา รายเหลือเกินไอ้คน
นี้ เฟื่องเขียนเธออยู่นี่ประเดี๋ยวละ ฉันจะไปดู
- เฟื่องเขียน - จวนฟาง... ระวังตัวให้ดีๆ
(จวนฟางเราทางคงสน ทานากาลอย ๆ โผล่ศีรษะจากต้นเขาข้างบน เฟื่อง
เขียนเหลือบเห็นเขาก็ทำเป็นตาย ทานากาลอย ๆ ปรากฏตัวขึ้นจนเห็นได้แต่
ตัว แลวกอย ๆ ของลงมาตามทางลาด พอถึงเชิงเขาก็เห็นเฟื่องเขียนนอนจ
หิมะอยู่ ตกใจ... ยืนจ้องอยู่...)
- ทานากา - นึกแคว่เขี้ยว มันต้องมาทางนี้ ไอ้ลิงจะเสร็จแล้ว เพื่อนมันเลยทิ้งไว้...
(หันมองรอบ ๆ) มันคงจะยังไม่ใกล้ อีกสองคนคงจะอยู่แถวนี้เอง...
(ทานากาเดินเข้าไปที่เฟื่องเขียน ไล่เขาเขียนแถมเตะ เพื่อดูให้แน่ใจว่าตายหรือ
ยัง เฟื่องเขียนทำเป็นนอนนิ่ง.....)
- ทานากา - (เดินถือปืนของคู่ตามซอกมุมทุกแห่ง แล้วก็มานั่งลงบนก้อนหินห่างจากเฟื่อง
เขียนเล็กน้อย) หนาวบรม... เพราะเหตุที่หิมะมันปกหนึ่ก ไม่ยังงั้น...
ก็ตามรอยมันไม่ถูกแน่ (เอาปืนวางใจบนก้อนหินใกล้ ๆ เฟื่องเขียน และกุมลง
เอามืออังไฟ) มือแข็งจนเกือบจะกะดิกไปซะไม่ได้ นี่ปรอหนัมันลงไปใต้สุด
ก็กริแล้วหรือ...? เลือดคุณก็ไม่ได้เอามา...
(เฟื่องเขียนลอย ๆ กระโดดเขาไปยังทานากาพอดีที่เอื้อมมือไปคว้าปืนมาถือไว)
- เฟื่องเขียน - โอ้หมาป่า... ที่ถูกบางละ
(ทานากากกใจ... ผงะหงาย)
- เฟื่องเขียน - ~~ขลุ่ยขึ้นสูง ๆ... ยังงั้น... เอาละ... กูจะเล่นบทของภูษณะบ้าง แต่มึงมอ~~
~~แล้ว ว่าใจ... มึงมีอะไรจะตั้งเสียบ้างไหม...? วามารเร็ว ๆ~~
- ทานากา - ~~โอ้พวกสุนัขจิ้งจอก... มารยาบรม มึงทำเป็นตายสนิทเหลือเกิน~~
- เฟื่องเขียน - ~~(หัวเราะ) ก็สมิทอนมึงก็รักจากตามนะแหละ... นี่นะ... โอ้คุณเก็บ... วนนี้~~
~~เป็นวันตายของมึง - แยกอนที่มึงจะตาย... กูขอคำโทษเสียก่อน~~
- ทานากา - (เดินเข้าใกล้) คาเร็วหนอย กูเมื่อยแขนเต็มที่
- เฟื่องเขียน - ~~อย่าเข้ามา ถ้ามึงอยากตายเร็วขึ้นก็เดินเข้ามา~~
- ทานากา - (กลัวความงอนไปบนยอดเขา เพื่อที่ทานากามูระจะมาหรือยัง) เฮ้ย... อย่าไ้
รอนนักสิ มาถามชื่อแซ่กันก่อน

เฟื่องเขียน - ~~กูรูว่าสิ่งนี้อาจยากกว่า กูรูก็เฟื่องเขียน จำไว้ กูรูก็เฟื่องเขียน กูกำลังจะตาย~~
~~แต่ก่อนที่กูจะตาย... กูจะต้องทำให้งานตายเสียก่อน~~

นานากา - (อย่างใจเย็น) จันทรี...? มันจะทำยังไง...?

ที่จะเขียน - (อุปมา) ปันทองมันจะฆ่ามันกันนี้

ความยาก - (หัวเราะ) มันมันไม่มีลูกไว้อย...

สิ่งเขียน - (ระงัก.. ทำท่าจะกုပ်ัน ทานากาจะเขาเกาะ) อยะเขามา....

นานากา - ปีไม่มีลูก... ไก่ขันใหม่...?

เสียงเขียน - ดาไมมีลูกแล้ว เมื่อถึงมัยยกมือทำไม ? อญาเขามานะ ขึ้นการเขามาอีก ก
เดียว..... มั่งตาย

// พู่ พดก งามแก้ว

ทนายทรา - (สะงัก) เพิ่งเขียน นังก็กลัวนุญหรือ...? พวกคุณก็ไปหาหมั้นบ้างแล้วหรือนะ

เฟื่องเขียน - ก็ไหนมันแต่ความกับเขาได้ดั่ง แดกก่อนที่มันจะมา มันก็เป็นศรไฟไปแล้ว..

ทานากา - เอ็ม... ลูกคนดี ๆ หนูเป็นต้นมะลิไม่จำคุณหรอก ป้าหวานอยู่หัวขมิ้น กล้วย...
มั่งก็ตาย

เฟื่องเขียน - ก็กล่าวถึงจะตายอยู่แล้ว... บัดนี้ท่านจะมอดม้วยทุกขังไป...?

ท่านากา - บังคับหรือ...? กัดเหมือนคน บังคับให้เขียน และวาดกันแล้ว

(เห็นท้าวทากากี้แกล้งมองขึ้นไปทางข้างหลังเฟื่องเขียนแล้วไขว่คว้า เฟื่องเขียน
ระงับก้นหนึ่ง ไม้มัดใจตนเองท้าวทากากี้ใจเขาซอกหิน โดยที่เฟื่องเขียนไม่ทัน
ยั้ง ท้าวทากากี้เฟื่องเขียนพยายามไถ่กันจากบนหลังหนึ่งไปอีกมุดหนึ่ง เฟื่อง
เขียนไม่ยิงเพราะยังไขว่คว้าจะถูกที่สำคัญ แต่เฟื่องเขียนเดินไต่บันไดเพราะ
แคลงใจเสียมาก จึงไขว่คว้าดูกลานตามท้าวทากากี้ ท้าวทากากี้ไม่มีโอกาสจะแย่ง
ปืนจากเฟื่องเขียน เพราะเขาชักตัวไม่ได้อีก จึงต้องพยายามหาเงี่ยงหันหลบเพื่อ
ให้ทางไว้ ท้าวทากากี้ขึ้นไปบนไหล่เขา และไปจมนมที่หน้าเขา เฟื่องเขียน
คอยกลานตามขึ้นไปอย่างลำบาก เพราะเริ่มที่แคบ...อย่างสาหัส ในที่สุด
เฟื่องเขียนก็ตามไปจนถึงระยะไกลบนหน้าเขาซึ่งท้าวทากากี้ขึ้นไปจมนมอยู่..)

เพิ่งเขียน - มีทางเลือก ๒ ทาง โคดเขาหรือยื่นใหญ่ยังเป่า....

ท่านากา - มึงจะยังทนไม่ไหวอีก เทียบหรือ...?

เฟื่องเขียน - คนชั่วอย่างนี้คงอยู่ไปทั่วไม... หนักแผ่นดินเปล่า ๆ... กุ้ยยังใจดีกว่านี้มาก ๆ...
ให้มันเดือดถึง ๒ ทาง ถ้ามันโคกมันจางรอด เพราะ... บางแห่งหิมะหนามาก
ถ้ามันไม่โคกมันตายแน่นอน... ระยะแรกก็ยังไม่กลัวใจมันนัก....

ทวนการ - ~~อชการุณนกร~~ โอหนุณ

เฟื่องเขียน - มั่งชารณมวกกลาญมากนั้ เวลาถึงมากนั้ มั่งไ้เคยให้โอกาสใคร แตก...

นางสาว - นี่เธอจ๋า...
นี่จะเอาคนจริง ๆ หรือนี่....?

เฟื่องเขียน - โกรธเดาเล่นกับมึงเจ้า...? เร็ว...เตรียมตัว จะโทษหรือไปโอด กวน...

~~๕- ครึ่ง- ค้างการท ๕ มงไม้โคด.... กุยงแน...~~

- ทานากา - (ชะโงกมองลงไปข้างล่าง) ดึกยิ่งกะเหว... โลกคงไม่มีกระดูกเหล็กเท่านั้นเอง
เฮย... พุคกับกอนนา.... เฟิงเซียน
- เฟิงเซียน - กูไม่มีเวลาพูดกะมึง..... หนึ่ง..
- ทานากา - เฮย... มันไม่เป็นธรรมดาเลย...
- เฟิงเซียน - สอง....
- ทานากา - กูยอมมึง... มึงจะเอาอะไร... ก็บอกมาสิว่า
- เฟิงเซียน - ชีวิตโศกกรอกอย่างมึงคัดค้านคนในสำเร็จหรือก... มึงถามว่ากูจะเอาอะไร (หัวเราะ)
ก็เอาชีวิตมึงนะซี....
-
- ทานากา - เฟิงเซียน... ออย่า.... ออย่าเฟิง... (มองดูหน้าผา.... หน้าที่จะโคก แต่โคก
ไม่คงเพราะรูวาทายเน)... เฮยอย่า... อย่างยิ่ง... กูยอมมึงทุกอย่าง...
มึงจะเอาอะไร...
- เฟิงเซียน - (หัวเราะ) ละกรรจากสุดท้ายของมึงอย่าให้มันกลายเป็นเรื่องตลกไปโดยยะ..
มึงเคยแข็งแกรงมาอย่างไร... ก็ขอให้แข็งแกรงให้ตลอด... ดูมูรายวะ... ตาย
หนักเกินกว่าตายหลายหน... วาอย่างไร... มึงจะสั่งเสียอะไรมาง...?
-
- ทานากา - ออย่าเฟิงเซียน... กูมีลูกถึง ๒ คน
- เฟิงเซียน - ก็วางมึงประไร... เร็ว... เตรียมตัวโคก... โลกหรือไม่โคก?... เร็ว... กูมันจะ
นะ..... สี่... *ทุกวันนี้ให้พี่สกลโคกเลยละ (จิ๋บ)*
คพท. ๖๖
- ทานากา - เฟิงเซียน... ออย่า... อย่างยิ่ง... อย่างยิ่ง... (พึมพำ... หน้าที่โคกแต่
โลกไม่คง)
- เฟิงเซียน - โลกหรือไม่โคก... เร็ว... ให้เวลา... *สกลโคก*
- ทานากา - ออย่า... อย่างยิ่ง... อย่างยิ่ง...
- เฟิงเซียน - เร็ว.... (กวนพิก้า) กูยิ่งละนะ... เตรียมตัว... ทำ... ทำนาการอง..
(เฟิงเซียนยังถูกกอดทานากา ทานากาถามถึงตักหนานา)
(จวนฟางวิ่งเข้ามาทางตอนบน ของหน้า ก็เห็นเฟิงเซียนอยู่บนไหล่เขา)
- จวนฟาง - เฟิงเซียน.... เฟิงเซียน
- เฟิงเซียน - จวนฟาง... เธอมาพอดีที่เดียว... ฉันสำเร็จโทษมันแล้ว
- จวนฟาง - ไกร....?
- เฟิงเซียน - ทานากา... ตกหน้าผาไปแล้ว... รับรองได้ว่ากระดูกจะเอียง
- จวนฟาง - นั่นเธอขึ้นไปไถ่ยังใจ? เธอกำลังเป็นไซ
- เฟิงเซียน - กลางขึ้นไป.... ฉันอยากจะควยให้สบายสักที... ฉันบอกเธอแล้ว... ฉันไม่คง
ถูกรอย
- จวนฟาง - เฟิงเซียน
- เฟิงเซียน - ~~จวนฟาง~~ ฉันรู้ว่ามันไม่รอด... ไม่ใช่ว่าจะรอดได้... เมื่อเป็นเช่นนั้นฉันตาย
ไคร่ร้ายเท่าใดก็เป็นประโยชน์ต่อตัวฉันและพวกเรานั่น... เธอไม่ยอมให้ฉัน
ควย... เกียวนี่... ฉันตายได้อย่างสบายแล้ว... จวนฟาง... ถ้าฉันโง่งลงไป...

- อย่างไอ้ทานากา.... (หัวเราะ) ฉันทักตาย.... ทยอยอย่างสบายที่สุด
- จวนฟาง - เฟิงเซียน... เธอคงไม่ทำเช่นนั้น... เธอคงไม่ทำเช่นนั้น
(จวนฟางพยายามจะป็นขึ้นไปตาม)
- เฟิงเซียน - จวนฟาง....อย่า...อย่าขึ้นมา ไม่มีประโยชน์ดอก ~~เธอขึ้นมาไม่ได้....~~
~~ก็จะจวนตายไป....~~
- จวนฟาง - อย่าทิ้งเรา... เรายังมีหวัง เชื้อฉันทักจะ เฟิงเซียนเชื้อฉันทักจะ...อย่า
ทิ้งเรา (พยายามป็นขึ้นไป...)
- เฟิงเซียน - อย่าขึ้นมา... ฉันทักบอกว่าอย่าขึ้นมา เชื้อฉันทักกว่านา..จวนฟาง
- จวนฟาง - เธอคิดผิด....เฟิงเซียน ชีวิตเป็นของมีค่า ทำไมเธอจึงจะทำลายเสียอย่าง
ไม่มีเหตุผล
- เฟิงเซียน - ชีวิตที่ตายแล้วไม่มีค่าอะไร ฉันทักอะไรไม่ได้อีกแล้ว เมื่อวานทั้งวันเมืงหลิน
ทองแบกฉันทัก ฉันทักไม่ได้อะไร เห็นเพื่อนทองเสียสละให้ฉันทักไม่ได้ จวนฟาง..
เธออย่าเสียเวลาเพราะฉันทักไปอีกเลย นี่...เป็นของไอ้ทานากา เธอเก็บ
ไว้ใช้... (เลือกป็นลงมาให้ไกลมือจวนฟาง) ฉันทักไปละ.. (หันไปทางทานากา
มา)
- จวนฟาง - เฟิงเซียน.... เฟิงเซียน.... อย่า ไร้อ....อย่า
- เฟิงเซียน - บอกเมืงหลินกลัวว่าฉันทักก่อน... ขอให้อะไรมีความสุข (ขึ้นขึ้นแล้วดูแทน
หงายหน้ามองฟ้า) สะบั้นเสริจัน..... (หัวเราะถึง) สะบั้นเสริจัน..
เดินต่อไป....เดินต่อไป (หันหน้ามาบอกมือกับจวนฟางแล้วโผล่ตลงไป...)
- จวนฟาง - (หัวเราะ) เฟิงเซียน... เฟิงเซียน
(จวนฟางพยายามกล้านขึ้นไปที่หน้ามา สะโง้งหน้าลงไปดูข้างล่าง แล้วฉันทัก
ลงกับฝ่ามือ.... สะอื้น)
- จวนฟาง - เธอทิ้งเราไปแล้ว....เฟิงเซียน เธอมีความสุขแล้ว (จวนฟางเดินลงมายัง
ชายเขาเบื้องล่าง เมืงหลินโผล่เข้ามาทางซอกถนน...)
- เมืงหลิน - อ้าว...เฟิงเซียนละ
- จวนฟาง - (โกล้งศีรษะ) เฟิงเซียนไปแล้ว ~~ไอ้ทานากา~~ ~~ตายแล้ว~~
- เมืงหลิน - ไปไหน...? ไปไถยังงั้น... เฟิงเซียนเงินไม่ได้อะไร
- จวนฟาง - โคลงเขา...
- เมืงหลิน - โคลงเขา... ~~ทำไมจวนฟาง...~~
- จวนฟาง - ~~เฟิงเซียน~~ ~~ไอ้ทานากา~~....
- เมืงหลิน - (ยืนนิ่ง...ฉันทักโวยวาย) ในที่สุดเขาก็ตายจนได้ (ถอยถอยขึ้นไปบนหน้ามา...สะ
โง้งดูศพ... พอเห็นศพทานากาก็แปลกใจ) เอ๊ะ...มันศพใครอีกศพหนึ่ง...?
- จวนฟาง - ทานากา..
- เมืงหลิน - ทานากา...? มันมาเมื่อไหร่กัน...?

- จวนฟาง - มันตามมาพบเฟิงเซียนที่...
- เมิ่งหลิน - ออ... แลวเฟิงเซียนก็โดนงานมันจอกไป ก็แล้ว...จะโค่นเรื่องกันที่...
(ลงมาจากหนามา)
- จวนฟาง - จะอย่างไรก็ตาม ชะบวนเสรีจิ้นจะต้องเดินต่อไป
- เมิ่งหลิน - แน่นอน ชะบวนเสรีจิ้นจะต้องเดินต่อไป เรายังมีพวกอยู่ทางเทียนสินอีกมาก
- จวนฟาง - แทะระหว่างนี้ เรายังเข้าเมืองไม่ได้ มันรู้จักชื่อเราหมดแล้ว
- เมิ่งหลิน - ฉันทักว่าจะชุนอยู่กับพวกกองโจรสัก ๒ - ๓ เดือน รอให้เรื่องสงบจึงค่อยกลับ
เขาไปทำการใหม่ ฉันทันเป็นห่วงเธอ...จวนฟาง
- จวนฟาง - ฉันทันเป็นคนเกตุตายเสียแล้ว...เมิ่งหลิน อย่าห่วงฉันทันเลย ฉันทันเป็นผู้หญิงคนสุดท้ายที่เหลืออยู่... คนสุดท้าย...(หัวเราะ) ไม่รู้จะเหลืออยู่หรือไม่...?
- เมิ่งหลิน - เธอคงจะเบื่อชีวิตอย่างนี้เต็มที...
- จวนฟาง - (เมื่อนึกถึงชาติที่แล้วไม่ได้ แต่เมื่อนึกถึงตัวแล้ว...ฉันทันไม่อยากจะอยู่
- เมิ่งหลิน - ฉันทันเข้าใจเธอดี... เข้าใจเท่ากับที่เข้าใจตัวของตนเอง
- จวนฟาง - หมายความว่าอย่างไร.... เมิ่งหลิน
- เมิ่งหลิน - เธอควรจะรู้ว่าฉันทันหมายความว่าอะไร...
- จวนฟาง - เธอเมื่อชีวิตเหมือนกันหรือ...?
- เมิ่งหลิน - เบื่อ...
- จวนฟาง - ออ...เข้าใจแล้ว เธอเบื่อเหมือนกันที่ฉันทันเบื่อ เมิ่งหลิน...ฉันทันเห็นใจเธอมา
ฉันทันรู้ว่าฉันทันเป็นคนเหต...
- เมิ่งหลิน - จวนฟาง... เรารู้จักกันมาตั้งแต่เป็นเด็กตัวเล็ก ๆ ฉันทันไม่มีอะไรปิดบังเธอ
เธอรู้ว่าฉันทันรู้สึกต่อเธออย่างไร...?
- จวนฟาง - ฉันทันรู้สึก...
- เมิ่งหลิน - เธอรู้สึก... แต่ว่า... ฉันทันไม่มีหัวใจอะไรเลย
- จวนฟาง - (เอามือจับแขนมันเป็นเชิงปลอบ) เมิ่งหลิน ฉันทันไม่มีเจตนาจะด่าเธอก็จริง
อะไรทั้งนั้น มันเป็นเรื่องของจิตใจ ฉันทันช่วยอะไรไม่ได้จริง ๆ ฉันทันบอกเธอ
ไปคำเดียวเท่านั้น ฉันทันไม่เคยเกลียดเธอ ฉันทันรักเธอเหมือนพี่สาว
- เมิ่งหลิน - ฉันทันรู้ว่าเธอไม่โกเกลียดฉันทัน แต่เธอก็คงจะเข้าใจฉันได้ดีกว่า ความไม่เกลียด
ของเธอไม่โกทำให้ชีวิตจิตใจฉันดีขึ้นเลย...
- จวนฟาง - ฉันทันเข้าใจเธอดี ไร...เมิ่งหลิน ถ้าเพียงแต่ฉันสมบถได้ ฉันทันก็จะไม่ทำ
ให้เธอผิดหวัง....
- เมิ่งหลิน - แต่ฉันทันเป็นคนเห็นแก่ตัวจนเกินที่เธอจะเข้าใจฉันได้
- จวนฟาง - เธอไม่ใช่เห็นแก่ตัว... เธอวาดอุดมคติของเธอไว้สูงเกินไป.. เธอต้อง
การจะให้ฉันเป็นเพศิกาที่ไม่มีใครแตะต้อง อย่างนี้ไรใหม่ ? เมิ่งหลิน
- เมิ่งหลิน - จวนฟาง.... เธอพูดเหมือนเขามา นั่งอยู่ในหัวใจของฉัน....
- จวนฟาง - ฉันทันนั่งอยู่ในหัวใจของเธอเสมอ....

- เมิ่งหลิน - แต่เธอเพียงแค่นั้นเท่านั้น เธอไม่ได้ทำอะไรเลย
- จวนฟาง - ความรักที่เธอต้องการ ฉันได้ให้กับมึงชวยเสียแล้ว... โอ... มึงชวย (สะอึก)
- เมิ่งหลิน - จวนฟาง... นี่เธอก็ยังกรังกรังชวยอยู่
- จวนฟาง - โกรธหรือ... เมิ่งหลิน *ฉันรักเธอ*
- เมิ่งหลิน - *ฉันไม่มีเหตุผลอะไรที่จะโกรธเธอ... / เธอ... ฉัน... ฉัน... ฉัน... ฉัน...*
- จวนฟาง - ฉันไม่อายเธอเลย ถ้าฉันจะสารภาพว่าความรักที่ฉันให้กับมึงชวยเป็นความรักครั้งแรกของฉัน มึงชวยได้ความรักครั้งแรกยากเหลือเกิน ถ้าเธอเกิดเป็นผู้หญิง เธอคงจะทราบดี....
- เมิ่งหลิน - ที่จริงฉันเข้าใจเธอดีทุกอย่าง เธอมีเหตุผลที่จะรักมึงชวยมากกว่ารักฉัน แลฉันประหลาดใจมึงชวยเองเท่านั้น...
- จวนฟาง - ประหลาดอะไร....?
- เมิ่งหลิน - ประหลาดใจที่แม่เกี้ยวนี้ เธอก็ยังรักมึงชวยอยู่...
- จวนฟาง - (ถอนใจ) ฉันรู้ว่าไม่มีทางที่เธอจะเข้าใจใครเลย แลฉันก็เห็นใจเธอ เธอรักฉันมากไปเกินที่จะเข้าใจฉันใด
- เมิ่งหลิน - ความรักอาจจะทำให้คนฉันมืดไปหมด ความรักทำให้ฉันเห็นแก่ตัวจนไม่เข้าใจเธอ ฉันเลวมากไหมจวนฟาง....?
- จวนฟาง - เธอเป็นคนดีเกินไป ... เมิ่งหลิน ก็จนกระทั่งฉันต้องรักอย่างพี่ชาย มึงชวยเป็นเพศที่แปลก เขารักความสวยงาม... รักการประจบประแจง... รักสิ่งทีกระจุกระจิมเล็ก ๆ น้อย ๆ... มึงชวยชอบแต่งตัว... ชอบประจบ... ชอบทำ... ความพอใจใหญ่ในสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนเธอต่างกับมึงชวยเหมือนฟ้าต่างกับดิน เธอต่างกับเขาในความดี เธอได้เกินที่มึงชวยจะรักได้ เธอเป็นคนจริงจังกับชีวิต จริงจังกับงาน เธอไม่ชอบแต่งตัว ไม่ชอบพูด... ไม่ชอบประจบ... มึงชวยเห็นเธอก็เหมือนเห็นพ่อหรือเห็นพี่.... ฉันรับสารภาพว่าฉันเคารพเธอเหมือนพี่ชาย... เธอดีต่อฉันเพียงไรฉันรู... แต่เธอยังดี ฉันก็ยังเคารพความเคารพเป็นสัจของความรัก ฉันไม่ทราบว่าจะรักเธอได้อย่างไร..... มึงชวยเป็นอย่างนี้ ฉันเองก็พูดไม่ถูก..... มึงชวยน้อยคนเหลือเกินที่รักความดีอย่างที่มีเธอมี....
- เมิ่งหลิน - มึงชวยเป็นอย่างนี้หรือ จวนฟาง...?
- จวนฟาง - มึงชวยเป็นอย่างนี้... เป็นอย่างนี้เสมอ...
- เมิ่งหลิน - (ถอนใจ) ถ้าเช่นนั้น... ความดีก็คือบาปกรรม
- จวนฟาง - ถูกแล้ว.... ความดีก็คือบาปกรรม ความดีไม่จำเป็นจะต้องทำให้มึงชวยรัก
- เมิ่งหลิน - เธอพูดกับฉันครั้งใดเหลือเกิน แต่... จวนฟาง ความทรงจำของเธอทำให้ฉันน้อยอาย ให้นัยตายเสียเถิดเพื่อฉันจะได้เกิดใหม่ แลกราวนี้ฉันจะขอเกิดอย่างมึงชวย เกิดมาเพื่อเป็นคู่รักของมึงชวย ไม่ใช่เป็นพี่หรือเป็นพ่อ...
- จวนฟาง - (บ๊องเขมเมิ่งหลิน) แลความดีก็ของแท้.. ความดีก็คือความจริง ความดีไม่ตายดอก... เมิ่งหลิน เธอเป็นคนดี ถึงแม่เกี้ยวนี้ฉันจะยังไม่รักเธอ แลฉันพบในเวลาข้างหน้า ฉันอาจรักความดีของเธอก็ได้...

ตายคอก... เมืองหลัน เธอเป็นกบฏ ถึงแม้เดี๋ยวนี้ฉันจะยังไม่รักเธอ แต่วันหนึ่ง
ในเวลาข้างหน้า ฉันอาจรักความดีของเธอก็ได้

เมืองหลัน - รักความดี...? เธอหมายความว่าอะไร...? เธอไม่รักตัวฉันคอกหรือ?

จวนฟาง - ความดีก็รักตัวของเธอ... ถ้าฉันรักความดีของเธอ ฉันก็รักตัวเธอ แต่ตัว
ไม่สำคัญเท่าหน้าใจคอก... เมืองหลัน

เมืองหลัน - เธอรักน้ำใจฉัน...?

จวนฟาง - รักมาตั้งแต่เด็ก ๆ

เมืองหลัน - (จับมือจวนฟางบีบ) พอแล้ว... ฉันพอใจแล้ว ฉันมีความสุขพอแล้ว เรา
อาจจะไม่ไคร่ร่วมชีวิตกันเพราะไม่เธอก็ฉันอาจถูกจับถูกทรมานหรือตายในไม้อ่า
หรือฉะนั้นก็... เธออาจไม่สามารถจะรักฉันได้ แต่ว่าในโลกใหม่... ในโลก
หน้า... ไฉนหวังว่าเราจะร่วมชีวิตกันได้อีก...

จวนฟาง - ฉันคงจะรักเธอได้ ถ้าเราได้เกิดมารวมฟากกันอีกครั้งหนึ่ง

(เมืองหลันยกมือจวนฟางขึ้นจูบ... จวนฟางร้องเพลง)

เมืองหลัน - (เมื่อจวนฟางร้องเพลงจบแล้ว) เธอทำให้ฉันมีความสุขอย่างพรรณานี้ไม่ได้...
ฉันเพิ่งได้พบความสุขครั้งแรกคราวนี้เอง (ชนหน้าอกกับมือจวนฟาง... จวน
ฟางกอดจูบผมเบา ๆ...)

(ทันใดนั้นมีเสียงแหวกพุ่มไม้ และเสียงปีเท้ากระทบหิน... เมืองหลันกับจวน
ฟางสะดุ้ง... มองไปทางเสียงนั้น ซึ่งสมมุติว่าอยู่ห่างซ้ายของเวที....)

เมืองหลัน - (กระชับ) ไกรมา... เธออยู่ที่ไหน

(เมืองหลันกอด ๆ ย่องไปชะเง้อดูทางเสียง พร้อมทั้งชักปืนออก จวนฟางก็
ชักปืนออก เมืองหลันมองเห็นนาคามูระเดินมา จึงรีบถอยกลับมามาหาจวนฟาง)

เมืองหลัน - โอ้นาคามูระ... มันมาคนเดียว มันคงตามไอ้ทานากา... แอบเร้ว...

(สองคนวิ่งเข้าแอบข้างซอกหิน... นาคามูระคอย ๆ คอยออกมา สายตา
ดูรอบ ๆ ในมือถือปืน ๑ กระบอก เห็นซองอีก ๑ กระบอก)

นาคามูระ - ทานากา... ทานากา... นี่มันหายหัวไปข้างไหน.. บอกให้ผมมันหาตัว
เขา แล้วให้มาพบกันที่นี่ มันควรจะมาถึงแล้ว...(อุณาพิศา) จวนน้ำใจ
กลับที่พิศไม่ทันแน่... (ตะโกน) ทานากา... ทานากา.. (ถนัดมือหาว
มาเป่าเป็นอาวตัสต์ดูญาณ)

(นาคามูระคอย ๆ ขึ้นไปบนหน้าผาตามทางที่ทำไว้ เมื่อถึงทางโค้งแยกขวาก
หุบ... มีอาวุธวางพื้นดินที่ปกคลุมด้วยหญ้า...)

นาคามูระ - นี่มันรอยเท้าคน... รอยเกิดกบฏเสียด้วย... ทานากา คงจะมาถึงแล้ว...

(มองขึ้นไปบนหน้าผาที่ทานากาและเฟื่องเขียนตกลงไปตาย แล้วปีนขึ้นไปชะเง้อ
ดู.. เห็นศพทานากากับเฟื่องเขียนก็สอ... ทานากา... ทานากา... เข
จะเสร็จเสียแล้ว.. ตายทั้งคู กระถูกแหลก... คงจะตอตุ๋น (โถงมือ
ถนัดใจยาว) เสร็จสิ้นเสร็จไปอีก ๑ คน.. แล้วอีก ๒ คนเล่า ?.....)

(มองหารอบ ๆ กระชั้นเป็นแนบ เห็นรอยเท้า... จึงตามลงมา จนถึงเชิงเขา
ข้างล่าง....) นี่มันรอยเทือกเขาดู... ไม่มีปัญหาของอยู่แถวนี้เอง...
(เห็นกองไฟ เอมืออกดำ) ยังอยู่... นี่มันเพิ่งดับเมื่อครู่นี้... กองอยู่แบบ
ถึงจะไปก็ไมไ่ไกล... (เห็นคนหาถ่าน... ขอดิน)

(เมื่องเห็นกับจวนฟางคอย ๆ ของมาทางหลัง)

เมื่องเห็น - เฮย... ทั้งปีนเสีย

(นาคามุระสะดุ้ง... คอย ๆ หันมาดู)

เมื่องเห็น - บอกให้ทั้งปีน... แล้วยกมือขึ้น

(นาคามุระทั้งปีน... ทั้งโค้งตรงสำคัญที่ทำไว้รับโดยเฉพาะเพื่ออันเป็นรำลึก
แล้วยกมือตามคำสั่ง....)

เมื่องเห็น - ถึงที่นั่นมางแล้ว... ทานนาคามุระ... ฉันไม่ลืมของพระมาน... ไม่ลืมแผนที่ที่หน้า
(ชี้แผนที่) ทานนาคามุระเป็นคนที่ใจดี แต่ทว่าต้องรับผิดชอบทุกอย่างที่ได้อ่านจากท่าน
ทำแก่เรา ท่านจะว่าอย่างไร...?

นาคามุระ - หลานชาย... เรากำลังเป็นมนุษย์... เธอจะทำอย่างไรก็ได้... ฉันพร้อมแล้ว

เมื่องเห็น - ฉันคงฆ่าท่านแน่นอน... มันเป็นเรื่องที่และความรับผิดชอบของฉัน... ชะบงนเสรีจัน
มีความหมายอยู่ขอเถียว... มาสัตว์... ทำลายกำลังทุกอย่างของสัตว์... ฉันคง
ทำหน้าที่ของฉันบางแล้ว... ทานนาคามุระ...

นาคามุระ - ทำหน้าที่ของเธอให้เต็มที่เถิด... หลานชาย... ~~เราทั้งสองคนนี้จะ...~~
~~เราทั้งสองคนนี้จะ...~~ ~~เราทั้งสองคนนี้จะ...~~ ~~เราทั้งสองคนนี้จะ...~~ ~~เราทั้งสองคนนี้จะ...~~
โกรธเคืองกันเลย... ถ้าไม่ใช่เวลาสงครามเราก็คงจะเป็นเพื่อนกันได้...
แต่... เสดา... เราสั่งให้เรายกขึ้น... เราก็คงจะรักกัน... มันจะ...
ไม่ใช่... คงมีข้อ... ฉันพร้อมแล้ว...

เมื่องเห็น - คนที่ไปถือศอกอย่างท่านคงจะมีอีกมาก... เราไม่ได้ทำผิดอะไร... เราไม่เคยโกรธ
เคืองกัน... แต่เราคงมาหากัน... มันเป็นเรื่องของราชินี...
นาคามุระ - มันเป็นเรื่องของราชินี... (หัวเราะ)... ลูกแล้ว... มันเป็นเรื่องของราชินี...
ของราชินี... เราเกิดมาเพื่อแย่งกัน... แย่งกันอยู่... เราเกิดมาเพื่อจะ
ฆ่ากัน... ราชินีของราชินี... (หัวเราะ)... ราชินีของราชินี... ฉันรู้ว่า
จะ... คงตาย... ถึงเวลาแล้วที่ฉันจะ... แต่ก่อนที่ฉันจะ... ฉันขอโทษ
เจ้าใจว่า... ฉันเป็นผู้เป็นคนหนึ่งที่ไม่ต้องการสงคราม... ฉันไม่ต้องการจะรุกราน
ใคร... ฉันต้องการความสงบ... ต้องการให้มนุษย์รักกันทั้งปวงอาศัยกัน... เรา
จิตรวมใจกัน... ช่วยกันทำให้โลกนี้เป็นโลกที่น่าอยู่... เราเป็นผู้ใจดีด้วยกัน
แล้ว... ทำไมเราจะต้องมาหากัน... (ถอนใจ) แล้ว... ในที่สุดเราก็คง
เป็นฝ่ายรับคำสั่ง... เราถูกเขามังคัมให้จับอาวุธเขาเขนฆ่ากัน... ทั้ง ๆ ที่
เราไม่อยากจะฆ่ากันเลย....

เมื่องเห็น - ทานนาคามุระ... ท่านมีจิตใจเหมือนพวกเรา...

- นาคามุระ - (หัวเราะ) จริง... ฉันมีจิตใจเหมือนพวกเธอ แต่หน้าที่ของฉันต่างกับเธอ เธอมีหน้าที่ป้องกันชาติที่เธอรัก.. ฉันมีหน้าที่สร้างวงไพลย์ของตะวันออกตามคำสั่งของท่านแม่ทัพ หน้าที่ของเรานั้นหนักหน่วงเหลือเกิน เพราะฉะนั้น เราต้อง....ฆ่ากัน
- เม็งหลิน - ฆ่ากัน.. ทำไมเราจะต้องฆ่ากันในเมื่อเราเข้าใจกันแล้ว...?
- นาคามุระ - ~~เธอก็กลัวว่าเราเข้าใจกัน แต่โดยหน้าที่ส่วนรวมแล้ว มันเป็นเรื่องหนึ่ง~~
- เม็งหลิน - ~~พอเธอกลัวว่าฉันจะเข้าใจกัน~~ ฉันต้องการจะยิงท่านให้ตายด้วยปืนกระบอกนี้.. ~~แต่....ฉัน~~
ไม่รู้อย่างไร *โอ้... ฉันไม่รู้สิ ฉันไม่รู้สิ*
- นาคามุระ - ถ้าเธอไม่ยิง ฉันก็ยิง... เราต้องทำหน้าที่ของเรา..อย่าลืม ฉันชอบดอกซากุระที่เธอปลูกลงไว้ ฉันก็ต้องยิงเธอ...ประหารชีวิตเธอ เป็นหน้าที่ของฉัน เพราะฉะนั้น เมื่อเธอกำลังเป็นฝ่ายถอยป็น เธอก็หันไปเสียเถิด...
- จวนฟาง - เม็งหลิน... เธอต้องยิง เอาไว้มิได้... *อหะหะ*
(เม็งหลินหันไปดูจวนฟาง นาคามุระก็ฉวยโอกาสโฉบเข้าใส่เม็งหลิน สองคนต่อสู้กัน ปืนหลอกก็อยู่กันที่ระยะที่ปล้ำ จวนฟางขยับจะยิง..แต่ไม่กล้า เพราะกลัวถูกเม็งหลินเขา นาคามุระหุบเม็งหลินกระเด็นไปแล้วรีบหันมาหยิบปืนขึ้นไว้... จวนฟางกลัวนาคามุระจะยิงเม็งหลิน จึงยิงนาคามุระแต่ไม่ถูก นาคามุระหันกลับมายิง จวนฟางล้มลงแล้วก็หันไปหาเม็งหลิน...) *หยุด*
- นาคามุระ - ที่นั่นเป็นลูกปืนบาง เธอจะว่าอย่างไร...?
- เม็งหลิน - (มองดูจวนฟาง) จวนฟาง.... จวนฟาง...
- นาคามุระ - ขอโทษ ฉันไม่เคยยิงผู้หญิงเลย แต่คราวนี้..ต้องจำใจยิง ไม่อย่างนั้นเธอยังกัน
- เม็งหลิน - จวนฟาง...จวนฟาง เธอ... เธอ... เธอตายแล้วหรือ...
(จวนฟางนอนนิ่ง)
- นาคามุระ - ฉันควรจะยิงเธอไปแล้ว แต่ฉันไม่ทำ ฉันแกล้งวางมือของเธอ ฉันยังไม่ลง... ฉันมีลูกผู้ชาย อายุนราวคราวเดียวกับเธอ.. ฉันรักลูกของฉันเหลือเกิน... เมื่อเห็นหน้าเธอ... ฉันก็คิดถึงลูก ฉันฆ่าเธอไม่ลงจริง ๆ...
- เม็งหลิน - แต่ทำไมฉันเสียใจ...ท่านนาคามุระ จวนฟางตายแล้ว มันไม่มีประโยชน์อะไร ที่ฉันจะมีชีวิตอยู่....
- นาคามุระ - ฉันฆ่าเธอไม่ลง ถ้าเธอไม่ให้อาวุธอยู่ในมือ... เอา..เอาปืนกระบอกนี้ไป (ขว้างปืนออกจากซอง) แก้ว... เพื่อความบริสุทธิ์ และเพื่อให้ชาวสวามิจริง ๆ เธอเอาปืนของเพื่อนเธอดีกว่า.... (ชี้ที่จวนฟาง) ไปซิ..ไปซิ..ไปฆาตกรรม...
(เม็งหลินเห็นอย่างงง ๆ ไปหยิบปืนมาจากมือจวนฟาง.. พอเห็นหน้าจวนฟางก็ถูกจากไปไม่ได้ วางปืนแล้วขอรางวัลจวนฟางขึ้นกอด ก้มลงชมหน้ากับเธอตามของจวนฟาง.....)

- เมิ่งหลิน - ถ้าเธอตาย... ก็เหลือฉันคนเดียว... จวนฟาง... จวนฟาง... เธออยากตาย... ไปรอกยาคาย...
- นาคามูระ - เร็วเข้า... ฉันรอเธอไม่ได้ หันป็นขึ้นมาสู้กัน
(เมิ่งหลินกอด ๆ วางจวนฟางลง... หันป็นขึ้นแล้วลุกขึ้นยืน)
- นาคามูระ - เธอขึ้นอยู่ตรงนั้น ฉันจะขึ้นอยู่ข้างนี้ ฉันจะนับสาม พอถึงสามเราจึงพร้อมกัน
ถ้าเธอไว้วางใจ... แมงกวา... เธอขึ้นนะ... พร้อมหรือยัง...?
- เมิ่งหลิน - พร้อมแล้ว...
- นาคามูระ - หนึ่ง....
- ~~(เมิ่งหลินเกร็งแขน เตรียมพร้อม)~~
- นาคามูระ - สอง....
(ดวงตาเมิ่งหลินแข็งกร้าว... เด้งป็น)
- นาคามูระ - สาม.....
(เสียงป็นดังพร้อมกัน นาคามูระถูกมองตรงหัวใจแล้วสวนกลับลง เมิ่งหลินกอดบราซิลกักเคือก ยกมือขึ้นแล้วกอด ๆ เดินไปหานาคามูระ... นิ่งลงแล้วซ่อนศีรษะขึ้น....)
- นาคามูระ - เธอยังแมนมาก... ฉันแพ้แล้ว... ~~จำไว้ถ้าเธอขาย~~ ~~ที่หน้าของเธอคือไข่~~
~~แล้วราศีเธอจะรุ่งเรือง...~~ (สะอึกเฮือก)... ~~ส่งกลิ่นไปให้เมียฉันตาย...~~
~~ส่งใจที่คงมีเธอการกัก...~~... ฉัน...ฉัน...ไปละ.. ขอโทษโลก..จ..
รมเย็น....
- (นาคามูระตื่นใจ... เมิ่งหลินประคองนั่งอยู่ครึ่งหนึ่ง... เธอปิดตานานาคามูระที่ติดค้างอยู่แล้วกอด ๆ วางศพลง ยืนขึ้นอย่างหมดแรง เดินโซเซเข้ลกลับ
ไปหาจวนฟาง นิ่งลงประคองขึ้นกอด....) ก้านบพ
- เมิ่งหลิน - จวนฟาง... จวนฟาง... ฉันรักเธอ โซ...จวนฟาง
(จวนฟางกอด ๆ คืบตา ยกมือโอบกอดเมิ่งหลิน)
- จวนฟาง - เมิ่งหลิน
- เมิ่งหลิน - (อย่างงักใจสุกซิด) ~~จวนฟาง~~ ~~เธอยังไม่ตาย...~~
- จวนฟาง - (ยิ้มอย่างระโหย..) ฉัน...ฉัน... กำลังจะตาย เมิ่งหลิน... ฉัน...ฉัน
อยากจะทำเธอ
- เมิ่งหลิน - จวนฟาง... เธอจะทำอะไร....?
- จวนฟาง - ~~ฉัน....ฉัน....~~ ฉันรักเธอ....
(จวนฟางยิ้มแล้วขำใจ... มือที่โอบกอด....)
- เมิ่งหลิน - จวนฟาง... จวนฟาง... ไปรอกยาคาย... โซ...อย่าทิ้งฉันไป....
(ซบหน้าลงกับผม)
- (ดนตรีทำเพลง... เมิ่งหลินกอด ๆ หันร่างจวนฟางขึ้น แล้วเดินขึ้นไป

ตามทางลัดจนถึงยอดเขา ยืนนิ่งอยู่ที่นั่น หันหน้าออกเวทีเรียดหน้าภูเขา....
ตอนนี้ในเวทีค่อย ๆ ทรึงนึ่งกลิ่นไฟหลังจากเบี่ยงแสงเบื้องหลังเมืองหลิน...
เพื่อให้เห็นร่างเป็นเงาคำ....)

เมืองหลิน

- จอนฟาง..... เธอตายแล้ว... เธอตาย... เพื่อที่เราจะได้อยู่...

ลิ้ม ลิ้ม ลิ้ม ลิ้ม ลิ้ม ลิ้ม ลิ้ม ลิ้ม
- มานคณ ๆ ปักขา ๆ -
จอนเมือง

พญาไท.

๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

เวลา ๑๐.๒๕ น.